

Canım Babam Mehmet Emet'e...

Ն

**otobüs şoförü olmak
isteyen samuray
aytaç emet**

Ն

dih

ՀԱՅԱՍՏԱՆԻ ԴԻԿՆԵՐՆԵՐ

hayalci hücre: #22 hayalci kalem #7 | otobüs şoförü olmak isteyen samuray |
aytaç emet ©2022 hayalci hücre | bu kitabın türkçe yayın hakları aytaç emet ve
hayalci hücre yayın'a aittir. | yayına hazırlayan: soner torlak | kapak tasarım:
erser akar | dizgi: nail düNDAR | son okuma: öykü su akyüz | baskı-cilt: repar
tasarım matbaa, yenibosna merkez mh. cemal ulusoy cd. no: 43
bahçelievler/istanbul (sertifika no: 40675) | 1. baskı 2023 / istanbul | isbn no:
978-625-98899-4-8 | sertifika no: 73832 | hayalci hücre yayın lema yayıncılık
basım dağıtım kırtasiye ticaret limited şirketi sinanoba mahallesi aktay caddesi
A3-27 blok no: 6a iç kapı no: 6 büyükçekmece / istanbul |
<https://hayalcihucre.com>

Ն

**otobüs şoförü olmak
isteyen samuray
aytaç emet**

Ն

dih

ՀԱՅԱՍՏԱՆԻ ԴԻԿՆԵՐՆԵՐ

aytaç emet

1982’de İzmit’te doğdu. 20’li yaşların ortalarına kadar Değirmendere’de yaşadı. Gaziantep Üniversitesi Radyo ve Televizyon Yayıncılığı bölümünden mezun oldu. Yerel ve ulusal olmak üzere birçok radyo ve televizyon kanalında çalıştı. Kameramanlık ve muhabirlik yaptı, program metinleri yazdı ve radyo programları sundu, dizi ve sinema setlerinde yapım ve senaryo ekiplerinde yer aldı. “Sadece Konuşuyor” isimli tek kişilik Stand-up gösterisi devam etmekte.

AĞLAMA BEBEK 11
CİHANGİR'DE BİR EVDE 23
FRANSIZ ÖPÜCÜĞÜ 43
KAYIP 55
ANADOLU'DA BİR KÖY:
ÜÇ DAMLA KAN 81
ANADOLU'DA BİR KÖY:
HATÇE LEBE 97
ANADOLU'DA BİR KÖY:
AY IŞIĞINDA 111
MENEKŞE 137
OTOBÜS ŞOFÖRÜ OLMAK
İSTEYEN SAMURAY 167

teşekkürler

Hayal kurabilen herkesin, kendisinden bir şeyler bulabileceği, henüz gerçekleşmemiş gerçek hikayelerden oluşan bu kitabı siz pek değerli okurlarıma armağan etmekten mutluluk duyarım.

Beynimin içerisinde dolaşan binlerce hikayeden birkaçını sizinle paylaşmama vesile olan; öykülerimi yazma konusunda beni cesaretlendiren, her zaman yanımda olan, bana inanan, aklıma gelen her fikri bıkmadan usanmadan dinleyen, eleştiren, canım sevgilim, dostum, hayat arkadaşım Yekta Emet'e; bu süreçte hiç yaramazlık yapmayan ve çok uslu duran dünyanın en güzel gülen çocuğu canım kızım Duru Gülay Emet'e; canım Annem, güzel insan Ayşe Emet'e, desteklerinden ve katkılarından dolayı Meltem Emer'e, Editörümüz Zeynep Delav'a, hiçbir zaman yardımını esirgemeyen aşırı iyi insan Şebnem Vitrinel'e, güzel insan Burçin Barbaros'a Bu güzel kapak tasarımı için canım arkadaşım Erser Akar'a, hikayelerimi sizlerle paylaşabilmeme imkan sağlayan Soner Torlak ve Hayalci Hücre Yayınevi'ne sonsuz teşekkürler.

AĞLAMA BEBEK

Caminin içerisinde yer olmadığından evlerinden getirdikleri kartonları ve seccadeleri avluda boş buldukları yere seren kalabalığın arasından yavaş ve emin adımlarla yürüyen Muhsin Dede, etrafındaki kalabalığın bakışlarına aldırış etmeden, bıçkın delikanlı edasıyla caminin işlemeli kapısından geçip kendisine ait olan kilitli ayakkabılığını yavaş hareketler, titreyen elleriyle açtıktan sonra, on iki sene önce aldığı ayakkabısını ayakkabılığına bırakıp ustaca kilitler. Yıllar sonra yedi numaralı Manchester United formasıyla Old Trafford stadyumuna giren Ronaldo rahatlığı ve özgüveniyle işledikleri günahları unutup zengin olmak için dizleri üzerine çökmüş dua eden erkeklerin arasından geçer ve yavaşça mahfile oturur. İçerisinde zemzem suyu, şerbet, kalp ilacı, kan sulandırıcı ve dilaltı haplarının olduğu buzlu kovalar koyulsa locadan farkı kalmayacak olan bölmede, tespih, seccade, ses sistemi ve mikrofon dışında pek fazla bir şey bulunmaz. Bulunmamalıdır da. Dışarıdan bakıldığında locaya benzeyen fakat herhangi bir mekandaki herhangi bir locayla uzaktan yakından alakası dahi olmayan bölmede oturan dedelerin, ölüme yaşça en yakını, genelde mikrofonu elinde tutan kişidir. Ölüme kimin yakın olduğunu Allah'tan başka kimse bilemez. Ölümcül hastalığa yakalananlar, intihar edenler ve aşık olanlar hariç. Bu yüzden mikrofonu tutmak yediden yetmişe herkesin hakkıdır fakat her caminin mahfil topluluğu farklıdır. Cami cemaati dışından olan herhangi bir ihtiyar elini kolunu sallayarak oraya çıkmaz.

Camide bulunan orta yaşlı ve genç erkekler, dünyalıkları, yaşlı kesim ise ahiretlerini garanti altına alabilmek için dua edip namaz kılarırken, caminin yan sokağından iki el silah sesi duyulur. Klimanın serinliğine ve ettikleri duanın büyüüne kapılan cemaat, mahallede her gün birisinin vurulmasına alışık olduklarından bir şey olmamışçasına, şehrin ortasında silahlar patlamamışçasına namazlarını kılmaya devam ederler.

Cemaat namazını kılmaya devam ederken caminin hemen önünde duran eski bir pikabın içerisinden, gömleği ve pantolonu kan olmuş; gözleri öfke ve nefretle dolu karanlıktan bile daha karanlık bir adam iner. Etrafına korku ve öfkeli gözlerle

bakar ve kanayan yarasına aldırış etmeden, kucağında tuttuğu, eski püskü bezlere sarılı bebeği, kimse görmeden caminin kapısının önüne bırakır. Kolundaki ufak delikten sanki sonsuza kadar durmadan akacakmış gibi boşalan kan, bebeğin sarılı olduğu bezi çoktan kırmızıya boyamıştır. Oysaki bebeklerin kıyafetleri bebeğin cinsiyetine göre ya pembe ya da mavi renk seçilirdi bu adı konulmamış bir kuraldı. Tek kolla düz vites araba kullanan yaralı bir insana göre, oldukça hızlı sayılabilecek bir şekilde uzaklaşır caminin önünden. Namazını kılan genç erkekler caminin önünde toplanmış öğle ve ikindi namazı arasındaki teneffüsü değerlendirmek için kağıt ya da okey oynama planları yaparken, cemaatin önde gelenleri ise çoktan evlerinin yollarını yarılamaş günlük dizilerini izleme telaşı içerisine girmişlerdir. Cemaat dünyevi telaşlar içerisinde savrulup giderken kimse kanlar içerisinde pis bir beze sarılı 5.5 kg ağırlığında, 53 cm boyundaki, renkli gözlü, beyaz tenli bebeği fark etmez. Günlük dizisini kaçırmak istemeyen genç imam, yeni alınan halılar çalınmasın diyerek hızlıca caminin kapısını kilitler ve çıkar. Allah'ın kendisini izlediğini bildiği hâlde günaha girmekten korkmayan bir insanı, kul yapısı bir aletin saniyede yirmi dört kare kayda alması ne kadar caydırıcı olacaktır? Allah'ın evini izlemesi ve kullarının yaptığını kayda alması hocaya yeterli gelmemiş olacak ki camiye ve etrafını 7/24 kameralarla izlemektedir. Camiye yapılan bağışları bilime ve teknolojiye yatıran bu genç imam acaba istemeyerek de olsa Allah'a şirk koşmuş olmuyor mu? Bilim ve teknoloji düşkünü genç imam internetten tanıştığı, kocasından yeni ayrılmış, aşk acısı çeken hanımefendiyle buluşup şerbet içip, sütlaç yemesi ve sonrasında ise cinsel münasebette bulunması, Allah'a şirk koşmayla aynı büyüklükte bir günah olmasa da, Hoca'ya yakışmayan 333 kusurlu harekettten birisi bence ama hakikaten şu an konumuz o değil. Konumuz; caminin kapısının önüne bırakılan, tüm vücudu kana bulanmış, ağlayan bir bebek.

Bebek, hayalleri olacak gibi olmuş, fakat olamamış, hiç istemediği halde asgari ücret karşılığında alakası olmayan bir işte çalışmak zorunda kalan, sevdiği insanlar tarafından alda-

tılmış, tuttuğu takım yenilmiş yarın bir daha acı çekmeyecekmiş gibi durmaksızın ağlar. Bir opera sanatçısının yıllarca çalışıp, ulaşmaya çalıştığı ses kadar gür ve güçlü bir ses çıkartan bebeği, dünyevi problemlerle boğuşan, dertten derde, hayalden hayale, savrulan cemaatten kimse duymaz.

Bebeğin sesini sadece sokakların gerçık sahipleri, prens ve prensesleri, sokak köpekleri duyar. Korku dolu gözlerle ve tedirgin bakışlarla ve çokça merakla, hırlayarak gelirler bebeğin yanına. Sürü halinde gezen sokak köpekleri bebeğin etrafında daire oluşturup ortalarına aldıkları ağlayan bebeğe bir süre havladıktan sonra, en zayıfı ve en meraklısı, bebeği koklamaya, sonrasında ise yalamaya başlar.

Sokaklara ait olmadığı her halinden belli olan, beyaz parlak tüyleri kirden ve tozdan anlaşılmayan, hemcinslerinin türlü mamalarla ve vitaminlerle beslendiği, kısa boylu köpek; sokağa atılmanın ve terk edilmişliğin nasıl bir duygu olduğunu çok iyi bildiğinden bebeği kaderine bırakmak istemez.

Kendisine uzatılmayan yardım elini bebeğe uzatmak isteyen kaniş cinsi sokak köpeği, kan olmuş bezin ucunu dişleriyle sıkıştırıp, bebeği insanların, kötülüğün içerisinde çekerek uzaklaştırmak ister. Bu sırada caminin önündeki köpekleri gören nur yüzlü, eli bastonlu Muhsin Dede bir süre köpeklerin ne yaptıklarını anlamak için gözlüğünün altından dikkatlice bakar ve bir şey yapmadan kahveye doğru seğirtir. Kahveye hızlı ve görkemli bir giriş yapan yaşlı, nur yüzlü Muhsin Dede, telaşla ve yüksek sesle, yardım istercesine, camide köpeklerin bir bezin etrafına toplandıklarını ve hep bir ağızdan havladıklarını, bezin içindeki bir şeyi parçalamaya çalıştıklarını söyler. Muhsin Dede'nin telaşını gören kahvedekiler, çaylarından birer yudum alırlar ve oyun oynamaya devam ederler. Hayvan dostu olduğu her hâlimden belli olan bir vatandaş, birasından büyük bir yudum alır ve yarısı dolu bira şişesini masanın altına bırakıp, “Şimdi siktim belanızı.” der demez yerinden fırlar. Mahallede deli Zeliha Teyze dışında kimse sokak hayvanlarına yemek vermemektedir, o da şu an hastanede olduğuna göre köpeklerin yediği yemek kesin zehirlidir diye düşünür. Hayvansever vatandaş, kahvehane sahibine birasına

dokunmamasını, caminin kamerasına bakıp köpekleri zehirleyen adamı bulacağını ve belasını sikip geleceğini söyleyip, kahvehaneden hızlıca çıkar. Bu vatandaşın bu kadar duyarlı ve hassas olmasının sebebi daha önce zehirli köfteyle mahalledeki sokak hayvanlarını zehirleyen şerefsizin, üç bin beş yüz lira verip dövüştürmek için aldığı Pitbull cinsi köpeğini zehirlemesidir. Hayvansever vatandaş zehirlenen köpeğini kurtarmak için tam iki bin iki yüz yirmi beş lira veteriner ameliyat parası vermiş fakat tüm çabalarına rağmen köpeğini kurtaramamıştır.

Köpeğin hainler tarafından şerefsizce katledilmesine üzülen hayvansever vatandaş, Ilık biranın, sıcağın ve köpeği almak için çektiği ihtiyaç kredisinin de etkisiyle gaza gelmiş, kahvenin ortasında sandalyeye çıkıp taksiti bitmeyen köpeğini öldüren o caniyi bulup öldürmeye yemin etmiş, hatta öldürmezse cümle aleme vereceğine söz vermiştir. Mahallede herkes bilir ki söz vermek, göt vermeye benzememektedir. Artık konu zehirlenen sokak hayvanları meselesinden çıkmış, borç, intikam, seks üçlemesine dönüşmüştür. Ya birisi ölecek ya da birisini sikeceklerdir; iki ihtimal de mahallelinin merakını cezbetmiştir. Hayvan dostu, insan düşmanı vatandaş, koşarak camiinin avlusuna gider ve gerçekten köpeklerin bir bez parçasının başında toplandıklarını görür. Hızlıca caminin kapısını açmaya çalışan vatandaş daha önce hiç camiye gelmediğinden sevgiliyle buluşmaya giden camii imamının camide yaşadığını düşünüp sesini duyurmak için defalarca bağırır. Camiyi ve etrafını kayda alan kameraların görüntülerine ulaşmaya çalışan hayvansever vatandaş, imamın camide olmadığını kanaat getirip caminin avlusundan çıkacakken, az ilerisinde toplanmış zehirli köfteleri yemekle meşgul olduklarını düşündüğü köpeklerin yanına doğru gider. Hayvansever vatandaş kendilerine yaklaştıkça köpekler hırlamaya ve havlamaya başlar. Derdi caminin kameralarından köpekleri zehirleyen adamı bulmak olan hayvan sever, köpeklerin ne yediğine bakmaya çalışırken beze sarılı, kanlar içindeki bebeği görür. Köpeklerin bebeği parçaladığını düşünen hayvan sever bebeğin etrafındaki köpeklere “layt mına goduminagh” diye

bağırarak saldırır. Bebeğin etrafındaki köpekler ilk defa duydukları sestten ve kendilerine doğru koşan insanı görünce hep bir ağızdan bağırarak kaçırlar. Hayvansever vatandaş hızlıca ağlamaktan sesi kısılan bebeği kucağına alır. Kanlı bezin içerisindeki bebeğin sağına soluna bakıp neresinin kanadığını anlamaya çalışır. Bezindeki kanın bebeğe ait olmadığını anlayınca rahatlar ve her iyi insanın yapacağı gibi bebeği karakola götürür. Kucağında ağlayan bebekle karakolun önüne geldiğinde ise aklına cebindeki esrarlı sigaralar gelen hayvansever ya esrarlı sigaralarını atacaktır ya da bebeği karakola teslim edecektir; zor bir ikilemde kalmıştır. Eğerki üzerinde esrarla yakalanırsa dört ay önce hayvan dövüştürmek ve bahis oynatmaktan hüküm giydiği cezası da şu an işlediği suça ekleneceğinden kendisi için en doğru olan kararı vererek kimseye gözükmeden karakolun önündeki direğin yanına bebeği bırakır ve hızlıca uzaklaşır. Hayvansever vatandaşın karakolun hemen karşısındaki direğin yanına kırk sekiz dakika önce bıraktığı ve durmadan ağlayan bebeği nöbetinin bitmesine çok az bir süre kala, aşırı dikkatli, emekliyi yaklaşmış yüz üç kilo ağırlığındaki polis memuru Refik fark eder. Bebeğin ağlaması her geçen saniye artmaktadır. Refik, gözünü ağlayan bebekten ayırmadan yeni yaktığı son dal sigarasını hızlıca içmeye çalışır. Hızlıca, peş peşe çeker sigarasından, bebek sesini tüm insanlığa duyurmak istercesine yüksek sesle ağlamaktadır. Refik, sigarasından çektikçe bebek ağlar, bebek ağladıkça Refik sigarasından daha derin ve güçlü çeker. Refik, son ve büyük bir nefes çekip, ciğerlerini sigara dumanıyla tamamen dolduğundan emin olunca yarısı içilmiş sigarasını istemeyerek de olsa ustaca fırlatır karşısındaki duvara. Yerde yanan sigarasına bebeğini cami avlusuna bırakan anne gibi son defa bakar ve ağlayan bebeği yerden kaldırır. Ciğerlerindeki bütün dumanı bebeğin suratına üfleyerek “Hep beni bulur amına godumun ya. Bir sigara bile içirtmediniz siktüğimin yerinde.” der. Bebek artık devletin en emniyetli yerindedir. Refik çocuğu karakola götürür ve genç komisere kucağındaki çocuğu gösterip “Nöbet kulübesinin yanına bırakmış kansızlar, Komiserim.” der. Yirmi beş yaşındaki genç komiser “Sen de alıp bana mı getirdin? Ben ne yapayım lan bunu, çocuk esirgeme miyim ben. Ara, hallet hemen” der. Komiser odasından çıkan

Refik'in arkasından "Getir bakayım şunu, bu kan çocuğa mı ait, baktın mı sağına soluna çocuğun kesik falan var mı? Yaralanmış mı?" diye sorar fakat Refik çocuğun üzerindeki kanlı bezin farkına bile varmadığından bir şey söyleyemez. Komiser sinirlenir, odasından çıkmasını, bebeğin üzerine temiz bir şeyler giydirmesini ve tutanak tutmasını söyler. Refik kucığında kanlı beze sarılı bebekle masasına oturmuş önündeki rehberden Çocuk Esirgeme Kurumu'nun numarasını ararken, bebek sanki sokağa terk edildiğini ve hayatının geri kalanını tek başına geçireceğini anlamış gibi ağlamaya devam etmektedir. Refik, bebek ağladıkça stres yapar, terlemeye başlar, vücudundaki sumak, pul biber karışımı teri bebeğin kanlı bezine geçmeye başlamıştır. Aradığı numara çalar fakat açan olmaz. Refik, bir taraftan terlemekte, bir taraftan da kucığında durmadan ağlayan bebeğe bakıp keşke benim nöbetime denk gelmeseydi, keşke izin alsaydım diye söylenir. Odanın dışından komiserin çocuğu susturması yönündeki bağırışlarını duyan Refik iyice stres olur, ne yapacağını bilemez. Bu sırada kapının önünden geçen, karakolu temizleyen temizlikçi kadını görür. Saime'yi yanına çağırıp kanlı beze sarılı bebeği Saime'nin kucağına verir ve bebeği susturmasını söyler. Saime şaşkın ne yapacağını bilemeden kucagındaki bebeğe bakmaktadır. Refik "Sustur şu bebeği. Sen anlarsın bu işlerden. Ben çocuk esirgemeye ulaşmaya çalışacağım. Süt, mama, kıyafet ne lazımsa al şuradan." diyerek para uzatır Saime'ye. "Fişini almayı unutma, bana girmesin durduk yere, hatta yirmi lira fazla fiş alabilirsen al, ya da boş ver ya. Sen ne kadar tuttuysa o kadar al. Sigara fişi alma, gıda fişi al tamam mı?" diye Saime'yi tembihler ve masasındaki telefonda Çocuk Esirgeme Kurumu'nu aramaya devam eder. Refik, Saime'nin çocuğunun olamadığını hatta Saime'nin eski kocasının kendisini kız kardeşiyle sırf bu sebepten dolayı aldattığını ve Saime'nin bu yüzden yirmi yıllık kocasını ve ondan hamile kalan kardeşini zehirleyip sonrasında ise eski kocasını yüz otuz yedi yerinden bıçakladığını ve adamın cinsel organını ve diğer uzuvlarını tavuk kümesinin içine kazdığı çukura gömdüğünü bilmiyordu elbette. Kucagında tuttuğu bebekle baş başa kalan Saime hiçbir zaman tatmadığı annelik duygusunu şu an

yaşamaktaydı. Saniyenin binde biri gibi kısa bir zaman zarfında çocukla bağı olduğunu hissetmişti Saime. Belki de doğmayan çocuğuydu kucağındaki bebek. Hayalleri, mutluluğu, yaşayamadığı hayatıydı, her şeydi artık o Saime için. Bu sırada Komiser odasından “Lan bi susturamadınız bebeği, nerede o bebek getirin bana şunu.” diye bağırınca, kilosundan beklenmeyecek çeviklikle koşarak Saime’nin yanına gelen Refik, Saime’nin kollarından bebeği koparırcasına söküp alır. Saime, bir saniye içinde hem çocuk sevgisini hem de evlat acısını tatmıştır. Saime, Refik’in kucağında komiserin odasına giden bebeğe çaresizce bakar. Saime, beşikteki bebeğini kartala kaptıran Fatma Girik gibi üzgün, bir o kadar da kızgındır şu an.

Komiser telefonda konuştuğu kişiye “Valla şimdi olsa çok güzel olur aslında. Ben gönderirim size.” der ve bir süre karışındaki erkek sesini dinledikten sonra gülümseyerek “O kolay. Siz beni yeter ki kurtarın şu bebek ağlamasından. Ben sizi sahaya değil, ilk on bire bile aldırırım rahat olun siz.” der. “Tamam anlaştık haftaya yedek kulübesinin yanında hazır yeriniz söz. Sağ olun, tekrardan görüşürüz, haber edeceğim. Gönderiyorum o zaman hemen.” der ve kapatır telefonu. Komiser, Refik’e bakarak “Kim boşaysa hemen götürsün bebeği çocuk esirgemeye. Bu yeni açılan yere ama biliyor musunuz orayı? Mezarlığın karşısındaki, okul var yanında hani.” Refik bildiğini söyler sırtarak, bebeği yetimhaneye bırakacağı için çok mutludur. Komiser “Tamam o zaman götürün haydi çocuğu, bekliyorlar. Mesai saati bitmeden hemen halledin işlemleri.” der. Refik “Emredersiniz” dedikten sonra çıkar odadan ve boş olan müdür muavinin odasına girer.

Faik, kucağında durmadan ağlayan, kimsesi olmayan bebeği yetimhaneye bırakacağı ve mesai saati dolmadan bebetten kurtulacağı için, anası babası olmayan ve kendisine koruyucu aile bulan şanslı çocuklar kadar mutlu olmuştur. Bu sırada Saime, ne yapacağını bilemeden olan biteni izlemektedir. Tek isteği bebeğine bir kez daha sarılabilmektir. Refik ne kadar mutluyorsa Saime de bir o kadar mutsuz ve üzgündür. Saadece ağlayan bebeği düşünmekte onu bir kez daha kucağına

almak, doyasıya koklamak, sarılmak istemektedir. Saime, bebeği götürmek için hazırlanan Refik'in olduğu odaya girer ve bebeği kendisine vermesini ister. Refik, Saime'nin odaya kapıyı çalmadan girmesine sinirlenmiştir. Sert bir dille Saime'ye işine devam etmesini, yardıma gerek olmadığını ve birazdan bebeği götüreceklerini söyler. Saime odadan çıkmaz sadece bebeğe(ine) bakar. Yılların kurdu, suçluyu gözünden tanıyan aşırı dikkatli Refik, Saime'nin garipliğinin farkına varır ve sesini yükselterek Saime'ye işinin başına dönmesini ve odadan çıkmasını söyler. Saime söyleneni duymaz. Sürüdeki ceylana odaklanmış bir dişi aslan gibi sadece bebeğe bakar. Cümleler Saime'nin dudaklarının arasından istemsiz, yılan tıslamasını andıran bir ses gibi çıkmıştır. "Bebeğimi ver." Refik ne söylediğini anlamaz, fakat bakışından bir şeylerin ters gittiğini anlar çünkü Saime transa geçmiş gibi sadece bebeğe bakmaktadır. Refik yerinden kalkar, tek eliyle bebeği tutmaktadır. Boşta olan eliyle Saime'yi kolundan tutar ve "çık dışarı" diyerek kapıya doğru itekler. Saime, kapının önüne doğru sendeler ve hemen toparlanır ve Refik'in kolunda duran bebeği hızlıca çekip alır. Refik bu hareketi hiç beklemediğinden ve elindeki bebeği de kaptırdığından iyice sinirlenir ve bebeği Saime'nin elinden alabilmek için bebeği tutup kendisine doğru çeker. Saime'nin bebeği bırakmak gibi bir niyeti yoktur. Şimdi Refik ve Saime birbirlerine bir şey söylemeden bebeği kendilerine doğru çekmektedirler. Refik'in kolları çok güçlüdür. Yazları devre arkadaşlarıyla buluştuklarında ip çekme yarışını her defasında kazanmasını bilmiştir. Refik'in suratında sınavda tüm sorular çalıştığı yerden çıkan öğrencinin mutluluğu vardır. Saime var gücüyle bebeği kendisine doğru çekse de başarılı olamaz. Refik, Saime'nin elinden bebeği alabilmek için var gücüyle kendisine doğru çeker bebeği, bu sırada Saime bir anda bebeği bırakır, bu harekete hazırlıksız yakalanan Refik geriye doğru sendeler ve bebekle birlikte sırt üstü yere düşer. Saime, masanın üzerinde, müdür yardımcısı yazan isimliğin yanında duran hiçbir zaman kullanılırken görmediği dolma kalemı yerinden çıkartır ve hızlıca yerde yatan Refik'in üzerine atlayıp boğazına, yüzüne, gözüne, neresine denk gelirse saplar. Refik'in cüssesinden beklenmeyecek kadar kısa bir sürede ruhu bedenini terk etmiştir. Refik'in ılık

kanı bebeğin vücuduna bulaşmıştır. Saime, bebeği yerden kaldırır ve kucağına alır. Ne yapacağını bilemeden kapıdan dışarı bakar ve etraftaki polisleri görür. Bebeğin ağlamasından odada çıkan sesleri duymamıştır kimse. Saime, bir an önce dışarı çıkmalıdır. Saime cebindeki odanın yedek anahtarını ilk denemede bulur ve kapıyı içeriden kilitler. Ne yapacağını düşünür. Pencereden dışarı bakar, kapının önünde duran polis arabalarını görür. Giriş katında olmasına rağmen kot farkından dolayı iki kat yüksektedir bulunduğu oda. Atlamak ister fakat bebeğe zarar vermekten korkar. Yanan binadan itfaiyecilerin açtığı atlama yatağına atlayarak kurtulan çocukların haberini hatırlar. Sadece iki dakika önce Refik'i atlama yatağına benzetse, kendi kendisine "Deli deli düşünme, mantıklı ol biraz." diye telkinde bulunacakken şu an dünyanın en mantıklı düşüncesidir onun için. Saime, yaşarken yüz üç öldüğünde ise iki yüz üç kilo ağırlığında olan taze ölü Refik'i yatığı yerden zorla kaldırır ve pencereye doğru sürükleyerek götürür. Dünyanın en ağır hava yastığı bu olabilir midir acaba? Refik yerinden kalkmıyordur, kolunda güç kalmamıştır Saime'nin. Son gücüyle Refik'i yerinden kaldırır, pencerenin önüne getirir ve ayaklarından kaldırıp pencereden dışarı atmayı başarrır. Fakat Refik çok dengeli düşmemiştir ve boş otoparka düşmesi gerekirken, otoparkın yanındaki duvarın üzerindeki mızrak gibi duran demirlere saplanıp kalmıştır. Polis arabaları, yeni açmaya çalışan papatyalar, her yer Refik'in iç organlarıyla kaplanmış. Kurban Bayram'ını andıran bu manzaraya alışık olduğu için yabancılik çekmez Saime, fakat bir karakola hırsız girmesin diye ucu sivri parmaklık yapmak kimin aklına gelmiştir diye düşünmeden edemez. Bahçede oturmuş kokoreçlerini yiyen polis memurlarının üzerine sıçrar Refik'in parçaları. Polis memurları, saçlarındaki, üniformalarındaki parçaların pişmemiş bağırsak olduğunu ve bu bağırsağın parmaklıklara asılı bir şekilde duran mesai arkadaşları Refik'e ait olduğunu anlayınca ellerindeki az acılı kokoreçleri yere atarak kusmaya başlarlar. Saime şu an tam olarak, geçen gün belgeselde izlediği, aslanlardan kaçarken nehre atlayan ve timsahların saldırısına uğrayan ceylanla aynı durumdadır. Katil bir Ceylan Saime.

Saime yapılacak milyonlarca mantıksız hareket varken kendince en mantıklı mantıksız hareketi seçer ve kendisinin ve bebeğin yüzündeki kanları temizlemeye çalışır masanın üzerinde duran ıslak mendille. Artık her şey düzelmiştir Saime için. Islak mendille tüm belalardan kurtulmuştur o an. Saime derin bir nefes alıp kapının kilidini açar ve her şeyden habersiz polis memurlarının arasından usulca kapıya doğru yürürken karakolda bir hareketlenme olur. Biraz önce kusan polisler kapıdan içeri girip Faik'in intihar ettiğini, penceren atladığını ve demirlere saplandığını söylerler. Hiç kimse karakolun ortasında kanlar içerisinde, kucağında bebekle duran Saime'ye aldırış etmez ve Saime'nin ve ağlayan bebeğin yanından hızlıca çıkıp parmaklıklara saplanmış Faik'e hayretler içinde bakarlar.

Saime, kucağındaki bebeğiyle, demir parmaklıklarda asılı duran ölmüş arkadaşlarının bağırsaklarına bakan polis memurlarının arasından usulca geçip hızlı adımlarla karakoldan uzaklaşırken, kucağında tuttuğu, durmadan ağlayan bebeğin kulağına eğilerek "AĞLAMA BEBEK" der. Saime ve kucağındaki bebek caddedeki kalabalığın içerisine doğru karışırken artık bebek ağlaması duyulmamaktadır...

ۛ

CİHANGİR'DE BİR EVDE

Sinemasında yıllar öncesine ait filmlerin gösterildiği, vizyona çıkan filmlerinin en erken bir sene sonra gelebildiği, merkezinde sinema salonu olması dışında, sinemayla uzaktan yakından alakası olmayan, başında büyükşehir yazmasına rağmen kasabadan hallice olan ilimizdeki dört sene önce açılan üniversitede sinema okuyan ve hayalleri peşinden gitmeye çalışan binlerce sinemacıdan sadece birisiyim. Sinema okuduğumuz şehirde sinemadan çok kebabçı olduğunu anlayan Bursalı Özgür, film çekme hayallerini bir kenara bırakıp “Kebapta çok iyi para var, bu işi öğrenip Bursa’ya dükkân açacağım.” dedi ve üniversite okuduğumuz şehrin en meşhur kebabçılarından birisinde otuz sene aşçılık yapmış, sonrasında kendi dükkânını açıp batmayı başarmış ve el arabasında kebab satarak sevdiği mesleği yapmaya çalışan Nazif Usta’nın yanında çalışmaya başlamıştı. O zaman şimdiki kadar mantıklı gelmemişti bana Özgür’ün yaptığı fakat Instagram’da Bursa’daki dördüncü şubesinin açılışını görünce ve yetmezmiş gibi yıllar sona bana Instagram’dan mesaj atıp, tanıdığım oyuncu olup olmadığını sorduktan ve film çekeceğinden bahsettikten sonra Özgür’ün ne kadar aklı başında, ileriye gören bir kişilik olduğunu daha iyi anladım. Ben o zamanlar film çekmemiş, set görmemiş bir yönetmen olarak sokakta havalı bir şekilde dolaşırken, hayalini kurduğum mesleği icra eden, filmler çeken yönetmenlerin de o sıralar Cihangir’de benim gibi boş boş, beş parasız dolaştıklarını bilmiyordum. On iki derse üç hocanın düştüğü ve hiçbirisinin sinemayla alakası olmadığını sonradan öğrendiğim canım hocalarımdan öğrendiğim, kamerayı “on” yazılı tuş açar “off” yazılı tuş kapatır bilgisinden sonra İstanbul’a gelip dizi setlerinde çalışmaya başladım. Bu o kadar da kolay olmadı tabii. Kafanıza göre ben geldim, para istemiyorum, sigortaya gerek yok, yemek parası, servis, önemli değil deyip başlayamıyorsunuz. En az sizin kadar vasıfsız, sinema aşkıyla yanıp tutuşan Anadolu’nun bağrından kopmuş yönetmenler, oyuncular ve senaristlerle yarışmanız gerekiyor. Bu parasız çalışma yarışı daha sonra hayatınızın diğer evrelerinde de devam ediyor. Paranın olduğu fakat bir türlü göremediğim bir sektör bu dizi, sinema sektörü.

Taksim'den, AKM'nin önünden servisler kalktığı için Anadolu yakasında ya da Taksim'e uzak herhangi bir semtte oturmak zulüm oluyordu setçilere. (AKM: Taksim'in göbeğinde bulunan, sadece set işçilerinin buluşma noktası olarak kullanılan opera binasına verilen adın kısaltılmış hali.) Gece 03.30'da biten sete aynı gün 07.30'da geri gelinebiliyordu. Bu yüzden uyumak isteyen her set çalışanının Cihangir ve çevresinde oturması gerekiyordu. Sırf bir saat daha fazla uyuyabilmek için yerin en az üç kat altında yaşaması ve fazladan kira ödemesi gerekiyordu. Bu yüzden setlerde gençliği, emeği, hayalleri yok olup gitmiş yüzlerce, binlerce yönetmen Cihangir'de ya da yakınındaki Harbiye, Elmadağ, Beşiktaş, Tarla başı gibi yerlerde ikamet ederler. Ben de ev ararken, üç lira fazla olsun, gözümü kapatmaya ve kahve içmeye vaktim olsun diye düşünüp Cihangir'de bir ev aramaya başladım. Sektördeki haksızlığa daha fazla dayanamayan, uzun süredir işsiz olan, yazdığı hikâyeleri, fikirleri, senaryolarını emek hırsızı diğer senarist ve yapımcı arkadaşlarına göz göre göre çaldıran senarist bir arkadaşımızın evini boşaltacağını duydum ve diğer akbabalardan daha hızlı davranarak hayalleri bitmiş, takati kalmamış, ölmek üzere olan senaristin yanına ilk ben gittim. Yıllardır yaşadığı, hayaller biriktirdiği şehirden başladığı yere, ailesinin yanına, hiçbir maddi beklenti içine girmeden, bir şey istemeden ve bir şey söylemeden evindeki eşyaları bana bırakıp gitti. Ben hayalleri suya düşen, tüm emekleri heba olan, memleketine gittiğinde hiçbir işe yaramayacak anı ve bilgi birikimiyle yalnızlıktan kahrolacak, intihar etmenin mantıklı geleceğini düşünmeden bir gün dahi geçiremeyecek eski senarist yeni intihar meyillisi arkadaşına teşekkür ettim. Hayal kırıklığı, hüznün, yalnızlık dolu evime depozito, emlak, nakliye vermeden direkt kira ödeyerek oturmaya başladım. Şans bana gülmüştü, ilk defa bana gülmüştü şans, şans güldü bana. Artık uyuyabilecektim, düşünsenize uyuyabilecektim. Cehenneme sadece altı kat uzaklıktaydım. Kot 1. katta bulunan mimari harikası bir evdeydim. Cehenneme sadece altı kat uzaklıkta olmak bile beni mutlu ediyordu. Çok mutluydum, insan evde olduğu zaman çok mutlu oluyor bunu anladım. Yeni evimi gezmiştim fakat o zaman misafirdim, şimdi daha

detaylı inceleyebiliyordum. Mutfağın musluğu su kaçı-
yordu, kombi bozuktu, yatak kırık ve tek kişilikti, salonumsu
odadaki berjerler kedi kılı içinde ve yırtık, evde televizyon
ya da radyo yoktu, olmasın da zaten. Televizyondaki dizilerin
hepsi yalan dolandı biliyordum, hem televizyon olsa da izle-
yemezdim, ben sadece uyumak için eve gelebilecektim. Çok
mutlu etti beni bu düşünce, uyumak için eve gelebilecektim
artık. Babaannemde bile bu kadar eskisini görmediğim, salo-
numsu odanın duvarına dayalı, işlemeli, örümcek ağı kaplı
vitrinin sadece alt sağ kapağı yerinde duruyordu. Vitrinin içe-
risinde, kristal bardaklar, gümüş rengi çatal bıçak setleri, işle-
meli mumluklar yerine, yıllar öncesine ait karikatür dergileri
duruyordu. Mutfakta ise, tahminen bina ilk yapılırken takıl-
mış mutfak dolaplarının içerisinde, dört adet kırık, lavaboda
ise sağlam ve küflü iki adet tabak vardı. Çatal, kaşık, bıçak
yoktu. Nasıl yiyordu bu adam yemeklerini? İçindeki canlıla-
rın büyüklüğünden üç ya da dört aydır tencerenin yıkanmadı-
ğını anlayabiliyordum. Dört gözlü ocağın, beşincisi gibi du-
ruyordu tek kulpu kopmuş yanık tencere. Üzerinde kebabçı-
nın ve Tekel'in telefon numarasının yazılı olduğu magnetleri
görünce buzdolabı olduğunu anladığım beyazımsı, kapaklı
dolap tam da tahmin ettiğim gibi, sadece kışları ve sadece
kendisini soğutuyordu. Aslında intihara meyilli senarist arka-
daşın bana değil benim ona iyilik yaptığımı anlamamak için
gerizekalı olmak gerekiyordu ve ben gerizekalı değildim.
Banyo ve tuvalet birdi, hatta o kadar birdi ki nereye işeyece-
ğimi nerede yıkanacağımı anlamak biraz zamanımı almıştı.
Üzerindeki desenlerden ve rengindeki geçişlerden ve bağlantı
yerlerindeki paslanmalardan duş perdesi olduğunu anladığım
şeyin en az yirmi iki senedir orada olduğunu söyleyebilirdim.
Hiçbir şey canımı sıkamazdı çünkü Cihangir'de bir evim
vardı ve setten gelince uyuyabilecektim artık. Salonumsu
odadaki lamba yanıyordu, en azından ışık vardı. Hâlâ bir umut
vardı benim için. Örümcek ağı mı perde mi olduğunu tam an-
layamadığım, üzerinde karpuz ve kiraz deseni olan şeyi, üye-
rinde yaşayan canlılara rahatsızlık vermeden yavaşça açtım.
Salonun camından yan apartmanın duvarına dokunabiliyor-
dum. İki apartmanın arasına bakıyordu yeni evimin penceresi,

duvar, tahta ve karton manzarasına bakarken biraz da olsa canım sıkılmıştı, Cihangir beklediğim gibi değildi. Beklediğim bir Cihangir de yoktu fakat yine de bu değildi hayalimdeki. Her şeye rağmen Cihangir'deydim, bu bile bir şeydi benim için. Kedi kılı dolu berjerin yanındaki, evdeki tüm eski eşyalara inat, sağlam ve yeni gözüken, iç içe geçmiş zigon sehpanın üzerindeki en son iki hafta önce çöpe gitmiş olduğunu düşündüğüm kül tablasını ve yanındaki sigara paketini alıp çöpe atacakken sigara paketinin dolu olduğunu fark ettim. Paketi açınca, okyanusun ortasında çaldıkları gemide mahsur kalmış Somalili korsanların haftalar sonra sahil güvenliği görünce sevinmesi gibi sevindim. Çok fazla içmişliğim olmamasına rağmen paketin içindeki esrarlı sigara sebepsiz yere mutlu etmişti beni. Cihangir'de, kendi evimde, elimde sarılmış, içilmek için bekleyen esrarlı sigara tutuyordum. Artık ben de yazabilirim, ben de Oscar alabilirim diye düşündüm nedense. Ne yapacağımı bilemeden kül tablasını çok da pis olmayan çöpe döktükten sonra, elimde tuttuğum sigarayı yakıp derin bir nefes çektim. Çektiğim dumanı dışarı veremeden birisinin kafama elindeki beyzbol sopasıyla var gücüyle vurduğunu, yetmiyormuş gibi Kırkpınar'da finale kalan iki güreşçinin de aynı anda omzumdan aşağıya doğru bastırdıklarını hissediyordum. Lan bu ne? Ne var bunun içinde, belamı sikti, lan yoksa bonzai mi lan bu. Öyleyse amına koyarım bak senin, senarist. Hangi şehirde yaşadığını biliyorum, otogarda yakalarım, şimdi çıksam.” Tribe girmemem lazım, kendimi sakinleştirmek için oturduğum berjere yavaşça yaslanıp rahatlamak istiyorum fakat berjerin sırt kısmı ile berjere oturduğum yer arasında en az on sekiz metre mesafe var ve bu mesafe her geçen saniye artıyor. Berjere yaslanmak bu kadar zor olmamalı. Aslında zor olmadığı, sadece omzumdan aşağıya bastıran güreşçiler yüzünden zorlandığımı aklıma geliyor ve rahatlıyorum. Omzumdaki insanlar gittikten ve berjere rahatça yaslandıktan sonra, tüm dünyayı aydınlatan ampule hayranlıkla bakarken, suratımda gezinen hamam böceğini fark ediyorum, ağzıma girmeden elimin tersiyle def ediyorum yüz­süz hamam böceğini. Acaba kaç zamandır hareketsiz duruyordum? Ne oluyor lan bana. Kapıya birisi mi vuruyor? Vuruyor mu diye dikkat kesiliyorum, fakat bir ses gelmediğini anlıyorum. Kafama fil oturmuş

gibi yavaş hareket ediyorum, bu sırada beynim yeni ev otuzbirinin zamanı geldiğini söylüyor. Çok tahrik edici değil mi ya, kendi evinde, hatta Cihangir'deki kendi evinde tek başına yaşamak. Acayip tahrik olmuştum, en az Jennifer Lopez'le sevişmek kadar iyi bir fikirdi şu an. Mastürbasyon yapma düşüncesi bile tahrik ediyordu beni. Çok heyecanlıydım; beden yalnız fakat ruhen en az dört kişiyle olacak olan parti için ortamı hazırlarken telefonuma gelen mesaj sesini duydum. Acaba Cihangir'e taşındığımı öğrenen birisi mi bu, diye geçirdim aklımdan. "Of öyle olsa acayip iyi olmaz mı ya, Cihangir, sex, ev, mesaj." Yıllarca porno dergi okumak insanın çok farklı durumlardan haz almasını sağlayabilir. Örneğin evdeyken telefona mesaj gelmesi, örneğin Cihangir'de olmak gibi. Telefonuma yarı çıplak bir şekilde havalı havalı yürüyüp dokundum, en başta açılmak istemedi, ona bir şifre girdim ve hiç sesini çıkarmadan usulca açıldı bana, şu an karşımda duruyordu, benimdi, sadece benim. Artık bir olmuştuk, ben oy-dum o da ben. On iki aya bölerek aldığım, tanıdığım çoğu insandan daha akıllı ve daha yetenekli telefonuma dokunur dokunmaz setin iptal olduğunu ve dizinin yayından kalktığını öğreniyorum "Lannn" diyebildim sadece, şoku atlattıktan sonra keşke dizi iki gün önce yayından kalksaydı boşuna kira vermezdim iş bulana kadar annemlere giderdim diye düşünüp Cihangir'deki yeni evimde ilk hayal kırıklığımı yaşıyorum. (Bakın "Cihangir'de yeni evimdeki ilk hayal kırıklığım." yanlış anlaşılmasın çünkü benim hayallerim genel olarak kırık.) Kapıya birisi mi vuruyordu. En başta anlamadım çünkü benim kapımı kimse çalamazdı. Cihangir'de oturduğumu henüz kimse bilmiyordu. Fakat İstanbul'da imkânsız diye bir şey yoktu. Bana ulaşmak ve oturduğum dairenin kapısına vurabilmek için cehenneme yaklaşmak gerekiyordu ve hiç kimse benim için zebanilere ve bitmek tükenmek bilmeyen vicdan azaplarıyla ve işlediği günahlarla yüzleşme riskini göze almazdı, almamalıydı. Bu nasıl sigara la bir fırt çektim işimden oldum, habire kapı çalınıyor gibi hissediyorum ne bokat tripmiş lan bu. Acaba mesaj gelmedi de ben mi tribe girdim, deyip tekrar bakıyorum ve işsiz olduğumu bir kere daha anlıyorum, bu sırada gerçekten kapıya birisi vuruyordu. Hemen kenarlarını kedilerin parçaladığı kedi kılı dolu eski ama yeni

berjerimin üzerinde duran tişörtümü alıp giyiyorum. Kapımın çalınması beni mutlu etmişti, ilk defa birisi kapımı çalıyordu. İkinci bölümde, köşkte yaşayan Ali Kemal'in dünyalar güzeli temizlikçisi kapısını çaldığında verdiği cevabın aynısını verdim. "Bir dakika şu an müsait değilim." ve şu an Ali Kemal'i oynayan yakışıklı oyuncudan daha iyi oynadığıma yemin edebilirim. Ben kapımın önünde duran aşırı güzel birisini beklerken en az benim kadar çirkin bir adamla göz göze geldik.

Beni gördüğüne sevinmeyen çirkin adam içeri doğru baktı. "Yok mu Tuncay?" dedi. "Yok o. Artık ben varım." dedim. Kendimden emin gür bir sesle "He. Aidat vardı altı aylık. O zaman sen mi vereceksin onu?" dedi kendinden emin olmayan sıradan ses tonuyla. Ben uçan kuşa borcu olan, dizisi yeni bitmiş aylardır para alamayan gariban asistan ses tonuyla "Yok ya ben niye vereyim abi, ben bugün girdim eve. Ben borcu olduğunu bilsem vallahi billahi tutmazdım. Zaten evi bok götürüyor hiçbir şeyi çalışmıyor. Dizi de yayından kalktı, kaç haftadır para almadan çalışıyoruz ağabey" diyecekken, kırk dokuz yaşındaki, yıllardır Cihangir'de yaşayan, kapıcılıktan ufak çaplı servet yapmış bir abimiz olan Kudret Ağabey, beni tenzih ederek ve olayın dışında tuttuğunu söyleyerek, tüm sanat camiasını yasa boğacak bir laf etti. "Affedersin ama amina kodumun filmcilerinin hepsi aynı, olan bize oluyor. Madem parayı alamıyorsun neden çalışıyorsun. Sikeceğim çektiğiniz filmin bobinini." Dedi gözlerini gözlerimden ayırmayarak. Ben artık bobin falan yok dijital oldu her şey demek istesem de adamın fantezisi o herhalde diye düşünüp saygı duydum Kudret Ağabey'e ve bir şey demedim. Kudret Ağabey "Ya kusura galma gardaş böyle küfür ettik ama sen inşallah sinemacı değilsindir." dedi. Ben şivesi bir anda değişen, 35 mm filmle sevişmeyi düşünen bir adama o an nasıl sinemacıym diyebilirdim ki. Hem kâğıt üzerinde sinemacı da değildim. Hem işsizdim hem parasızdım hem de sigortam yapılmamıştı. Lan ben neciyim acaba diyerek hayatı sorgulatmıştı bana Kudret Ağabey. Ben "Sinemacı değilim." deyince "Gardaş aramızda kalsın bu apartmanın yarısından çoğu sinemacı, alayı aç köpek, sikeceksin bunları." dedi. Ben neden sıklamak istediğini sormadım, bir gün önce setlerde sigortasız

alışan bir işçi iseniz, yapmanız gereken tek şey emeğinizi smren sektörü savunmak değil gtnz kurtarmak olmalıdır. Ben de hayallerimi kenara bırakıp Kudret Ağabey'in tarafını tutarak "Sikin tabii, yani sonuçta hem sinemacı, hem de işsizler." dedim. Kudret Ağabey "Habire bize geçiriyorlar ya, alayı kaçıyor. Benim yanımda kaç kişi çalışıyor biliyor musun? Her ay her apartmandan iki kişi kasa böyle. On beş apartman hesabını sen yap işte." dedi. O an okulu uzatmama sebep olan ve ara ara ryalarımaya giren bu ruh hastası matematik ğretmeni aklıma gelmişti. "Szelciyim ben" diyebilirdim sadece. Fakat umursamadı Kudret Ağabey. "Valla bundan sonra her ay alacağım parayı. Benim yumuşak yüzümü istismar ediyorlar." dedikten sonra istem dışı Kudret Ağabey'in yüzde yetmişi sakalla kaplı, geri kalan yüzde otuzunu ise, yüzde yetmişine nazaran daha az kılı ve iek hastalığı sonucu delik deşik olmuş yüzüne bakıyorum, hiç de istismar edilebilecek bir yüz göremiyorum kendisinde. İstismar edilen çocuklar, kadınlar, hayvanlar, emekçiler gibi susuyorum. Kudret Ağabey kendi günahlarının kendisine yeteceğini düşünüp bir de başkalarının günahları ile uğraşamayacağını düşünmüş olmalı ki "şimdi günahını almayayım dördüncü katta oturan bir ocuk vardı, meşhur ya. TRT'nin bir dizisinde oynuyordu hatta, biz yengenle izliyorduk, o mesela aيداتları hiç aksatmazdı. Hatta benim oğlanla fotoğrafı falan da var. Neydi o dizinin adı ya, hani şu ağa var ölüyor karısı falan var hani. Kudret Ağabey gözlerimin en derinine bakarak izlediği bütün dizileri hatırlamaya çalışıyordu.

Kudret Ağabey'in suratına yeni kapımı kapamak istiyordum fakat bir g buna engel oluyordu, kapatamıyordum kapıyı. ylece bakışıyorduk, hiç konuşmadan bir şey söylemeden birbirimizin gözlerinin içerisine bakıyorduk. Arada sırada gözlerimi gözlerinden kaırsam da Kudret Ağabey bana bakmaya devam ediyordu. Kudret Ağabey'e bakmamaya çalışırken yine o çirkin hayvanı gördüm. Kapının hemen yanındaydı. Siyah kalm kabuklu, çirkin, pislik yaratık eve girmek üzereydi. Kudret Ağabey'i ve gözlerimde aradığı diziyi umursamadan elime aldığım ayakkabımla evime girmeye çalışan

davetsiz misafire Cihangir beyefendisi kişiliğime yakışmayacak bir şekilde davranıp, içeri girmesine engel oluyorum. “Kımalı kar.” diye bağırdı Kudret Ağabey ve “Emrah’ın iki yüz dairesi varmış biliyor musun? Benim o kadar dairem olsa bir saniye burada durmam” diyerek de ekledi. “İki yüz dairem olsa en az yüzünü film çekip batırırdım, o kadar çok seviyorum sinemayı.” diyemedim. Kudret Ağabey saatine baktı numarası yazan kartını uzattı, “Sabah 07:00’dan akşam 20:00’a kadar istediğin zaman arayabilirsin.” dedikten sonra yüz elli lira apartman aidatını istedi. Yine gözlerime bakıyordu ama bu sefer bir önceki gibi değil de yavaşakça sırtarak bakıyordu. Kudret Ağabey’in elinde tuttuğu iki eski telefonda en eski olanı çaldı. Telefonunu açmadan “ Sen bakkala bırakırsın parayı ben oradan alırım” dedi ve dünyaya doğru emin adımlarla merdivenleri tırmadı ve gözden kayboldu. Eve çıktığım ilk gün işsiz kalmıştım ve her geçen gün borçlanıyordum. Başka bir iş bulmalıyım, hem de en acilinden. Ama panik yapmamalı ve sakin olmalıyım. Rahatlamalıyım, rahatlatmalıydım, acaba ne yapmalıyım?

Kedi kılı kaplı berjerime oturmuş hafızamdaki porno dergilerini karıştırırken yine kapı çaldı. Çaldı mı? Çaldı. Hay sikeceğim ya, bir mastürbasyon yapmak bu kadar zor olmamalı. Mastürbasyon yapamamış her erkek gibi sinirli bir şekilde kapıyı açtım. Kapıyı açmamla yolunu kaybetmiş bir meleği karşımda görmem bir oldu. Bu bir rüya olmalıydı ya da ölmüş olmalıydım. Kafamın güzel olduğunu ve beynimde binlerce porno hikaye dolaştığını düşününce cennetin düşük bir ihtimal olduğunu hemen anlamıştım. Bu kadar güzel insanlar var mıydı ya dünyada. İşte İstanbul böyle bir yerdi. Cehenneme altı kat uzakta böyle bir güzellik varsa cehennem nasıldır ya rabbim. Yıllardır olmasını istediğim porno dergilerdeki hikâyeler gerçektir, biliyordum kimse inanmasa da ben inanıyordum, gerçektir olabilir ve şu an oluyordu da. Kapımın önünde duran güzel şey altın oranla çizilmiş olduğuna emin olduğum dudaklarının arasından “Pardon Tuncay’a bakmıştım ben ama.” dedi. Ben, “Tuncay intihar etti. Hayallerinin peşini bıraktı ölmeyi bekleyen bir et parçasına dönüştü” diyemedim. Cihangir’de yaşayan sinemacılar özgülü konuşmamla

“Tuncay yok. Artık ben yaşıyorum burada.” dedim. İstanbul böyle bir şehirdi, tam bitti derken tekrar umutlandırırdı, her defasında daha çok üzer daha çok yorar fakat her defasında daha güçlü umut ettirebilirdi. Bir türlü kopamadığın, kavga edip barıştığın, sonrasında daha çok kavga ettiğin, hiçbir zaman bitiremediğin hastalıklı bir ilişki gibiydi. Fakat yeri gelir, yerin bir kat altında hayatında görüp görebileceğin en güzel kadını karşına çıkarabilirdi.

Dünyanın en güzel kadını bana bakarak “O zaman hoş gel-diniz apartmanımıza.” deyip elinde tuttuğu, amatörce hazırlanmış davetiyeyi bana verdi “Akşam, terasta yaza merhaba yapacağız kendi aramızda, istersen bir arkadaşınla gelebilirsin.” dedi ve gülümsedi. Karşımda duran ve konuştuğça dudaklarının arasında gökkuşağı oluşan, saçları bahar kokan, cennetin ete kemiğe bürünmüş hâli olan güzel kadına gülümsemeye çalışarak elimi uzattım. Başrol oyuncumuzun en az dört tekrarda söyleyebildiği repliği bir kerede hem de bana bakan okyanus rengi gözlerde boğulmadan, kendimden emin bir şekilde “Aziz ben” dedim. Dünyadaki bütün güzelliklerin birleşmesi sonucu oluşmuş, kanatlarını henüz göremediğim fakat güldüğünde yüzünde cennetin bahçelerini görebildiğim güzel kadın biraz kızardı ve gülümseyerek “Ya çok özür dilerim, gerçekten benim hatam affedersin. Kendimi tanıtmadım, pat diye konuya girdim. Harika ben.” dedi ve elime dokundu. Bir insan ancak bu kadar güzel tarif edebilirdi kendisini. “Harika ben.” Dünyanın en güzel en yumuşak elini narince tutunca ölmek istedim. Oracıkta kollarında ölebilirdim, insanoğlunun görebileceği bütün güzelliği görmüştüm. Nedense hiç olmayan bir şey oldu ve sertleşmeye başladım. Cihangir, ev, kadın, Harika, Harika, Harika, el, Harika. Aklımdan atamıyordum bu şehvet dolu anı ve düşünceleri. Harika, elini çekti usulca elimden. Nasıl söyleyebildiğimi hâlâ bilmiyorum ama “İsminizi tahmin etmek zor olmazmış.” dedim. Harika anlamadı. Ben daha önce de esprilerime gülünmediği için bu duruma alışık olduğumdan hiç bozuntuya vermeden filmin sonuna kadar dayak yiyen fakat son sahnede rakibini tek darbeye bayıltacak olan Bruce Lee gibi sırttım. Harika gülümseğinde dudaklarının arasında oluşan gökkuşağına aldırış

etmeden “Efendim anlamadım” dedi. Harika tebessüm ederken dudaklarının kenarından bal damladığına yemin edebiliyim. “Şahane, Muhteşem, Harika en fazla üçüncü seferimde adını bulabilirmişim zaten.” dedim. Gol attıktan sonra rakip taraftarın önüne gidip sevinmeden ve gülmeden duran futbolcu gibi baktım Harika’ya, çok havalydım. “Şimdi anladım ya” dedi ve gülümseyerek. “O zaman akşam görüşüyoruz, kendi içkimizi kendimiz getiriyoruz.” dedi. Harika güldüğünde doğan güneşe ve sonrasında oluşan kızılığa hayran hayran bakarak “Harika” dedim. Harika cehennemden karanlıktan ve rutubet kokulu evimin kapısının önünden, kilitli bisikletlerin hemen yanından süzülerek cennete doğru gitti. Harika’ya aşık olmamak elde değildi. Eminim Facebook’ta Harika’ya aşık olanların oluşturduğu bir grup dahi vardır. Harika gidince her yer kararmıştı benim için. O an apartman ışığının sensörlü olduğunu anlayıp aydınlığa kavuşabilmek için ellerimi havaya kaldırıp sağa sola salladım. Işık yanmıştı fakat Harika’nın ışığı gibi değildi, olamazdı da. Evimin salonundaki kedi tüyü dolu berjerime oturdum Harika’yı, güldüğünde küçülen o mavi okyanus gözlerini, ince uzun, omzuma dokunan parmaklarını, 1,75’e yakın boyunu, ince belini, sivri memelerini, dışa doğru çıkan poposunu, bal damlayan dudaklarını, en az kırk beş bin liralık burnunu, çakma parfümcülerde bulunamayacak kadar güzel kokan parfümünün kokusunu unutamıyordum, unutmak da istemiyordum. Doksan artıda gelen frikik golü gibiydi. Aşık olduğun insanı düşünüp masturbasyon yapmamalısın. Ya da asıl sevdiğini düşünerek mi yapmalısın? Bilmiyorum aklım çok karışık fakat şunu net olarak söyleyebilirim ki insan sadece sevdiği kişiyle sevişir ya da seviştiği kişiyi sever bilemiyorum aklım çok karışık şu an. Sevişmek mi? Sevdiğimiz mi? Aa şapşal ben, ya hemen de ne diyorum ya, deli miyim neyim, yengeçliğim tutu yine. Lan kendi kendime mi sırtıyorum şu an ben. Harika’nın verdiği davetiyede bugüne kadar gördüğüm en güzel el yazısıyla 19:00 yazıyor. Kültür bakanlığından iki yüz elli bin lira almaya hak kazanan, filmini çektikten sonra en az beş yüz bin lira borçlanacak bağımsız sinemacı kadar mutluyum şu an. Telefonumun saati 18:45’i gösteriyor “Lann” ne oluyor kaç

saattir hayal kuruyorum ben burada. Telefonuma gelen mesajı bakıyorum ve tekrar işsiz kaldığımı hatırlıyorum. Tam tamına üç saat kırk sekiz dakikadır oturuyorum. Nasıl bir kafası var lan bu sigaranın, bitmiyor. Bir ay içerim ben bunu. Dizimdeki dolaşan hamam böceğini elimin tersiyle uzaklaştırıyorum narin bedenimden. Hızlıca uzaklaşan hamam böceğinin arkasından buraya ait olmadığını ve bu evde istenmediğini söyledikten sonra, duyması için yüksek sesle “Cihangir burası, başka Cihangir yok. Git Harbiye’de Örnek mahallesinde yaşa.” Diyorum. Artık uyanmalı, oturduğum yerden kalkmalı, siyah en kırıksık olmayan tişörtümü giymeli ve bakkala gidip içki almalıyım. Planımı yaptıktan sonra kusursuz bir şekilde uyguluyorum ve apartmandan çıkıyorum ve gökyüzüne bakıp dünyada olduğum için şükrediyorum. Bana, riyakâr, kötü, kaba, canî, acımasız, yalancı, orospu çocuğu insanlara rağmen İstanbul’u tekrardan sevdirdiği için Harika’ya teşekkür ediyorum. Hızlı olmalıyım. Harika’yı her saniye her an görmek istiyorum. Hızlıca apartmanımızın hemen karşısındaki bakkala giriyorum.

Saat 19:03. “Beşiktaş” diye bağıryorum bakkalda istem-sizce. Ne alacağıma karar vermeye çalışırken. Bir taraftan da geç kalmam iyi olabilir, çok hevesli değilmişim de geçerken uğramışım gibi havalı bir giriş yaparım diye düşünüyorum Bakkalda içkilerin bulunduğu rafa bakıp ne alacağıma karar vermeye çalışırken. Tek olsam alırım iki bira yürürüm ama Cihangir’de bir teras partisine elimde kırmızı Tuborg’la gide-mezsın. Rakı olmaz meze lazım. Gerçi şalgam, beyaz leblebi yeter bana ama bardağıydı, buzuydu falan olmaz şimdi. Votka mı alsam acaba? Meyve suyu alırım yanına ya da enerji alırım daha havalı, enerji votka çarparsa göt olmak da var. Manitanın yanında rezil olmayalım şimdi, hem kusturuyor votka hem de şey, neyse...

Bakkalın “Kardeş sen hayırdır ne alacaksın söyle bana hele.” demesiyle kendime geliyorum. Beyaz peynirlerin ve zeytinlerin bulunduğu dolabın önünden uzaklaşıp içkilerin olduğu rafa doğru yaklaşıyorum. Bir süre viskilere, adını bilmediğim içkilere ve cebimdeki paraya baktıktan sonra. Sen dört tumbul şişe bira versene dayı diyorum en Cihangir’e uymayan

tarzımla. Bakkalın koyu mavi poşete koyduğu biralarımı alıp sevdiceğimin yanına doğru gidiyorum. Canımı sevdiğim Cihangiri, poşeti bile güzel. Oturduğum apartmanın önünde dikiliyorum insanların beni içeri girerken görmelerini istiyorum fakat kimse bakmıyor. Daha fazla geç kalmamak için hızlıca oturduğum, cehenneme doğru değil Harika'nın yanına, ait olduğu yere cennetime doğru tek tek fakat emin adımlarla çıkıyorum mermer merdivenleri. Apartmanın üst katlarına çıktıkça mutlu oluyorum. Alt katlardaki rutubet kokusu yerini domestos kokusuna bırakıyor. Katları çıktıkça artıyor hijyen. Merdivenleri silen ablaya kolay gelsin dedikten sonra ünlü ressamalara ait olduğunu düşündüğüm çakma resimlerin asılı olduğu koridordan geçerek basamakları çıkmaya devam ediyorum. İyi ki bu apartmanda oturuyorum Allah'ım. Mermer basamaklardan, Harika'mın çıktığı basamaklardan, Harika'mın bastığı yerleri tahmin ederek hızlıca çıkıyorum. Dördüncü kattaki büyük beyaz kapıyı görünce hemen anlıyorum ve yanılmıyorum, kapıda "Harika Şahane" yazısını görünce yanılmadığım için kendimle gurur duyuyorum. Kapısı bile güzel olabilir mi bir insanın Allah'ım. Hem nasıl olmasın ki Harika'mın her gün dokunduğu baktığı bir şey nasıl çirkin olabilir ki zaten, ben de ki de soru işte. Terasa çıkıp manzarayı görünce kendimden geçiyorum adeta. "Ah ulan İstanbul..." Buraya saklanmış şehrin tüm güzellikleri demek ki. Deniz gören bir apartmanın eksi birinci katında oturuyor olmanın mutluluğu kaplıyor içimi. Koşarak terasa çıkmak ve bakabildiğim kadar manzaraya bakmak istiyordum, Cihangir'deydim ve deniz görüyordum. Oturduğum dairenin terasından deniz görünüyordu ve deniz gören terasında parti veriliyordu. O an köşeden kalabalığın içerisinde gülen gözleriyle içimi ısıtan dünyanın en Harika insanı belirdi. Bana doğru ağır çekimde geliyordu, etraftaki her şey durmuştu, kuşlar şu an havada asılı duruyorlardı yemin edebilirdim bunun için. Harika'm benim, çocuk yapmak istiyorum senden. Evet, çocuk yapmak istiyorum. Senden bir çocuğum olsun istiyorum. Her yerde, binlerce Harika olsun, bu güzelliği tüm insanoğlu görsün istiyorum. Çoğaltmak istiyorum seni Harika'm. Hatta sen yorulma diye ben dokuz ay içimde taşımak istiyorum kızımızı! Kızımız mı dedim? Allah söyledi bak,

gördün mü? Çekik gözlü, tombiş, bizi her gördüğünde şaşırarak “aaaaa” diye tepki veren, köpeğe, kediye; tüm hayvanlara “vovo” diye seslenen, gecenin köründe ağlayarak kalkan bir kızımız olsun istiyorum. “Senden hamile kalmak istiyorum Harika!” diye bağıryorum içimden, avazım çıktığı kadar. Alaktan kimse duymuyor iç sesimi. Canım sevgilim partinin ev sahibesi Harika’m herkese selam verip yanıma gelip seni çok özledim, ilk gördüğüm andan beridir sana aşığım der gibi bakıp, gülümsemeyle sırtıma arası bir yüz ifadesi takındı beni görünce, hiçbir şey söylemeden.

Az önce gördüğüm fakat Harika’yı görünce umursamadığım DJ’e takılıyor gözlerim. DJ mi lan o, DJ var terasta. İçimdeki vizyonsuzu bir an önce öldürmem gerekiyordu, Cihangir’deysem teras partilerine ve DJ’e alışılmışım.

Severek dinlediğim arabesk şarkıları, adını sanını bilmediğim, siyahi olduğunu düşündüğüm rapçilerle aynı şarkıda buluşturmayı başaran DJ’in parçalarını dinleyip boğaz manzarasına hayran hayran bakarken, Harika’mın parfüm kokusu kaplıyor terası, Cihangir’i, Beyoğlu’nun ara sokaklarını, tarihi yarımada’yı hatta İstanbul’u. Harika’m geçmiş zamanlarda yaşamış olsaydı kesin tanrıça diye taparlardı. Bir insan nasıl bu kadar güzel kokabilir Allah’ım. Ter bezlerin “ Noa ” mı üretiyor vicdansız. Çakma parfümcüler görmesin seni, vallahi kaçırıp merdiven altı dükkânlarda bir ömür terini çalarlar, Allah korusun. Gerçi artık korkmana gerek yok kimse sana bir zarar veremez, çünkü artık ben varım. Seni kaçırarak çakma parfüm üreticilerinin hepsinin boğazını keserim senin için.

Harika’yla aynı apartmanda yaşama düşüncesi beş parasız İstanbul’da yaşayan bir sinemacıya bile İstanbul’u sevdirebilirdi. Harika yanımdan uzaklaşırken bir anda bana döndü, gözlerimin içine bakarak “Pardon isim neydi” dedi gülümsemeyerek. İnternette gördüğüm İngilizce sokak röportajı yapan kıza, dünyadaki bütün dilleri kapsayan bir dille cevap veren dayı gibi “havangiiii” diyebildim sadece. Harika bana bakıp kahkaha attı, güldü bana esprilerime gülen ilk kadındı Harika ve kadınlar kendisini güldüren erkeklere aşık olurlardı bunu herkes bilirdi. Yıllardır kendim, tanıtmak için kullandığım adımları unutmuştum iyi mi! Ben tam adımları hatırlayıp “Aziz”

diyecekken adının Çınar olduğunu bildiğim ve daha önce sette beraber çalıştığımız kıl yönetmen “Çınar Sağlam” giriyor içeriye. Çok yavaş şerefsiz, ekibe ızdırap olur, bir boku beğenmez, sanki kullanabilecekmiş gibi yüz elli plan çekerdi salak! Sahnedeki masada avakado yok diye ekibe ızdırap olmuştu gecenin bir körü. Tipe bak, yakışıklı piç. Üç numara saç nasılda yakışmış şerefsiz, ben öyle kestirsem “Askerlik nereye tertip derler.” adam yapınca tarz oluyor. Lan dudağın-dan mı öptü o Harika’mı. Öylece öptü. Evet evet, öptü! Elin-deki kese kâğıdına sarılı viskiyi Harika’ya doğru uzattı. Ha-rika, yeni ve pahalı olduğu her halinden belli olan viski bar-daklarına şişeden çok az koydu ve kıl Çınar’a uzattı. Ben de bu viskiyi az koyma olayını oldum olası anlamam, doldur işte bardağı ağzına kadar, dudak payı kalsın yeter.

İlmaya yüz tutmuş tombul şişe biramı açmak için çakmak aradım etrafta, fakat çakmakla bira açmak bu ortama yakış-mayacağından. Arkamı insanlara dönüp hızlıca tombul şişe-nin kapağını azı dişimle ısırdım. Tombul şişenin kapağını bin-lerce kez ağzımla açmış olmama rağmen bu sefer direniyordu şerefsiz şişe. Tombul şişeyi avını yakalamış timsah gibi sal-larken dişimin kırıldığını anladım. Fakat artık duramazdım avımı yakalamıştım, ölmek var dönmek yoktu, ağzıma dişi-min parçaları geliyordu, son bir hamleyle tombul şişenin ka-pağını var gücümle ısırp açtım. Kim bilir bu hadise bana kaç-patlayacaktı. Keşke bende viski alsaydım diyerek hem şişeyle hem de iç sesimle boğuşurken Harika’m ve Çınar’ın bana baktığını görmemiştim. Ben elimde birayla insanlara doğru döndüğümde Harika’nın, şaşkınlık, hayret ve korku dolu göz-lerle bana baktığını gördüm. Harika “İnanmıyorum, ağzınla mı açtın. Nasıl ya, bir dakika ağzınla kapak nasıl açılır ya, açılabilir mi? Olabiliyor mu öyle bir şey, Çınar?” dedi Çı-nara bakarak ve gördüklerine inanamayarak. “Sen daha önce görmüş müydün?” dedi. Çınar da çok mühim bir bilgimiş tavrıyla “Evet yapabiliyorlar.” dedi. Yapabiliyorlar kelime-sine mutlu mu olmalıydım, yoksa ağzıyla bira açmayı öğrene-cek kadar çok bira içmiş bir fakir olarak üzölmeli miydım an-layamadım. Ben, ben de daha ne numaralar var diyemedim

çünkü başka numaram yoktu. Bu yaptığımda bir numara değildi. Tam o anda adını bilmediğim, apartman arkadaşlarımdan birisi elindeki şarap kadehini havaya kaldırıp “Sevgiye ve aşka.” dedi yüksek sesle imdat butonu gibi. Yoksa Harika ve o uyuz Çınar’ın gözleri benim üstümden ayrılmayacaktı. Harika etrafına sevgi ve mutluluk saçarak, Çınar ise yalandan bir gülümseme yaparak kaldırdı kadehini havaya. Ben de nasıl gaza gelmişsem aslan kraldaki ihtiyar Maymun Rafiki’nin yeni doğan Aslan yavrusu Simba’yı güneşe doğru kaldırdığı sahne gibi tombul şişemi göklere çıkarmışçasına kaldırıyordum. Herkes kadehinden birer yudum aldıktan sonra dört hafta aynı sette çalışmamıza rağmen bir kere benimle konuşmayan Çınar o an nedense bana bakarak gözlerime bakarak “Sen neler yapıyorsun? Yeni mi taşındın buraya?” En nefret ettiğim soru “Ne yapıyorsun? Nerede çalışıyorsun?” Sana ne lan. Ne yapıyorsam yapıyorum. Nasılsın, bir ihtiyacın var mı, iyi misin?” diye soran yok. “Prodüksiyon yapıyorum.” dedim çekinerek. Çınar’a sarılan Harika “Yapımcı mısın sen? Meslektaşınız demek ki. Çınar’da yönetmen.” dedi. Hiç bozuntuya vermedim daha önce Çınar’ı sete götürmek için kapısında saatlerce beklediğimi, araba kullanmamı sevmediği için benim arabama binmek istemediğini söylemedim tabii ki. Yapımcıydım şu an. Fakat çok utanıyordum yapımcı olduğum için, Harika’ma yalan söylemeye hazır değildim. Yalan, yalan diye bağırmak, ağlayarak koşup kaçmak istiyordum. İnşallah Çınar piçi bir şey sormaz diye dua ediyordum Allah’ıma. Harika’nın yanında rezil olmamalıydım. Aslında Harika’m haklıydı, ben yapımcıydım, sadece param yoktu. Böyle düşününce de piyasadaki diğer yapımcılardan bir farkım olmadığını anlamıştım ve onlar yapımcıysa ben de yapımcıyım artık dedim kendimi gaza getirerek. Çınar, elindeki viskiden bir yudum aldı havalı bir şekilde, ben o an elimdeki tombul şişeyi götüme sokup yok etmek istiyordum. Bir içki bu kadar fakirleştiremezdi bir insanı. Tamam belki viski kadehi beni zenginleştiremeyecekti ama en azından gerçekleri suratıma tokat gibi vurmuyacaktı. Artık bira içmeyeceğim diye söz verdim tombul şişemden bir yudum alırken. Çınar’a ya sen de iş var mı? Ben işsizim bugün itibarıyla ayarlayamaz mısın bir şeyler

diyemedim, hem desem ve iş ayarlasa ne olacaktı. Prodüksiyon arabasıyla sabah kapılarına gidip Çınar şerefsizinin sevdiceğimin yanından gelmesini mi bekleyecektim. Hem sevdiceğimi bu kadar rahat ağzından öpebiliyorsa bunlar kesin, neyse sevdiceğimle yatmış olma ihtimali olan birisinden iş isteyemezdim. Öpüştü diye yatmış olması mı gerekiyor bu nasıl yobaz, geri kafalı, erkekçe bir bakış açısı ya dedim kendime. Hem bir dakika yatsa ne olacak ki? Dedim ve özür diledim sevdiceğimden böyle erkekçe, öküz gibi düşündüğüm için ve erkek olduğum için. Binlerce defa özür diliyorum Harika'm affet beni. Gözlerimi alamıyorum Harika'mdan, bardağı tutuşu bile havalı önceki hayatında prenses olma ihtimali Beşiktaş'ımızın şampiyonlar ligi kupasını alma ihtimali kadar yüksek. Bence, Harika'da Beşiktaşlı. Hiçbir kadın bu kadar güzel bardak tutamaz. Bir de bana bak kurbanlığı kaçmasın diye dananın boynuna sarılan yedi ortaktan en et düşkününü gibi tutuyorum tombul şişeyi. Gözlerimi alamıyorum, sevgiliyle konuşan sevdiceğimden. Çınar, koluna girip uzaklaştırıyor benden hayat enerjimi. İnanmayacaksınız ama Harika benden uzaklaşırken güneşin önüne bulut geliyor ve bir an gölge oluyor her yer, Harika gülünce bulutlar dağılıyor ve güneş tekrardan gözüküyor. Sette olsak, şu yeteneksiz yönetmen şu sahneyi çekmek için en az sekiz saat uğraşırды yemin ederim ki. Çınar olmasa her şey daha güzel olurdu, sevgili olabilirdik bence. "Çınar "tam yönetmen adı, şanslı piç. Her yerde havallılar, bir de bana bak canım kete istiyor, evet canım deli gibi kete istiyor şu an. Teras partisinde insanın canı kete istememeli.

Çınar'la, Harika hararetle bir şekilde konuşuyorlar. Poşette ılımaya yüz tutmuş tombul şişeyi, kırılan dişimle hızlıca kimse görmeden açıp, dişçi ücretine, ağzıma gelen diş parçalarına aldırmadan hızlıca dikiyorum kafama. Güneş, "En fazla yarım saat daha bekler giderim" diyen, sabahın dokuzunda sete gelmiş, gece üç olmuş hala sahnesi gelmemiş figüran gibi isteksizce terası kızıla boyarken, vapur sesleri martı seslerine karışıyor usulca. Kırılan dişime, tombul şişeye, Çınar'a rağmen bir şiirin içindeyim sanki. İçerisinde Aşk olan, sevgi olan, Harika olan bir şiir, İstanbul...

Harika, Çınar'la manzaraya arkasını dönüp selfie çekilirken ben her fakir erkeğin yaptığı gibi, elinde tuttuğu telefona bakıyorum ve 12500 liralık yeni çıkan üç kameralı telefon olduğunu anlıyorum. Harika'ya dikkatli bakınca saçının, makyajının, çantasının, kıyafetlerinin ve telefonunun, 2018 model Egea alabileceğini anlıyorum. Anlıyorum çünkü boş vakitlerimde internete girip araba fiyatlarına bakıyorum, alabilecekmiş gibi. Harika yüzde yüz oyuncu, başka türlü bu kadar para nasıl kazanılır ki? Oyuncular çok para kazanıyor biliyordum. Başka açıklaması olamaz. Harika'mın kusursuzluğuna bakıp ezikleniyorum. "Bir ona, bir de bana bak lan." diyorum kendime sinirlenip. Gidip kafa mı atsam acaba şu Çınar piçine. Sevdiceğim, sevgilisine kafa attığım için bana küsebilir ve bu dünyada isteyeceğim son şey Harika'mın bana küsmesidir. Terasın ortasında elimde en az benim kadar tombul olan şeyle bir başıma kalmak istemediğimden terasın hemen köşesinde kısmen manzarası en güzel yere doğru ilerlerken dj'in "Hazır mıyız arkadaşlar?" demesiyle herkesin hep bir ağızdan "Evet" diye bağırması bir oluyor. Lan bu anı mı bekliyordunuz. Ortam adamı olmak böyle bir şey sanırım, bir de bana bak. Ama yapabilirim inanıyorum. Bir taraftan dj'i takip ederken bir taraftan Harika'ya bakmaya çalışıp diğer taraftan da terasın ortasından uzaklaşmaya çalışıyorum. Yıllardır aynı yerde duran fakat benim takılana kadar görmediğim, ne olduğunu anlayamadığım metal parçalara takılmamla yan apartmanla şu an bulduğum apartmanın bir insanın zor sığabileceği boşluğa, ustaca kimseye belli etmeden, Cihangir'in, İstanbul'un güzelim manzarasından, ait olduğum yere boşluğa, yokluğa doğru düşüyorum.

Düşerken, Neşet Ertaş'ın tanımadığı bir Rapçiyle, haberi olmadan yaptığı düeti duyabiliyorum. Neşet Ertaş haklıydı, keşke onu dinleseydim ama artık çok geçti. Cahildim ve dünyanın rengine kanmıştım. Az önce olduğum yere Çınar ve Harika'nın geldiğini, içkilerini yudumlayıp manzaraya baktıklarını görebiliyordum. Benim düşmemi bekliyorlarmış demek ki. Bu arada ne kadar yüksekmiş bulduğum yer. Düşerken anlıyor insan yerinin kıymetini. Ne düştüm be. Valla karnım acıktı, canım şekerli bir şeyler istedi, çişim geldi. Hayatım

film şeridi gibi de geçmiyor gözümün önünden, hem nasıl geçsin ki, henüz film çekmemiş bir yönetmenim ben. Çakılıyorum iki apartmanın arasına hiç acı hissetmeden. Kollarımı ve bacaklarımı oynatamıyorum. Korkmuyorum, acı dahi çekmiyorum fakat çok üzülüyorum. Yapamadığım, yapmadığım, ertelediğim her şey için. Çekemediğim filmlere, anlatamadığım hikayelere, gerçekleştiremediğim hayaller için çok üzülüyorum. Ölmeden cehenneme gelmişim sanki. Cehennemin alevlerle, türlü türlü yaratıklarla ve acılarla değil, vicdan azaplarıyla, hayal kırıklıklarıyla ve keşkelerle dolu olduğunu anlıyorum. Etrafımda oluşan toz bulutu dağıldıktan sonra, altı sene öncesine ait olduğunu anladığım eski gazeteleri, boş içki şişelerini, ölmüş kediden kalan kemikleri ve evimde gördüğüm, arkasından bağırarak kovduğum hamam böceğini ve ailesini görüyorum. Bu sefer ben misafir oluyorum onlara. Yeni evimin salonumsu odasının bir kısmını görebiliyorum şu an. Beni kimse görmüyor, kimse fark etmiyor. Gözlerimi ve dudaklarımı kafamdan akan ılık kanım kaplıyor. Burnumda duran hamam böceğini daha net görebiliyorum şu an. Bu benim evden kovduğum hamam böceğine çok benziyor. Kolumun üzerine, saçlarıma, bacaklarıma, vücudumun her yerine tırmanıyorlar. Hiç bu kadar yakından bakmamıştım hamam böceklerine, ne kadar da çoklar ve ne kadar da varlar. Nasıl fark edilmeden bu kadar çoğalabilmişler. Suratıma tırmanan gerçek komşularıma bakarken, duvarın güneş gören kısmında yalnızlığın, terk edilmişliğin içinde, inat etmeden, hırslanmadan açan, dünyanın en küçük ve en renksiz çiçeğini görüyorum. Ne kadar çok benziyor bana. “Hayat, sen mutluluğu ararken, çektiğin acıların gölgesinde yeşeren bir çiçektir.” lafı geliyor aklıma. Ah... Keşke daha çok şiir okusaydım, yazsaydım, sevseydim, sevilseydim. Kapanıyor gözlerim henüz hayallerimi tamamlayamadan, film çekmeden, aşık olamadan, kendim olamadan, var olamadan. Tüm bedenimi kaplıyor hamam böcekleri. Dev bir hamam böceği gibiyim şu an kimse-nin görmediği, fark etmediği, sevmediği; güzel, parlak, canlı bir hamam böceği. Ne kadar da güzelim.

FRANSIZ ÖPÜCÜĞÜ

Ankaralı olmayı başaramayan milyonlarca Ankaralıdan birisiyim. Bakmayın Ankara’da doğmuş olmama. Aynı dili konuştuğum, doğduğum, büyüdüğüm mahallede gurbetçi gibi hissediyordum kendimi. Babamın yirmi dört günlük yıllık izninin yirmi beş gününü kesintisiz olarak Uşak’ta geçiren bir Ankaralıyım. Fransa’da yaşayan evinin mutfağında bazlama yapıp, balkonunda tarhana kurutan Otuz küsur senedir Fransa’da yaşamasına rağmen bir kelime Fransızca bilmeyen, Tarhanaya ve bazlamaya aşkla bağlı uzaktan akrabalarım gibi hissediyorum kendimi. Sizde bir başka ülkede doğmuş farklı diller konuşsanız dahi o şehre ve ülkeye ait olamazsınız. Doğmak, yaşamak başka şey, bir yere ait olmak ise çok başka bir şey. Hepimiz, dünyada yaşamak zorunda kalan, gidecek başka bir yeri olmayan, gurbetçileriz aslında. Gurbette Türk, memleketinde Fransız olan, çok uzaktan akrabalarımı, çok iyi anlıyorum. Fakat onlar beni anlamıyorlar. Çünkü Fransızca konuşuyorlar. Birkaç kelime Türkçe küfür dışında bildikleri Türkçe kelime yok. Şu an on sekiz, eskiden dört yaşında olan “Gurbet” – evet, çocuğun adı Gurbet. Ne kadar yaratıcı değil mi! – Gurbet, adını söylediklerinde bakmıyormuş fakat babası “siktir gıt” dediğinde gülümseyerek babasına doğru bakıyormuş. Bu espri yılar geçmesine rağmen, tüm tazeliğiyle, dam üstünde, Fransa’dan gelen bisküvilerimizin arasına Türk lokumunu sıkıştırıp, Abd kolası eşliğinde anlatılmaya ve her defasında da reaksiyon almaya devam etmektedir. Türkçe konuşmayı bilmeyen, kendilerini Fransız zanneden kardeşler kendi aralarında Fransızca, babaları ile Türkçe küfürler ve Fransızca kelimelerle, anneleriyle ise bağrarak ve tarzanca anlaşıyorlar. Anneleri bağrarak ve bakışarak her şeyi yaptırabiliyor çocuklarına ve eşine. Mesela biraz önce, yer sofrasının diğer ucunda oturan, sadece Fransızca konuşabilen, elindeki akıllı telefonun içerisine girmeye çalışan kızına Türkçe bağrarak ve gözlerinin içerisine bakarak kalkıp çay getirmesini söyledi.

Benden bir yaş küçük ve Fransızca konuşan, şu an bulunduğumuz yere göre çekici sayılabilecek güzellikte olan, anası,

babası Uşaklı, Fransız kız önümdeki boş çay bardağını doldururken bana doğru bakıp nefret eden ve tiksinen yüz ifadesiyle ve gırtlaktan gelen müthiş ses tonuyla “porç” dedi. Aslında tam olarak “porç” gibi çıkmadı daha çok “Poghç” gibi çıktı azından. Sonuçta kız Fransız, gırtlaktan konuşuyor. Söylediklerini anlamasam da ne hissettiğini çok iyi anlıyordum. Gerçi anlamak önemli değildi. Fransa’da doğan, Fransa’da yaşayan, ana dili Fransızca olan hemşerim bana bir şeyler söylemişti ve söyledikleri her neyse benim için kabuldü. Köyde kime “porç” dese herkese aynı şeyi hissettirebilecekken beni seçmesi, bana bakması aramızda bir bağ olduğunu anlatmaya yeterliydi bence. Daha dün, arkadaşlarla kahvede batacak oynarken, Fransız öpücüğünün nereden çıktığını tartışmamız ve bugün bir Fransız’la bu kadar yakınlaşmam ve bu olanların Uşak’ın bir köyünde oluyor olması şans olmasa gerek. Bu da yetmezmiş gibi yıllar önce Almanya’ya mal götüren kamyoncu bir abimiz, Fransız bir hanımefendiyle sevişmiş ve seviştiği hanım arkadaş diğer müşterilerinden iki yüz euro alırken bizim abimizden sadece yüz euro almış. Kamyoncu abimizden etkilenen Fransız kadın, kahve içmek, vakit geçirebilmek için abimizin telefon numarasını istemiş. Normalde iş dışında kimseyle görüşmeyen kadın, abimiz için her şeyden vazgeçmeye hazırmış. Hatta “Gel kal benimle, ben bakarım sana, istersen oturum da alırım, gitme Uşaklı.” bile demiş. Fakat genç ve toy olan abimiz dünyalar güzeli Fransız yengemizin teklifini elinin tersiyle itmiş. Sonradan yaptığma çok üzülse de hiç pişmanlık duymamış, hatta yine olsa yine aynı şeyi yaparmış. Gavur illerde yaşamak görüldüğü kadar kolay, renkli değilmiş. Dünyalar güzeli Fransız yenge adayı kadının farklı renklerden ve dillerden milyonlarca erkek seçebileceken, iskambil kağıtlarıyla fal bakan ve kahvehanede dizi izleyen kamyon şoförü abimize bağlanmasının ve onu seçmesinin sebebi delikanlılığı ve yakışıklılığının yanı sıra kadınla aşırı iyi seks yapmasıymış. Kadın “Ben hayatımda böyle bir seks yapmadım Uşaklı.” demiş abimize. Abimizin başına da bu tarz olaylar çok fazla geldiğinden Fransız hayat kadınına gerçek ismini söylememiş. Bu sayede Türkiye’de olsa mankenlik yapabilecek güzellikte olan, çoğu ünlü kadından daha güzel, Hülya Avşar’a benzeyen fakat Hülya Avşar’dan daha uzun

olan kadının, arkasından köy kahvesine gelmesini engellemiş. İyi seks yapan bir Uşaklı dünyanın her yerinde kadınların ilgisinden bunalabilir. Gittiği her ülkede ve şehirde seks yapan bu tecrübeli abimiz, cinsiyet ayrımı yapmadan Fransız kadınlarının dünyanın en iyi öpüşen insanları olduğunu söyledi.

Seksi, karizmatik, çok fazla seks yapmış bir Uşaklı kamyon şoförünün yanıldığını ya da yalan söylediğini düşünmek aptallık olur. Bu abimiz Fransızların çok iyi öpüştüğünü söyledikten sonra Fransız öpücüğünü ilk bulanların bilindiği üzere Fransızlar değil Almanlar olduğunu fakat Fransızların sonradan öpüşme işini çok daha iyi yaptıklarını ve kendilerinden bir şeyler kattıkları için bu öpücüğün Fransız öpücüğü adını aldığını ve bu sayede tüm dünyada bu isimle anıldığını söyledi. Anlattıkları yalan olamazdı, çünkü Fransız öpücüğü diye bir şey vardı, daha önce de duymuştum. Üstelik Alman öpücüğü diye bir şey de yoktu.

O andan sonra köyün gençleri arasında, Fransızlar iyi öpüşür algısı yerleşmişti. Benim için değişmeyen şeylere bir yenisini daha eklenmişti. Değişmeyen şeylere örnek “Dünyanın en büyük takımı Beşiktaş’tır.” Fransızlar aşırı iyi öpüşür. Bu bilgiyi kafamdan atamıyordum düşünmesi bile beni tahrik ediyordu. Bir Fransız’la, Fransız öpücüğü yapmak düşüncesi bile beni mutlu ediyordu. Fransız bir kadınla Fransız öpücüğü yapmak, Sen Sebastian Cheesecake’i Sen Sebastian Cheesecakeci’de yemek kadar havalı. Mesela buraya başka örneklerde verilebilirdi ama hiçbirisi sen Sebastian Cheesecake örneği kadar birebir uyumlu ve etkileyici olamazdı. En son Emanuella’yı düşündüğümde bu kadar şehvet dolu olmuştum. Her şey o kadar hızlı ilerliyordu ki zaman dursun, hiç ilerlemesini istiyordum.

Şu an aklımdan, dam üstünde oturan kadınların işinin çıkıp gittiğini ve kendisini Fransız sanan kızla yalnız kaldığımızı ve bisküvi ve lokum dolu tepsinin üzerinde deliler gibi Fransız öpücüğü yaptığımızı hayal ediyordum. O an kızın annesi bana bakıp “Hadi siz Gurbet’le gidinde kahveden fıstık, çekirdek falan alıp gelin” demesin mi.” Keşke Beşiktaş’ın şampiyon olmasını dileseydim diye aklımdan geçirecekken duraksadım.

Aklımdaki şampiyonluk isteğini biraz da olsa ötelemeyi başardım. Dünya üzerinde Gurbet'e sevinen ilk insan olabilirdim. Oysaki, ölüme, gurbete ve aşk acısına kimse sevinmezdi. Annesi, Gurbet'le Fransız öpücüğü yapmamı istese ancak bu kadar yardımcı olabilirdi. Bir şey söylemeden dizlerimi örten, üzeri lokumdan pudra olmuş bisküvi kırıntısı dolu sofra bezini kenara itip hızlıca kalktım. Gurbet'e doğru bakıp, havalı bir şekilde boynumu yana yatırıp, atası köle olmayan orijinal Fransızlar gibi çılgınca öpüşelim der gibi işaret ettim ve Türkçe "hadi" dedim. Gurbet benim gözlerimde çıkan ateşi ve kafa hareketimi anlamış olacak ki yer sofrasından yavaşça kalktı, üzerine dökülen bisküvi kırıntılarını ve lokumdan bulaşan pudra şekerini temizledi ve ağzındaki lokum, bisküvi karışımını çiğneyerek gözlerimin içerisine bakıp bir şey söylemeden merdivene doğru yöneldi. Allah'ım bir filmin içerisinde miyim? Bu kız nasıl ağır çekim yürüyebiliyor, nasıl saçları rüzgâr olmamasına rağmen dalgalanabiliyordu? Akşamları yemek yediğimiz dam üstünde çekilen, bol ödüllü bir şey anlamadığım sanat filminin içerisinde gibiydim, her şey yaşılamıştı, her şeyi en ince ayrıntısına kadar görebiliyordum. Ben mutluluktan delirmiş, ölmek isterken önümde tüm güzelliğiyle yürüyen, merdivenlerden süzülerek inen Fransız aktaristin annesi hemen arkamdan yüksek sesle hatta bağırarcasına "Dur para verem guzum." Dedi. Fransız aktörler gibi, gözlerimi merdivenden inen başrol oyuncusundan ayırmadan, sesin geldiği yere bakmadan "Gerek yok." dedim havalı bir şekilde. Fakat söylediklerim ve karizmatik tavırlarımın pek bir etkisi olmamış olacak ki. Az sonra öpüşmeyi düşündüğüm kadının bağırarak konuşan annesi "Al len al, ne almıyor bu parayı aboo. Şuna bak sen. Bak adam olmuş da para almıyor, bak hele sen."

Şimdilik uzaktan, yakında ise çok yakından akraba olacağımız tiz sesli akrabamı kırmanın mantıksız olacağını ve cebimde param olmadığını düşünüp, göğsünün arasından çıkardığı küçük cüzdanın içerisindeki euroların arasından seçtiği Türk Lirasını alıp arka cebime koydum.

Sadece köyden Uşak'a giderken ya da düğünlerde giydiğim spor ayakkabımı almak için içinde kavun, karpuz ve sebzelerin olduğu ekin evine gidip, spor ayakkabımı çorapsız bir şekilde ayağımı acıtmasına aldırmadan hızlıca giydim. Ayağımdaki ayakkabıları, anneme ve dam üstünde oturan diğer kadınlara fark ettirmeden merdivenlerden hızlıca inerken, kızıyla deliler gibi öpüşmek istediğim kadının annesi, Fransa'ya tek kişilik gidiş biletimin kaynağı, aşırı yüksek bir sesle "Ne ayakkabı giyiyon len? Düğüne mi gidiyon sanki? Geçir terliği git işte. İyice şehirli oldunuz ha bakıyorum da." dedi benim farklı bir şehirde, hatta Türkiye'nin başkentinde doğduğumu düşünmeden.

Gurbet, kapının önünde dikilmiş, elindeki telefona mutsuz bir şekilde bakarken, ayağımdaki ayakkabılarımın farkına dahi varmadı. Gurbet'in yanından geçip ahırın önünde duran kırmızı renkli, yanında sepet takılı motorun yanına gittim ve başımla binmesini işaret ettim. Ben, Fransız asıllı Uşaklı Gurbet arkama oturacak, belime sarılacak diye düşünürken hiçbir şey söylemeden motorun yan tarafına bağlı sepete bindi. Fransız öpücüğü yapmayı düşündüğüm aşırı seksi hanımefendinin oturduğu yerde dün sabah, dedemin satmaya götürdüğü koyunlar vardı ve koyun kokusu oldukça baskın bir kokuydu ve her yeri kaplamıştı. Gurbet'in yüzündeki iğrenme ifadesini görebiliyordum. Hayat ne garip, daha dün koyunları ölüme taşıdığım yerde, bugün öpüşme hayalleri kurduğum bir Fransız kadın vardı. Rüyada gibiydim fakat koku o kadar baskın ve ağırdı ki rüyada olmadığımı anlamıştım. Öpmeyi düşündüğüm hanımefendinin insanın genzini yakan aşırı yoğun çakma parfümünü bile bastırmıştı, koyunların çakma olmayan orijinal kokusu. Aşırı seksi Fransız kadın motora bağlı sepete yerleşmeye çalıştıkça motor sallanıyordu. Motorun sarsılmasının öpüşmek istediğim Fransız kadının yüz otuz beş kilo olmasıyla hiçbir alakası yoktu. Motorun durduğu yerin biraz yokuş olmasıyla alakalıydı bu sarsıntı. Fransız aktristin motorun sepetine oturduğuna emin olduktan sonra motorun kontağını çevirdim fakat motordan hiçbir ses çıkmadı. Öpüşme hayalleri kurduğum kadına rezil olmamak için hiçbir şey yokmuş gibi motoru boşa alıp direksiyonundan sıkıca tutup yokuş aşağı

doğru zorlanarak ittirdim. Motor hızını alınca akrobatik bir hareketle hareket halinde olan motora bindim ve motoru çalıştırdım. Daha önce yapmamıştım bu hareketi, nasıl yapılması gerektiğini biliyordum fakat ilk defa deniyordum, buna rağmen motoru tek seferde çalıştırmayı başarmıştım. Hiç olmadığı kadar gururlu ve kendime güveniyordum. Valentino Rossi ile yarışa hazırdım. Köyün karanlığını motorun farı aydınlatırken, karanlıktan daha derin sessizliği, motorun egzozundan çıkan gök gürültüsünü andıran sesi kapladı. Motorun yakarışlarını ve bağırışlarını duyan anneannem, “Dedenin moturunu bırak, elleme. Motorun bir yeri mi değişecekmiş bir şeymiş, sepetini ellemesinler, kimse dokunmasın motora.” dedi, “Bak duyuyor mu hiç beni. Len kime diyom ben.” diye bağırmasına aldırımıyordum. Tüm sesler uğultu gibi geliyordu bana, motora çok havalı bir şekilde binmişim ve yanımda Fransız bir kadın vardı, ok yaydan çıkmıştı bir kere. Motorun sesinden ve kalp atışlarımdan başka bir ses duyamıyordum. Köyün ara sokaklarında, gözlerinden saçılan alevlerle tüm köyü aydınlatan, gök gürültüsü sesi çıkaran bir ejderhanın üzerindeymiş gibi ilerliyordum.

Gaza bastıkça altımdaki ejderha bağıyor, bağırdıkça Gurbet’i duymam imkânsızlaşıyordu. Bu motora daha önce de binmişim fakat bu sefer çok daha güçlü ses çıkarıyordu. O da mı anladı yoksa içimdeki heyecanı? Kulakları sağır eden gök gürültüsünün içinden tiz bir ses duydum “Len getir motoru. Duyuyor mu bak. Getir len moturu. Belini, bacağını sık-timin dölü.” diye tiz bir anneanne sesi işittim. Bu gürültünün arasından ve bu kadar uzaktan annemin sesini duyamam imkânsızdı. Acaba gaipten sesler mi duyuyorum diye düşünürken Gurbet’e doğru baktım ve Gurbet’in güldüğünü gördüm. İlk defa gülümsüyordu Gurbet. Ya kendisini, ilk defa ait hissettiği bir yerde olduğu için mutluydu ve bu yüzden gülüyordu. Ya da gaipten sesler duymuyordum, anneannemin ettiği küfür gerçektir ve Gurbet bu yüzden bu kadar güzel gülümsüyordu. Gurbet’in çocukluğundan beri en çok güldüğü şey Türkçe edilen küfürlerdi. Bunu anladığım an Gurbet’in gözlerinin içerisine bakarak, aklımdaki bütün küfürleri bağıra bağıra söylemek istedim. Keşke daha fazla küfür bilseydim,

keşke her saniye gözlerine bakıp akla hayale gelmeyecek küfürler etseydim. Sana, bana, her şeye, herkese. El ele tutuşup köyün ilerisindeki koca kayanın en tepesine çıkıp avazımız çıktığı kadar, sesimiz kısılana kadar; dünyada küfür edilecek kimse kalmayana kadar küfür etsek, sövsek olabildiğince ve sen hep gülsen. Keşke hep gülsen, bu gülüş hiç bitmese... Hiç kimseyi duymak istemiyordum sadece seni duymak, sana bakmak, bilmediğin küfürler öğretmek ve gözümün içine bakıp bana sövmeni istiyordum. Köyün karanlık, sessiz, engeli bozuk yollarından, sokaklarından, gürültülü bir şekilde hızla geçerken, omzuma bir elin dokunduğunu hissettim. Acaba kaç defa dokundu bana ne zamandır eli omzumdaydı? Rüzgârdan ve sestten ne duyuyor ne de hissediyordum. Kafamı omzuma dokunan elin olduğu yere doğru çevirirken omzumun acıdığını hissettim. O an Gurbet'in omzuma dokunmadığını, yumrukladığını anladım. Bana ulaşabilmek, dikkatimi çekmek için kendisine bakmam için çaballıyor, elinden geleni yapıyordu. Seni çok iyi anlıyorum, ben de çoğu zaman insanlarla iletişime geçerken çok zorlanıyorum, kendimi duyurmak, derdimi anlatabilmek için çaballıyorum. Ve inanır mısın senden farklı olarak, anlaşılamadığım insanların hepsiyle aynı dili konuşuyorum. Gurbet, öpmek için can attığım dolgun dudaklarının arasında tuttuğu sigarasını sağa sola hareket ettirip, yumruk yaptığı elinin başparmağını hızlıca aşağıya yukarıya indiriyordu. Biraz dikkatli bakınca eliyle çakmak işareti yaptığını ve benden ateş istediğini anladım. Köpekçi Tolga, Hırsız Erhan "Sigara içsene be olum ne olacak. Erkek adam sigara içer." dediğinde keşke dinleseydim. Fakat hırsız Erhan'ı düşünüp üzülemezdim çünkü sözlerini dinlemiş olsaydım ben de onun gibi on yedi yaşında cezaevine girebilirdim iyi ki dediklerini yapmamıştım fakat şu an sigaraya başlamadığım için pişmanlık duymuyor değildim. Kafamı sağa sola iki defa hızlıca sallayıp çakmağımın olmadığını belli ettim. Öpüşmesiyle ünlü bir memleketten gelen bir kadına hayır denmeyeceğini bilecek kadar uzun süredir hayattaydım. Gurbet, ağzında tuttuğu incecik sigarasını mutsuz bir şekilde paketine geri koydu. Sigara içmemenin bana şu ana kadar hiçbir fayda sağlamadığını tam tersi şu an zararımı olduğunu anladım. İçimden "Yarın başlıyorum lan sigaraya." dedikten sonra babamın

abimi sigara içerirken yakalayıp hortumla dvğ an aklıma geldi. Sigara imesem bile akmak taşıyacaktım. Hatta paraya kıyıp rüzgârda bile sönmeyen, Zippo marka akmaklardan alacaktım. Gurbet'e bir daha hayır demeyecektim. Hatta bir dahaki sefer motor sürerken ateş istediğinde, Meltan gibi tek elimle akrobatik bir hareketle yakacağım akmağımı. Seni zehirlemek için elimden geleni yapacağım, seni kanser edene kadar sigaralarını yakacağım, sana söz veriyorum sevgilim.” Ana yola çıkınca biraz daha azaldı motorun sesi ya da bana öyle geldi o an bilemiyorum. Ana yolun karanlığını, sessizliğini, motorun farları ve benim hayal dünyam aydınlatıyordu resmen. Gurbet sigara iemediğ için hiç olmadığı kadar mutsuz ve sınırlı gzküyordu buna rağmen hâlâ çok güzel ve çekiciydi.

Onun haberi olmasa da biz aslında her yerde, her an pşyorduk. Motorda giderken, motorun sepetinde, çay kenarında, dam üstünde, mısır tarlasında, elma ağacının altında, dut ağacının gölgesinde, ahırda, her yerde her an pştğmz hayal ediyordum. pşrken selfie çekilip paylaşıyorum, köydeki takipilerime ve uzaktan ya da yakından akrabalarımın aldırış etmeden. Benim hayatım benim kararım sizi ilgilendirmez. Kimse sevdiğim kadın hakkında konuşamaz istediğini istediğ yerde yapabilir ve beni her yerde pebilir. İstemeyen bakmasın. Sizin istediğiniz gibi yaşıyacak değiliz diyorum. Beni en son yirmi beş sene önce görmüş yobaz akrabalarımın söylediklerini dikkate almadan yaşıyorum ilişkimi. Birbirimizin gözlerinin içerisine bakıp küfürler ediyoruz. El ele tutuşup koşuyoruz ve pşyoruz. Fransa'ya gittiğimde alacağım yeni Peugeot 3008 marka otomobilin içerisinde, koltuğın naylonlarını çıkarmadan durmadan öpüyorum o dolgun güzel dudakları. Hayali bile bu kadar mutlu olmama yetiyorsa gerçeğini düşünemiyorum bile. Dşndkce mutlu oluyor, mutlu oldukça pşyorum, koyun kokulu sepetin içerisinde oturan Gurbetle. Mutlu olmak ne kolaymış? Ben pşme hayalleri kurup mutlu olurken motorun her zamankinden farklı bir ses çıkardığını ve hız ibresinin sona dayandığını, hatta Gurbet'in oturduğ yere sıkıca yapışıp bağıra bağıra ağıladığını dahi duymuyorum. Gurbet'in korku ve öfke

dolu gözlerle bana baktığını görünce köy bakkalına gideceğimizi ve bakkala giden yolu çoktan geçtiğimizi anlıyorum. Yavaşlamak için motorun firenine dokunduğumda firenin tutmadığını fark ediyorum. Yavaşlamak için vitesi küçültmeye çalışırken yolun ortasındaki bira şişesini son anda fark edip ustaca ön tekerleği kurtarıyorum fakat sağa yatan motorun sepetini yolun hemen kenarındaki taşlardan kurtaramıyorum. Fransız öpücüğü yapma hayalleri kurduğum Gurbet'in o hızla motora sıkı sıkıya takılı olduğunu düşündüğüm sepetiyle beraber benden uzaklaşıp tarlaya doğru gittiğini, giderken de takla atan sepetle birlikte kollarından ve bacaklarından kurtulduğunu, ışık saçmayan havai fişek gibi parçalanışını görüp, dudaklarına bir şey olmadığı için bir anlık seviniyorum. O an anneannemin neden bağırıldığını, motora neden binmemem gerektiğini daha iyi anlıyorum. Saniyenin üçte biri gibi kısa bir sürede az önce öpüşme hayalleri kurduğum kolları ve bacakları kopan Gurbet'in dudaklarına üzülmenin sırası olmadığına farkına vardım.

Fireni tutmayan bir motorda son sürat giderken, hayatım boyunca öğrendiğim bütün fizik yasalarını ve formüllerini gözümün önünden hızlıca geçirip. Suyun betondan daha yumuşak ve absorbe etme özelliği olduğunu hatırlıyorum. Boğaziçi köprüsünden atlayan birisi olsaydım eğer bu bilgi çok yanıltıcı bir bilgi olabilirdi farkındayım fakat bu bilgi üzerinde durduğum ve sıkı sıkıya tutunduğum motoru mavilikler yerine biraz ilerideki, daha önce defalarca arkadaşlarımla yüzdüğüm, Gedizçayı'nın serinliklerine doğru sürmeme engel olmuyor. En fazla birkaç küçük sıyrıkla kurtulurum ve motora binmeye tövbe ederim diye düşünürken.

Dün gece kahvede oyun oynayan Cemil Ağabeylerin, oyun bittikten sonra evlere dağılmak yerine, Serdal Ağabey'in yeni aldığı, arkasında pulluk takılı traktörünü doluşup anayoldaki petrol istasyonunun yanındaki meyhaneye gidip bira içtiklerini bilemezdim. Üstelik gecenin ilerleyen saatlerinde Sezer ve Ersin'in içtikleri biraların etkisiyle sızdıklarını, bunun üzerine Serdal Ağabey'in de traktörün arkasındaki pulluğu çayın kenarında çıkardığını Kazım Emmi'nin çay kenarındaki tarlada duran, traktörünün boş kasasını zorlu uğraşlar

sonucu traktörün arkasına taktığını, kasaya Sezer ve Ersin'i yatırıp köye geri döndüklerini bilmemin imkânı yoktu.

Dün gecedен kalma, uçları bıçaktan daha keskin pulluğu görmemle bacaklarımın önümden hızla geçtiğini ve Gediz çayına benden önce düştüklerini görebiliyordum. Her zaman-
kinden daha soğuk olan Gediz çayına tüm cüssemle giriş yapıyordum. Şokta olduğum için midir bilinmez kopan bacaklarımın etrafına toplaşan balıkları izlemekten rahatsızlık duymuyordum. Bacaklarımın vücudumu terk etmesine, kendimi hiç olmadığı kadar hafif hissetmeme ve kanlar içerisinde Gediz çayında boğuluyor olmama saniyeler kalmasına rağmen aklımın hâlâ Fransız öpücüğünde kalmasına bir türlü anlam veremiyordum. Suyun akıntısıyla benden uzaklaşan bacaklarım yerinde olsaydı ve en az benim kadar hafifleşen Gurbet parçalara ayrılmamış olsaydı ve biz öpüşebilseydik. Bu öpüşme gerçek bir Fransız öpücüğü sayılır mıydı acaba? Fransa'da yaşayan bir Uşaklıyla, Ankara'da yaşayan bir Uşaklı, Uşağın bir köyünde gerçek bir Fransız öpücüğü yapabilir miydi? Biraz sonra ikimizde ölmüş olacağız. Keşke ölmeden önce öpüşebilseydik. Ölen bir kişinin son isteği yerine getirilmeliydi ve benim son isteğim sadece bir defa, Fransız öpücüğü yapabilmektir. Sadece bir defa...

ۛ

KAYIP

Birkaç  m rden daha uzun bir süredir, sanayi  ehri Kocaeli'nin en güzel beldesi, kışlarının en az Bodrum, Marmaris,  e me ve bir lahmacuna iki yüz lira verilen herhangi bir sahil kasabası kadar boş, yalnız ve terk edilmiş Değirmendere'de yaşamaya çalışıyorum. Kağıt üzerinde tam elli bir senedir mutluyum. Fakat Son yirmi senedir mutlu olduğumu söyleyemem. İnsan yarım asırdan fazladır nefes alınca, dünya denilen hapisanede mutlu olamayacağını, olunamayacağını anlıyormu .

Tam otuz senedir, her Allah'ın günü, izin günleri ve resmi tatiller hariç, ruhumun kanamayan bir zerresi dahi kalmayana kadar çalışıp; i  çıkışında ise hakkım olan servise binip, tak-sitlerini ödememe, tapusunun üzerinde adımın yazıyor olmasına rağmen, evim diyemediğim uyuyup uyandığım, dört du-varı; hüzün, keder, yalnızlık ve ölüm kaplı hapisaneye doğru ağır adımlarla yürüyorum. Ev denilen yere gitmek mi, yoksa hayatımın sonuna kadar hiç gün yüzü görmeden fabrikada çalışmak mı diye soran olsa, hiç düşünmeden "Ne zaman ba lıyorum çalışmaya?" diye sorardım. İnsanın evi, uyuduğu yer değil, sevdiklerinin yanıymı  bunu öğrendim. Mutsuzluktan  len ilk insan olmak için elimden gelen gayreti sergiliyorum fakat bir türlü başarılı olamıyorum. Bu hayat bana göre değil bence, öyle olsa, bu kadar mutsuz olmamam gerekir, yanılıyor muyum? Mutsuz olmayı ben istemedim. Bunu bana hayat yaptı. Hayat, mutlu olmanı kısıkanan elti gibidir. Ne kadar mutlu olursan o kadar nazar değdirir o kadar dibe çeker seni. Dünya üzerinde mutlu bir insan yoktur, olamaz da. D nyadaysan mutsuzsundur. Ben bu kuralı, çok fazla mutlu olunması gerektiğini bilmiyordum. Kimsede beni kenara çekip "Kendine gel, sakın ol, bu kadar mutlu olma, yapma." demedi, demez de zaten. Bu yüzden hayatımın ilk otuz be  senesi yani ilk devresi, dünya kupasını kazanan Maradona gibi geçti, harikaydı her şey. İkinci devresi ise, Süper Lig'de oynadığı ilk maçta sakatlanıp ertesini sene amat rde yedek kalmış futbolcu gibiydim. Ma devam ediyordu, oyun da kurallar da aynıydı fakat ben istediğim takımda olmadığım ve istediğim ligde oynayamadığım için mutsuzdum.

Aklımdaki cevapsız sorularla uyuyup, uyanmak istemediğim ev denilen tabuta doğru giderken, yeni açılan, balonlarla süslü, kapısının önündeki devasa hoparlörlerden yüksek sesle Demet Akalın şarkıları çalan, peynir dükkânının hayatımı değiştireceğini hayal dahi edemezdim. Soğuk bir Bolu gecesinde, dinlenme tesisinin paralı tuvaletinden çıkıp, hızlıca otobüse doğru giderken, lokumların üzerine bırakılmış, mutluluğun ve hayatın sırrını dokuz liraya açıklayan tılsımlı kitap bile hayatımı bu kadar değiştirmemişti. Peynirci dükkânı sayesinde aydınlanmıştım. İnsanlar mutlu olabilmek için ülke ülke, guru guru, kitap kitap gezerken; ben, peynirci dükkânının açılışı şerefine indirimli sucuk satan Batman sayesinde mutluluğu bulmuştum. Yıllardır gözümün önünde olmasına rağmen anlayamamışım. Süper kahramanın yol göstermesine, yönlendirmesine ihtiyacım varmış anlaşılan. Teşekkür ederim Batman, senin o kıvrak dans figürlerin ve caddeyi kokutan bol baharatlı, bir alana bir bedava sucukların olmasaydı asla başaramazdım. Teşekkür ederim Batman, iyi ki varsın. Batman' i bu denli oynatan, birbirinden inanılmaz figürlerini ortaya çıkaran şarkının sözlerine dikkat kesilmeseydim, gizli sırrı çözemezdim. Eve gidene kadar, arabalarda, sokakta, yanımdan geçen insanların dudaklarında hep aynı sözler vardı. Bulmuştum artık, mutlu olabilecektim “Mutluluğunun formülü çok açık”tı, “bir sen, bir ben, bir de bebek”ti. Demet Akalın çok haklıydı. En başından beri haklıydı. Demet Akalın' la, şehrin, aynı beldesinde yaşamış olmamız tesadüf olabilir miydi? Bir işaret miydi bu yoksa? Acaba yıllardır beklediğim işaret bu muydu? Kaybolan ailem bana Demet Akalın' la mesaj mı gönderiyor olabilir miydi? Yıllarca Gotham City' de yaşayan Batman' in, Değirmendere de bana yardım ediyor oluşu tesadüf müydü? Tüm bunlar şans olamazdı. Canımdan çok sevdiğim kızım Sinem ve hayat arkadaşım, can yoldaşım, sevdiceğim Yekta bana bir mesaj göndermişti, eminim. Ailemi bulmalıydım beni bekliyorlardı, gün gibi ortadaydı. Demet Akalın' ın bugüne kadar çıkardığı bütün albümleri bir gecede dinledim. Bana gönderilmiş bir işaret, bir ipucu aradım şarkılarının arasında. Artık Demet Akalın' dan başka bir şey dinleyemez olmuştum. Şarkılarını ezbere söylüyor, sözlerin arasındaki gizli anlamları bulmaya çalışıyordum. Arabada,

evde, iş yerinde, her yerde beynimin içinde Demet Akalın şarkıları çalıyordu. Fabrikada gece mesaisinde makinaların arasında bağıra bağıra “Bir sen, bir ben, bir de bebek” şarkısını söyleyip dans ederken buluyordum kendimi. Artık emindim. Aradığım ipucu, işaret kesinlikle buydu; beni ben yapan, mutlu olmamı sağlayan sözler bunlardı, emindim. Keşke yirmi sene beklemeselerdi, keşke daha önce bir ipucu bir işaret gönderselerdi. Olsun ama buna da şükür. Belki de gönderdiler ben anlayamadım, o da olabilir. Sakin olmalı ve depresimde kaybettiğim ve bir daha bulamadığım kızım ve eşimin gönderdiği ipucuna odaklanmalıydım. Artık beraber olabilecektik, tekrardan mutlu olabilecektim. Yapmam gereken tek şey ailem gibi kaybolmaktı.

Hayatta kalarak, ya da ölerek mutlu olmam imkânsızdı. Kaybolabilirsem, bunu başarabilirsem her şey eskisi gibi olacaktı. Tekrar bir aile olabilecektik, pikniğe gidebilecektim mesela, pazara gidip karpuz alabilecektim her şey eskisi gibi olacaktı. Fakat nasıl kaybolabilirim? Hayatım boyunca çıkmadığım bu beldede, nasıl kaybolabilirim ki? İnsan nasıl kaybolur? İnsan nasıl kaybolur? İnsan nasıl kaybolur?

Bu arada benim adım “Mutlu. Mutlu Oldu.” Bu kadar doğru, anlamlı, insanın üzerine dikilmiş gibi oturan başka bir isim daha olduğunu düşünmüyorum... Dedem ileri görüşlü olmasa da hissiyatlı bir adammış anlaşılan. İleri görüşlü değil diyorum çünkü zamanında metre karesini sekiz liraya sattığı arazilerin hepsi depresimden sonra değerlendirildi ve şu an metre karesini üç yüz liradan aşağıya alamazsın, on binlerce insanın bir gecede öleceğini, yüz binlercesinin ise her gün ölmek için yalvaracağını düşünemeyen dedem, bir şeyi bilmişti. Hayatım, tam da dedemin kulağıma bağırdığı gibi oldu. Rahmetli haklı çıktı. Ben az bir süre de olsa mutlu oldum. Bir ara baya baya mutlu oldum. Eşimle, çocuğumla, bitmek bilmeyen taklitlerimle tam bir mutlu aile tablosuydum. Dünyanın en mutlu insanı olmamı çekemeyen kenafır gözlü, baykuş bakışlı komşularımızın ve tanıdıklarımızın nazarı değmiş olacak ki; koskoca Kuzey Anadolu fay hattı, evimin tam ortasından, orta sehpanın da ortasından geçti. Adı Kuzey Anadolu fay hattı olan ve yerin kilometrelerce altında, yüz yıllardır uyuyan ve

uyanmak için benim sevdiklerimin uyumasını bekleyen, yaşlı bir ejderhanın tam üzerine kurulu hayatım kırk beş saniye içinde bütün sevdiklerimi kaybetmeme ve bir daha da bulamama neden oldu. Her yere baktım, her yolu denedim fakat bir türlü bulamadım, yoktular artık. Bir tek benim eşim ve kızım mı kayboldu diye düşünürken 5840 kişinin kaybolduğunu öğrendim. Bu kadar insan o kadar saniyede nereye gider, nasıl kaybolur aklım almıyor. Ailem kaybolduğundan beri her yer flu, hiçbir şey net değil, sanki ben gittim yerime başka birisi geldi. Bir başka bedene hapsolmuş gibiyim. Bir başkasının bedeninden izliyorum olan biteni, tanımadığım bir bedende sıkışıp kalmış, sesimi duyurmaya çalışıyorum. Sesimi duyan var mı? İntizar'm da dediği gibi "Ben artık, eski ben değilim"

On beş yıldır ya da daha uzun bir süredir tanımadığım birisiyle evliyim. Hatırladığım şeyler arasında, evlendiğim Nimet'in Domestos'u ve hamur işlerini benden daha çok sevdiği ve her saniye benimle kavga ettiği. Zümrüt adında on dört yaşında, telefonu, tableti ve annesi gibi hamur işini ve kolayı her şeyden herkes den daha çok seven ergen irisi bir kızımızın olduğu ve Nimet'in bamyadan, pırasadan, taze fasulyeden ve sevdiceğim eşim Yekta'dan ve biricik kızım Sinem'den sanki kan davalısıymış gibi nefret ettiği. Nimet, bu dünya üzerinde tanıyabileceğiniz, en kavgacı, en aksi, en mutsuz insan olabilir. Evde bamyaya yemek ve eski mutlu günlerimi düşünmek yasak olduğundan ve benim Nimet'ten deliler gibi çekiniyor olmamdan dolayı bazı akşamlar gizli gizli evden çıkarak, aşağıdaki esnaf lokantasına gidip, mutfağın yanındaki, temizlik malzemelerinin olduğu odada, bamyaya yedikten sonra eve dönüyorum. Ailemle aramda bamyadan yapılmış bir yol var, bamyaya beni aileme bağlıyor. Nasıl güzel yapardı kurban olduğum. Keşke kaybolmasalardı. Nimet sanki ailemle aramdaki bamyaya ile kurduğum bağı anlamış gibi bamyaya savaş açtı. Nimet, bamyaya yediğimi duysa ya da görse beni boğazlayabilirdi. Ki yapmışlığı da vardı. Haliya kahve damlattığım için bayılıta kadar boğazımı sıkmış bir insandır. Halı için mi yoksa kahve için mi bu kadar sinirlendiğini anlayamadığım Nimet, gizli gizli bamyaya yediğimi ve ailemi düşündüğümü anlamasın diye, esnaf lokantasındaki garsonlara ve işletmecisine

bahşış vermeden çıkmıyordum. Benim bamyaya yemek için harcadığım eforu ve parayı, pavyona giden arkadaşlarım harcamıyor. Kazandığım parayı karımın ve kızımın hayaliyle yiyorum ve yine olsa yine yaparım, hiç pişman değilim. Bamyaya yemenin vermiş olduğu mutlulukla eve geldiğimde, Nimet'i aşırı iri cüssesiyle çekyatın üzerine karabasan gibi çökmüş, önündeki tabakta bulunan, nuh tufanında bile bir araya gelmemiş, farklı yiyecekleri yerken ve televizyondaki yemek programını izlerken görmek artık beni şaşırtmıyordu. Nimet, oturduğu çekyattan kalkmadan, yedi yirmi dört yemek yiyebilirdi. Sessizce, salonda boş bulduğum koltuğa oturmak için ilerlerken, Nimet, sanki işlediğim suçu anlamış gibi gözlerini benden ayırmadan "Bamyadan nefret ediyorum. Nasıl yiyorlar bu yemeği anlamıyorum." . Şerefsiz garsona keşke bahşış vermeseydim, kesin o söylemiştir diyerek, sanki günahım azmış gibi birde garsonun günahını kendi üzerime alırken Evin tam ortasındaki kocaman ekranda bamyayı gördüğümde başka bir kadınla Nimet'e yakalanmış gibi korktum ve panikledim. Bir şey demem gerekiyordu, bamyayı kötülemeli ondan nefret etmeliydim. Binlerce ceset görmüş, komşularımın cansız bedenlerini, uzuvlarını, göçük altından çıkarmış adamım. Soğukkanlı kalabilirim, sakin olmalıyım diyerek kendimi telkin ettikten sonra, içimden sanki bir parça koparcasına acı çekerek fakat belli etmeyerek "Dünyada son yemek bamyaya kalsa yine yemem, açlığımдан ölürüm daha iyi." dedim. Nimet kafasını önündeki tabaktan kaldırmadan, ağzındaki kıymalı börekleri şapırdatarak ve arada sesli bir şekilde nefes alıp homurdanarak ağzındakileri öğütürken "he valöoe" gibi bir ses çıkarıp kafasıyla onayladı beni. Nimet'in bamyaya yediğimi anlamadığını anladığımda bir rahatlama geldi tüm ruhuma; fakat insanın sevdiği, anısı olan bir yemeği, sevmiyormuş gibi yapması çok zormuş. Sanki, sevdiğim Yekta'nın kafasına silah dayamışlar da, Yekta'yı sevmediğimi söylemezsem, sevdiğimi öldüreceklermiş gibi bir durumda kalmış gibi hissettim kendimi. İnsan, severken, sevmiyorum diyemiyormuş. Dünya üzerinde bamyayı düşünüp hüngür hüngür ağlayacak ilk ve tek insan olabilirdim. Ne güzel yapardı bamyayı. Ah, sevdiğim!

Kavga etmek için bahane bulmasına gerek olmayan, kavgayla ve hamur işiyle beslenen on beş yıldır evli olduğum Nimet televizyondaki bamyalara bakmamdan rahatsız olmuş olacak ki, kafasını tabağından kaldırıp ağızındakileri sağa sola saçarak “Ben sana o kadar yemek yapıyorum, sen hala bamyaya bakıp iç mi geçiriyorsun.” “Bok ye, zıkkım ye, Allah belanı versin, kalk, siktir git şuradan kola getir bana.” diye ekleyip elindeki çatalı bana doğru fırlattı. Ki bu da ilk defa olmuyordu. Bir keresinde de su içtiğim bardağı tezgâhın üzerine bıraktım diye kafama tava fırlatmıştı. O tavayı bana fırlatmasındaki sebebin, yeni tencere tava takımı almak istemesinden olduğunu, kredi kartı ekstrelerime bakıp anlamam gecikmedi. Halbuki, bana tava takımı almak istediğini söylese, alabileceğini söylerdim. Fakat hiçbir zaman bana bir şey sormuyor, sadece emrediyordu. İnsan neden bamya yerken ya da bamya görünce gözyaşlarını içine akıtır diyecek olursanız eğer “Aşık adam her yerde her koşulda ağlayabilir.” derim size. Ağlamaya o kadar ihtiyacım var ki keşke burada olsaydın, ah...

Mutfakta, Nimet’e ait olan bardağı, içerisindekilerin yıkanmış ve temizlenmiş olduğunu bildiğim, benden başka kimsenin boşaltmadığı bulaşık makinasından çıkardım. Bir litreten bir yudum daha az sıvı alan bardağını, dolapta duran yarısı içilmiş 2.5 litrelik koladan doldurdum ve yeni temiz bir çatal alıp salona gittim. Salona her geldiğimde, burada ne işim var, ben neredeyim? dedirten koltuk takımı ve avizelerin olduğu, bir gün gideceğini umduğum fakat on beş senedir gitmeyen, tanımadığım bir akrabamın yanında getirdiği ilk defa gördüğüm ve haz almadığım arkadaşımı gibi hissettiğim eşim Nimet’in, önündeki sehpa, damacanayı andıran bardağını bıraktım. Çekyatın, süngeri çökmüş köşesine oturunca, adını dahi bilmediğim plastik çiçekle göz göze geldim. İkimizde aynı boydaydık artık. Nimet’in “Çiçek kadar boyun var, seni bir vurmada öldürürüm bak.” dediği laf aklıma geldi. Gerçekten çiçek kadar boyum vardı şu an. Lan 1.50 plastik çiçek mi olur evin salonunda, bu nasıl ev. İçinde su yerine kola olan damacananın, yarısını tek dikişte bitiren Nimet, elindeki televizyon kumandasıyla her Allah’ın akşamı izlediği, sabahları ise yorumlarını takip ettiği, yemek yiyecek

için yarışılan yarışmanın kanalını, diğer kanalları tek tek geçerek ararken ve istediği kanala gelmesi için sadece otuz sekiz farklı görüntüye maruz kalacağımı düşünürken, kanallardan birinde, en sevdiğim kahraman, gariban babası, kötülerin azılı düşmanı, adam gibi adam Van Damme'm, Cyborg filmi görmek beni biraz olsun umutlandırdı. İçimden belki Nimet de Van Damme'ı benim kadar seviyordur, belki de bu akşam Van Damme izleriz diye düşlerken görüntü diğer kanala geçmişti bile. Van Damme ile aramıza reklamlar, bitmek bilmeyen diziler ve İbrahim Tatlıses girmişti. Van Damme'nin, Cyborg avladığı, uçan arabalara bindiği zamanlarda, ben dört senedir kullandığım, yirmi sekiz ay sonra sahip olabileceğim Lpg'li bir arabaya biniyordum. Bu bile benim Van Damme sevgimden bir şey götürmemişti. Taksitleri bitmek bilmeyen Lpg'li arabaya binmem, uçan arabaların hâlâ olmaması, Van Damme'm değil, onun dışında yaşayan biz sıradan insanların sorunuydu. Hem süper kahraman da olsan her şey istediğin gibi olmayabilir, sonuçta geleceği ya da geçmişi değiştiremezsin. "Doktor Strange zamanı durduruyor ama" dedi içimden bir ses sinirlenerek. "O durdurmuyor zamanda yolculuk yapıyor." dedi sonra başka bir diğer iç ses, ukalaca. İç sesimle, diğer iç sesim kavga ediyordu ve ben bir şey yapamıyordum. Bu aralar bu kavgalar sıklaşmaya başladı ve benim buna artık bir dur demem gerekiyordu.

İç seslerim geçen gün fabrikanın ortasında, bir anda, bira, hamburger mi? Yoksa bira, kokoreç mi kavgasına tutuştular. Cevabı değişken olan bu soru için, üç gün, üç gece hiç durmadan beynimin içinde sanki başka derdim yokmuş gibi kavga edip durdular. Bunlar yüzünden başka bir şeye dertlenemedim. Sırf diğer dertlerime de yer kalsın diyerek aralarına girip ikisini de susturdum ve "Kebap tüm yemeklerin kralıdır. Rakı, içkiler arasında neyse, kebapta mangal ateşinde pişen her et için odur." dedim. Her ne kadar rakı ve balık ayrılmaz ikili, magazincilerin çekmek için uğraştığı, harika, sorunsuz evliliği olan; kışın Erciyes'e kayağa, yazın Alaçatı'ya güneşlenmeye giden örnek çift gibi dursa da, rakı ve kebab, Ferhat ile Şirin gibidir, Leyla ile Mecnundur, Romeo ve Juliettir, Sa-

rah ile Musa'dır. Anadolu'nun bağrından kopmuş, kışları kardan, yazları güneşten teni yanmış, yanakları al al olan, buğday tenli bozkır çocuğudur. "hasrettir, vuslattır, sıladır, topraktır, Adamdır, kraldır, Can'dır, can..." dedim bağırarak, yersiz öfkemin ve gereksiz çıkışımın farkına vararak. Mahallede kavga eden çocukları tokatlayarak ayıran abi gibi "Tamam saçmalamayı bırakın artık kaç yaşında insanlarsınız yapmayın, kim ne isterse onu yesin içsin. Renkler ve zevkler tartışılmaz, her boku da kalıba sıkıştırmak içi uğraşmayın lan. Kızım hamburgeri, karım da kokoreci çok severdi, ikisi de güzel yiyecekler." dedim kendimden emin bir şekilde. Eşimi ve çocuğumu çok sevdiğimi ve bu konuda çok hassas olduğumu bilen iç seslerim kavga etmeyi bırakıp bana hak verdiler. Tam susular derken iç seslerimden en gevezesi "Doktor Strange aslında film kahramanı da değil, fotoroman." diyecek oldu, fakat hemen araya girip. "Lan, tamam sus, sikeceğim şimdi doktorunu Strangeni." dedim. Sanki adamın bir suçu günahı varmış gibi. Tamam; susun artık. Konuşan olursa ağzına Van Damme döner tekmesi atarım deyince, Van Damme tekmesini bilen iç seslerim bir daha konuşmadı. İçimde derin, sonsuz bir sessizlik oluştu. Bu derin sessizlik, boşluk hissiyatı iyi gelmişti bana. Sanki uçsuz bucaksız bir denizde, kürekleri olmayan bir sandalda uzanmış, gökyüzüne bakıyor gibiydim; rahatlamıştım. Ruhumdaki sessizliğin tadını çıkarırken, huzur dolu anımı bir şeyin dürttüğünü fark ettim. Bir şey kolumu dürtüyordu. Bildiğin dürtülüydüm. Huzurun içinden, gerçeğin acımasız kalabalığına uyanınca, biraz önce Nimet'in ağzında duran kısır, pasta ve kıyma kalıntıları olan çatalı kolumda gördüm. Çatalı tutan eli takip edince, bana sinirli bir şekilde bakan Nimet'in göz bebekleriyle karşılaştım. Bu hayatta Nimetten başka hiç kimse beni dürtmemişti. Bu bakışı tanıyordum; sinirlenmiş, rahatsız olmuş Nimet bakışıydı bu. Nimet, gözlerini belirtmiş bir şekilde hareket etmeden, sabit bir şekilde öylece duruyordu. Ağzının sağ tarafında sanki büyükçe bir top varmış gibi duran Nimet, acaba tepkisizlik en büyük tepkidir diye düşünüp eylem mi yapıyordu. Ağzındakileri yemiyor sadece bana bakıyordu. Ne yaptığımı anlamamı, neden hareketsiz durup bana belirtilmiş gözlerle baktığını anlamamı istiyordu. Acaba iç seslerimi mi duydu? Bir

şeyden rahatsız olmuştu ama neydi bu? Gerçi, Nimet sadece ben olduğum için, nefes aldığım için bile rahatsız olabilirdi. Bir keresinde oldukça ciddi ve gözleri belermiş bir şekilde “Sen neden az nefes alıyorsun.” demişti bana. Beni bir dakika boyunca izlemiş ve az nefes aldığımı kanaat getirip, bu yüzden hesap sormuştu benden. Nimet’in şu an ki bakışlarında iki sezon dizi çıkardı. Dünyanın en uzun iki saniyesi boyunca bana baktıktan sonra bir şey söylemeden gözlerini televizyona çevirdi, homurdanarak ve ağzını şapırdatıp, garip sesler çıkararak tabağında duran karışımı yemeye devam etti. Nimet’in ağzında yirmi dört saat, üç vardiya çalışan, ufak çaplı bir fabrika olabilir. Hiç yorulmadan, durmadan, sesler çıkartarak çalışan ve doğaya zarar veren, kirli atıklar üreten, günlük 1 dolara çocuk işçi çalıştıran bir fabrika. Nimet, sonunda izlediği yarışmanın olduğu kanalı bulabilmişti. Nimet, çiğnemeye kıyamadığı için ağzında tuttuğu yiyeceklerin yanına, tabakta duracağına ağzımın içerisinde dursun diye düşündüğü yiyecekleri, tatlı, tuzlu ayrımı yapmadan, ustaca ve özenle bir araya topladı ve, fırın küreğinin üzerindeki hamurları ekmek fırınına sokup, tek seferde hızlıca çeken fırıncı gibi, ağzındaki çatalı hızlıca, hiçbir lokmaya zarar vermeden çekti. Karışımı, ağır ağır, yorgun fakat inançlı bir şekilde, şakaklarından akan tere aldırmadan, ses çıkartarak öğütmeye çalışıyordu. Ruhsatı iptal olmasına rağmen çalışan, her an yıkılabilecek, duvarları ve kolonları çatlamış fabrikaya benziyordu Nimet. Merakla şimdi ne olacak diye beklerken ağzındaki ağırlıktan dolayı olsa gerek, kafasını korku filmlerindeki gibi yavaşça bana döndürüp, gözbebeklerini sonuna kadar açarak “Yağğğnnnnn padddddddmmmmmm bbbbbbööööeee” dedi.

Evet tam olarak çıkardığı ses buydu. Ben “Ağzında bir pastanenin çöplüğüne benzeyen karışımlar varken konuşma istersen.” diyecekken, gözlerimin içine uzunca bakıp ağzını oynatmaya devam etti. Yeni ölü bir zombi gibi sesler çıkaran Nimet, bu defa “Bezzzeeeeerreeee miii behhhhçee, heee beğçe-emmm.” dedi. Gerçekten söylediklerinden bir şey anlamıyordum, çıkardığı sesleri anlamaya çalışıyordum fakat anlamsız seslerden başka bir şey duymuyordum.

Ne dediğini anlamak için iyice yanına yaklaşıncı, sinirli bir şekilde “Zürrrrrraaa mmmmeerrrrrööv” dedi. “Zürafa” mı?” Birbirini hiç tanımayan, farklı coğrafyada, farklı diller konuşan, hatta insan olmayan herhangi iki canlı bile birbiriyle anlaşabilirken, ben aynı dili konuştuğum on beş yıldır-nasıl oluyor anlayamadığım biçimde -aynı evde yaşadığım insanla anlaşamıyordum ve bu dediklerini anlamadığım için olmuyordu. Çoğu zaman söylediklerini anladığım için anlaşamıyordum.

Nimet, garip sesler çıkararak anlaşamayacağımızı anlamış olacak ki bu sefer de telepati yöntemiyle derdini anlatmaya çalışıyordu. Gözlerimin içerisine uzun uzun hiç hareket etmeden bakıyordu. Nimet, gözlerimde ne gördü acaba, yoksa; Sinem’in biricik annesi, hayatımın aşkı, her şeyim Yektayı mı gördü diye düşünürken, eliyle hareketler yapmaya başladı. Gerçekten anlamıyordum. Anlamak için uğraşıyordum ama bir türlü beceremiyordum. “Biraz daha mı istiyorsun, yok bitti bitti. Yedin hepsini yedin, yedin.” diye bağırdım farklı dil konuşan birisine derdimi Türkçe anlatmaya çalışan dayılar gibi. Nimet kendi eliyle uzanması imkânsız olan çift kişilik yatak enindeki sırtına ulaşmaya çalışıp, sırtına vurmaya çalışınca o an ağzındaki çöplüğü andıran karışımın içerisinde kalmaya daha fazla dayanamayıp, canını kurtarmak için kendisini ilk bulduğu çıkış tüneline can havliyle atan böreklerden birisinin Nimet’in nefes almasını engellemiş olduğunu anlamıştım. Sırt genişliği, 1.55’lik boyumdan daha geniş olan Konya ovası gibi geniş sırtına iki elimle var gücümle, Allah yarattı demeden, on beş yılın acısını alırcasına, sanki canım sevgilimin, biricik kızımın kaybolması onun suçuymuşçasına vurdum. Vurdukça rahatladım, rahatladıkça vurdum. Sırt terapisi adını verdiğim bu rahatlama, deşarj olma etkinliği sonrasında, şehir çöplüğünde benzerine zor rastlanan kıymalı börek, limonlu kek, marşmelov, kısır, mercimekli köfte, muzlu pasta, tuzlu kurabiye, ceviz, kayısı ve mısır patlağından oluşan karışım; iPhone marka telefonun yeni modelinin mahallesindeki telefoncuya geldiğini öğrenen asgari ücretle çalışan işçi gibi heyecanlı; donanma komutanlığı devir teslim töreninde atılan havai fişekler kadar ihtişamlı bir şekilde ağzından ve burnundan “özgürlük” diyerek fırladılar.

Nimet, bir süre kafası önünde, dizlerinin üzerinde, halının üzerindeki, ağzından ve burnundan fışkıran pasta ve böreklerle üzgün üzgün baktıktan sonra. Salonun dört bir yanına saçılan yiyecekleri temizlememi söyleyip damacanasında kalan koldan büyük bir yudum aldı. Az önce sanki boğazına kıymalı börek kaçmamış gibi arkasına yaslanıp, sağ eliyle tuttuğu kumandayla ustaca televizyonun sesini açan Nimet; zorda kalmadıkça kullanmadığı sol eliyle, ağzından burnundan gelen karışımı temizlemeye çalışıyordu. Kulağında kulaklık, ikili koltuğa uzanmış, elinde tuttuğu telefona gömülmüş, en az annesinin ki kadar karışık gözüken tabağını yemekle meşgul olan on dört yaşındaki ergen irisi kızım Zümrüt'ün hiçbir şeyden haberi yoktu. Annesinin Yanardağ gibi ağzındakileri sağa sola püskürttüğünü, bir an nefes alamadığını görseydi, psikolojisi bozulabilirdi!

Canım kızım, çok özlüyorum seni...

Nimet, televizyonda izlediği yarışma programı reklam arasına girince, yanına kadar gelip, dünyadan bağlantısı uzun süre önce kesilmiş Zümrüt'ün duymaması için kısık sesle. “Yarın Zümrüt’e pasta yaptır. Doğum gününü kutlayalım, sürpriz olsun.”

“Her sene, aynı tarihte ve aynı kişilerle kutlanılan bir şey nasıl sürpriz olur.” demedim tabi ki, sadece kafamı öne iki kere hızlıca eğip kaldırarak onayladım dediğini. “Muzlu pasta al. Yanına da kurabiye şu içi elmalı olanlardan, he bir de köşedeki pastaneden küçük pizza şeklinde lokmalıklardan al bir kilo çayla yenir. Karışık kuru pasta da al dursun evde.”

Nimet, istekleri bitmeyen, sokağa çıkma yasağını duyup gördüğü her şeyi alan, panik halindeki vatandaş gibiydi. Jumbo karışık çerez bir kilo, peynir al iki kalıp, siyah zeytin, ağda bandı al reklamı çıkandan, bir de iki kilo çiğköfte al. Köşedekinden alma ama çarşıdakinden al. Bak unutma bunları, vallahi öldürürüm seni unutursan. He bak en önemlisi de şey yazdır pastanın üzerine “İyi ki doğdun Zümrüdüankam” tamam mı? Bu sefer de dediğimi unutup, pastaya bir şey yazdırmadan gelirsen, Allah yarattı demem, gebertirim bak seni.”

Geçen sene her zaman olduğu gibi Zümrüt'ün doğum günü pastasına "Dünyanın en değerli taşı Zümrüt iyi ki doğdun." yazdıracağıma yanlışlıkla "Seni çok özledim, canım kızım Sinem" yazdırmıştım. Mutfakta, pastanın üzerine mumları dikerken, yaptığım hatanın farkına varıp, kimse görmeden yazılı kısmı yok etmiştim. Neyse ki Zümrüt, pastanın üzerindeki mumlarını üflemeden pastayı yemeye başladığından bir sorun çıkmamıştı

Nimet isteklerini ve tehditlerini devam ettirecekken Telefonum çaldı. "Telefonun ekranında Nazım Usta" yazıyordu. Mesai vardı kesin, yoksa beni neden arasın ki. Telefonu açınca yanılmadığımı anladım, gece mesaiye gelip gelemeyeceğimi soruyordu. Gelmez olur muyum kurban olduğum, sen iste ben fabrikada yatarım, canım benim, demedim fakat onun yerine "olur." dedim. Artık nasıl iştahlı "olur" dediysem Nimet hemen kuşkulandı. "Ne oluyor? Nereye gidiyorsun?" diye sorular sormaya başladı. Mesaiye gitmem gerektiğini benden başka kimsenin makinayı kullanmayı bilmediğini anlatıp, Nimet'i Nazım Usta ile aramda bir şey olmadığına ikna ettim. "Zümrüt'ün doğum günü var yarın. Kızımın doğduğu gün. Bak eğer dediklerimi unutursan, vallahi boğarım seni..." Kavga etmeyi çok seven Nimet tam atak yapacakken yarışmanın ödülünü açıklayan Acun Ilıcalı beni büyük bir kavgadan kurtardı. Teşekkür ederim Acun Abi... Nimet, bu hayatta yemek yemek, bir de Survivor için kavga etmeyi bırakırdı. Mesaiye kalmayı çok seviyordum. Bu hayatımda, yani eşim ve canım sevgilimin kaybolmasından sonraki hayatımda yapmayı sevdiğim tek şey mesaiye kalmaktı. Terapi gibi arınma gibiydi gece mesaisi benim için.

Gece mesaiye kalmak, akşam bir başına çalışmanın huzuru, kimse karışmadan rahat rahat çalışmanın rahatlığı her zamanki işini yaparak daha fazla para kazanıyor olabilmenin sevinci, eve gitmeyecek olmanın mutluluğu, gece mesaisi benim için terapi gibiydi. Bazı insanlar evdeki huzursuzluktan, mutsuzluklarından kurtulabilmek için psikoloğa, kimisi ise balığa gider, ben ise mesaiye gitmek istiyorum.

Sinem'i ve Yekta'yı bir bayram günü çalıştığım yere getirmiştim. Sinem, nasıl şaşırmıştı kocaman makinaları, pervaneleri görünce. İyi geliyor bana burada makinaların içerisinde olmak. Kaç saattir kızımı ve eşimi düşünüyorum acaba, zaman nasıl böyle hızlı geçebiliyor. Aşk, sevgi ve zaman ters orantılı işliyor sanırım. Zaman ve sevgi arasında kesin bir bağ var kesin. Ben mutlu anlarımı düşünürken fabrikada zamanın nasıl geçtiğini anlamazken, evde durum tam tersi bir şekilde işliyor. Evde sanki zaman duruyor. Zaman ilerlemiyor her an her gün 03:01'sanki.

Hızlıca Nimet'in ağzından saçılanları temizleyip, bulaşık makinasını boşalttıktan sonra mesaimin başlamasına daha iki saat olmasına rağmen evden çıkma fırsatını kaçırmıyor ve ben çıkıyorum. Ne kolay gelsin diyen oluyor ne de kapıya kadar geçiren. Kızım peşinden gelmek için ağlardı, eşim beni öpmeden uğurlamazdı. Ne güzelmış, Ah... Servisin gelmesine daha iki saat var, yürümek iyi geliyor, eskileri düşünüp mutlu oluyordum.

Ben neden evlendim, hangi salak evlen yuvanı kur, hayat devam ediyor dedi de ben de denileni yaptım hiçbir şey hatırlamıyorum. Nasıl oldu da ben böyle bir hata yaptım? Bunlar yetmiyormuş gibi tanımadığım kadınla sevişmişim. Yemin ederim haberim yok. Sabah uyandığımda benden habersiz sertleşmiş olan bir şeye söz geçirmeyi beklemiyorum ama insan hatırlamaz mı, hatırlamıyordum. İnsan tanımadığı, görmediği birisiye nasıl evlenir! Neden evlenir? Telefon alırken bile iki ay araştıran ben, nasıl oldu da evlendim. Nazım Usta o açtı başıma bu belayı. Ben neden evlendim? Nasıl evlendim? Niye evlendim? Yaşadığım hayatla ilgili hiçbir fikrim yok

Mesaimin başlamasına kırk beş dakika kala fabrikanın önüne gelmiştim bile. Giriş kapısının ilerisindeki banklara doğru gittiğimde, üzerinde balık oltası figürü olan formaya benzeyen tişörtüyle etrafındaki insanlara bir ay sonra düzenlenecek balık turnuvasını katılacağını anlatıyordu Remzi, heyecanlı bir şekilde. Anlaşılan o da evden koşarak kaçanlardandı. Remzi'nin bin beş yüz dolar verip aldığı profesyonel balıkçıların kullandığı olta takımını gösteriyordu etrafındaki

meraklı kalabalığa. Kalabalığa karışıp biraz daha kulak kabartınca Türkiye'nin en büyük yarışlarından birisinin kırk beş gün sonra Değirmendere'de yapılacağını ve kendisinin de bel-demizi temsil edeceğini, beş kişilik bir ekip olduklarını heyecanlı bir şekilde anlatıyordu. Etrafındakilerden hiç kimse hadi inşallah birinci olursunuz, kralımız, kaplansınız gibi laflar etmiyordu. Fakat Remzi'nin umurunda da değildi, sadece kendisi için anlatıyordu bunu, anlıyordum. Her yalnız Remzi'yi anlayabilirdi. Remzi evinden uzaklaşabilecek olmanın mutluluğunu kırk beş gün öncesinden yaşamaya başlamıştı. Remzi'nin gözünde, on sekiz yaşına gelince yetimhaneden mezun olan, gidecek bir yeri, yapacak bir işi olmayan çocuğun mutluluğu vardı, balık bahaneydi. Adam mutsuzluktan evdeki huzursuzluktan profesyonel balıkçı olmuştu. Ben de mutsuzdum ama benden bir bok olmamıştı. Bir süre kalabalığın içerisinde kendimi belli etmeden Remzi'nin anlattıklarını dinledim. En büyük özelliğim fark edilmemek.

Mesai saatim başlamadan makinamın başındaydım. Devasa makinaların çalışma sesine aldırılmazsan, çok sessizdi her yer, kimse yoktu etrafta. Huzur doluydu içim. Her an, her saniye ailemi düşünüyorum. İlk gittiğimde Psikologumun “bir süre kullan sonra keseriz” dediği ilacın dört katı daha güçlü iki farklı hap içiyordum son beş senedir. İlaçlarım bittiğinden dolayı iki gündür içmiyorum, bir türlü eczaneye gidip de alamadım ilaçları. Neyse yarın alırım hem iki günden de bir şey olmaz.

Yıkılan evimizin olduğunu düşündüğüm yerde aylarca bekledim tüm çıkartılan moloz, taş, toprak, midye kabuğu, denizanası, yosun ne varsa en ayrıntısına kadar inceledim. Kızıma taksitle aldığım bebeğinin parçalarını bile buldum, yani benim ailem ölmüş olsa kesin görürdüm, bulurdum. Yer yarılıp içine girmiş olabilirlerdi. Mümkündü. Bu da bir ihtimaldi, çünkü fay hattı tam bizim apartmanın, salonumuzun olduğu yerden geçiyormuş.

İnsan başına gelen her kötülüğün uzmanı oluyor bir süre sonra. Öldüklerini düşünmüyorum çünkü ölümler öyle ya da böyle karaya vuruyor. Bildiğim için söylüyorum öyle ya

da böyle bulunuyorlar kaybolan bir ölü bilmiyorum ben. Depremden haftalar sonra, denize bakıp, daha önce oturduğum apartmanın olduğu yeri el yordamıyla tespit etmeye çalışırken. Elinde daha önce görmediğim ölçüm cihazlarıyla beliren, Yabancı olduğunu anladığım bir takım bilim adamımsı insanlar, cihazlarla deniz sıcaklığını ölçtükten sonra denizden ve etrafta parçaları bulunan göçük kalıntılarından aldıkları numuneleri, çantasından çıkardığı, çelik olduğunu düşündüğüm şifreli kabın içerisine dikkatlice koydular. Türk olduğunu anladığım adam, etrafta bir şeyler aradıktan sonra, hızlıca yanıma gelip yanı başımda duran sular altında kalmış sadece çatısı gözükten apartman enkazına bakıp ateş istercesine sakin ve olağan bir şekilde “Buradan çıkan cesetleri nereye götürdüler biliyor musun? diye sordu.

Ne yan apartmanımızda oturan Celil’in iki yaşındaki kızının ve hanımının cansız bedenini, yaz günü, aynı battaniyeye sarıp, karpuz sattığı arabanın kasasına koyduğunu arabanın kasasından düşmesinler diye de sıkı sıkı bağlayıp Afyon’a aile kabristanlarına götürdüğünü söyledim. Ne de 16 numarada yaşayan Leyla Hanım ve kızlarının günler sonra sanki birbirleriyle haberleşmişler gibi, büyükten küçüğe, birer saat arayla şişmiş tanınmayacak hâldeki bedenlerinin karaya vurduklarını. Cenazelerini alacak hiçbir yakınlarının olmadığı için, görevlilerin gelip suda şişen ve çürümeye başlayan bedenlerinin üzerlerine istifra ederek tüm aileyi, getirdikleri arabanın kasasına özensizce fırlattıklarını, sırf ben oradayım ve isimlerini ve soy isimlerini biliyor olduğum için görevlilerin, komşularımı 17 Ağustos mezarlığı 12. Parsel’e defnedeceklerini söyledikleri için, biliyor olduğum yerlerini söylemedim. Ha adamın yüzüne “Söyler miyim lan ben, göt oğlanı. Piç. Tipini, yordamını sikerim lan senin, İngiliz ajanı puşt. Gelmişini geçmişini siktüğimin kılkuyruğu seni.” de demedim, Onun yerine “cık ” dedim ve önüme döndüm, sanki karşımda kimse yokmuş gibi. Tepkimi anlamış olacak ki hiç direktmeden hızlıca İngiliz ya da Amerikalı olduğunu düşündüğüm adamın yanına gitti ve kulağına eğilip dakikalarca bir şeyler anlattı. Eliyle zamanında ev, park, okul, sağlık ocağı olan şimdi ise sadece elektrik direklerinin lambalarının gözüktüğü deniz

manzarasını eliyle gösterip bir şeyler söyledi. Ne anladım da ne söyledin acaba yalancı piç seni. Eliyle gösterdiği yer tam olarak bizim evin olduğu yerdı. Suyun üzerinde gözükten minare ve elektrik direklerinden evimizin yerini anlayabiliyorum artık, acaba kızından, eşimden haber mi aldılar. Dalgıçlar kimseyi göremedik dediler ama bu İngilizlerde insansız denizaltı varmış, kameralı, sonarlı her şeyi görüp algılıyormuş ondan mı getirecekler acaba. Keşke kötü davranmasaydım adama bok var “cık” dedim adam gibi cevap verseydim ya diye kendime sinirlenirken. Bu okul müdürü kılıkli, bilim adamımsı kişiler, diğer ölülerin olduğu tarafa doğru ilerlediler. Sonuçta, ölüden bol bir şey yoktu etrafta ve vakit kaybetmek yersizdi.. Ortalıkta yaşayan insan bulmak daha zordu.

Haftalarca bekledim yıkılan apartmanımızın başında, daha doğrusu olmayan apartmanımızın başında, olmayan diyorum çünkü görünürde hiçbir şey yok sadece deniz var. Güneşte bazı günler sanki bana inat sanki denizin altında yüzlerce apartman yokmuş binlerce kişi denizin altında kalmamış gibi o kadar güzel batıyor ki. İnsan ailesini beklerken oluşan güzelliğe bakmaya utanıyor. Ben ailemin öldüğüne inanmıyorum çünkü Eşim, Sinem’i yüzme kursuna götürmüştü, ikisi de yüzme biliyordu, ailede yüzme bilmeyen denize girmeyen bir tek ben vardım. Eğer ben oradan sağ çıkabildiysem herkes çıkabilir. Ben göçükte ne kadar süre kaldım, ne zaman çıktım, nasıl çıktım, hiç bilmiyorum. Sadece, dışarı çıktığımda etrafta kimsenin olmadığını ve her yerimin ıslak olduğunu hatırlıyorum. Kendimi, karada bir başıma bulduğumda, uyuyor olduğumu ve kabus görüyor olduğumu düşündüm. Çünkü birkaç defa bundan daha inandırıcı ama daha mantıklı kabuslar görmüştüm. Hatta bazı kabuslarımda kendimi uyanık görüyordum. Yine öyle bir uyku hâlidir diye düşündüm uzunca bir süre. Kendimi içinde olduğum kabustan uyandırmaya çalıştım fakat pek başarılı olamadım, on beş senedir bir sonuç alamadım. Keşke birisi beni uyandırса, birinin bana tokat atıp kalk artık çok uyudun demesine o kadar ihtiyacım var ki. Yaşadıklarım, yaşadığımı düşündüklerim en kötü kabustan bile daha korkunç. Tamam, her şey olabilir hayatta, kabul. Ben uyanığım, ona da eyvallah ama aklımın almadığı, anlayamadığım

şey; Kimin ailesi deniz manzarası olmayan apartmanın beşinci katında, yatağında yatarken sular altında kalıp kaybolur. Böyle bir şey olabilir mi? Mümkün mü bu? İşte bu bana inandırıcı gelmiyor. Tam tersi saçma geliyor. Hatta paranoyak bir yazarın evinde otururken, götünden uydurup yazdığı ruh hastası bir fikir gibi geliyor. Fakat ne yazık ki bu olay gerçekten oldu, yaşandı, yaşadım. Sular altında kalan apartmandan sadece ben, yüzme bilmeyen ben çıkabildim. İnanılır gibi değil. Yaşıyor olabilmemin hiçbir mantığı yok, nasıl yaşıyor olabilirim anlamlandıramıyorum. Bu hayatta anlamlandıramadım yegane olay nefes alıyor olabilmem. Acaba bizimkiler aynı anda hafızalarını mı kaybettiler. Şimdi başka bir hayat mı yaşıyorlar? Olabilir, olmaz diye bir şey yok artık benim için. Her şeyi, her ihtimali düşünüyorum mecburen. Hatta denizaltıda görevli astsubay bir arkadaşına “acaba bizimkiler sizin deniz altılardan birisine takılmış da farklı bir ülkeye gitmiş olabilirler mi” diye bile sormuşluğum var. Evet sordum, kulağa saçma gelebilir ama sordum, çünkü ben, evimin beşinci katında uyurken boğulmaktan son anda kurtuldum. Bundan saçma çok az şey gördüğüm ve duyduğum için aklıma gelen her ihtimali sorguluyorum artık.

Yolunu kaybetmiş bir balina, bizimkileri yutmuş sonrasında okyanusun ortasında bir adaya götürüp bırakmış bile olabilir. Elektrik ve telefon olmadığından bana ulaşamıyor olabilirler. Ölmüş olamazlar çünkü ortada ölmelerini gerektirecek hiçbir şey yok, yemin ederim ki. Ben yaşıyorsam onlarda kesin yaşıyordur. Yeşilkent sitesinin molozlarını toplayan, üzerinde “Dadaş Kardeşler” yazan ekskavatörün kepçesinde; demir, toprak, çekyat, perde, oyuncak, çaydanlık, Yasin-i Şerif, tespih, seccade, walkman ve a Özgür’ün cansız bedenini duruyordu. Kepçeden kolu sarkan Özgür’ü görüp kepçeye doğru heyecanla koşturana ve Özgür’ün toz toprak içinde kalmış fakat hala yakışıklı cansız bedenini görünce, sevinçten, birbirine sarılıp ağlayan insanları görmeliydiniz. Nilgün Hanımın, oğlu Özgür’ün cansız bedenini kepçenin üzerinde gördüğündeki sevincini size tarif edemem. Üniversite sınavını kazanmış veli mutluluğuyla çocuğuna sarılan ve artık istediği

zaman oğlunun yanına gidebilecek olmanın huzuruyla, Özgür'ün cansız bedenini defalarca öpüp, koklayıp, sarılmasını görünce Nilgün Hanım'ın yerinde olabilmeyi çok istedim. Keşke ben de bizimkileri bulabilsem kızıma, eşime sarılabilmek için her şeyimi verebilirdim. Sıcacın altında hurdacıardan arta kalan, perde, bez bebek, puset, moloz, kum ve midye kabuklarını, kullandığı iş makinasının kepçesiyle, kamyon kasasına dolduran kaslı, sakallı, esmer ekskavatör operatörünü, bir ümit kendi yakınlarının çıkmasını bekleyenlerin ve demirleri toplayan hurdacıların arasında ödül yarışmasını kazanmasını istediğim yarışmacı gibi heyecanla izledim. Saatlik ücret aldığını bildiğim için molasını ve vaktini çalmak istemediğim kepçe operatörünün yanına gidip hiç vakit kaybetmeden, denizin altında kalan göçükten çıktığını, içerisinde kalan ailemi çıkarıp çıkaramayacağını sordum. Sarılaşmış gözbebekleriyle bana bakıp yaktığı sarma sigarasından derin bir nefes çeken adam, “Abi ben senin için dünyanın sonuna kadar kazarım ama suda çalışmaz benim alet. Balık adamlara söyle sen istersen, onlar yardımcı olur sana.” dedi. Ben onların bulamadığını ama belki kendisinin bulabileceğini söyledimde gözlerinden akan yaşa hakim olamayarak “Kurban olayım böyle deme ben ne yapabilirim sana abi. Ben kepçe operatörüym; keşke elimden bir şey gelse, ne olur yapma, benden bunu isteme.” demesine aldırmadan. Takımı sekiz sıfır geride olan antrenörün en azından bir gol atabilmek için. Dakika 85 ‘de oyuna aldığı futbolcusunu motive eder gibi gözlerine bakıp “Ailemi bana getir. Ben ailem olmadan yaşayamam, yalvarırım bul bana onları, Allah rızası için hadi.” “Ha yaparsın sen. Bir kere deneyelim.” dedim. Sigarasından bir nefes alan dadaş, ağzından dumanlar çıkararak ve gözyaşlarını silerek sanki az önce kendisi duygulanmamış, ağlamamış gibi “Tamam bir bakalım ama bir şey yapabileceğimi sanmıyorum. Seni de ümitlendirmek istemiyorum.” dedi. İş makinasının kapısının altındaki basamağa basıp, ellerimle kapısını sıkıca tuttum ve iş makinasının dışında halkı selamlayan siyasetçiler gibi görüldüğümü düşünerek, bizimkilerin olduğunu düşündüğüm yere doğru götürdüm. Kepçe operatörü, altında fırından, sağlık ocağına, bakkalından, kuaförüne kadar her türlü yaşam alanının olduğu deniz manzarasına hayran hayran

bakıp. “Deniz insanı rahatlatıyor be abi.” dedi, deniz altındaki ailemi aradığımı unutarak. Ekskavatör operatörü kepçeyle birkaç başarısız deneme yaptıktan sonra, suyun görünen kısmındaki apartman kalıntılarını alıp biraz ilerisine bırakmaktan başka bir şey yapamıyordu. Suya çok fazla giremiyordu oysaki bana daha derinlere gidebilecek bir alet lazımdı. Karaya yakın kolonların, molozların yerini değiştirmekten başka bir şey yapamadı. Sırf bana ayıp olmasın diye bir şeyler yapıyormuş gibi uğraşıyordu. Benim üzülmemi istemediğinden bir şey de söyleyemiyordu, bir saate yakın denizden kum alıp diğer tarafa döktü. Çocuk eyler gibi. Ben de bir şey demedim, bir şeyler yapmış olmak istedim, elim bağlı oturmak istemiyordum. Dadaş, “Ağabey, daha derine giremiyorum derinliği birden artıyor suyun. Kepçeyi kaptırmayalım daha taksiti bitmedi. İstersen burada bırakalım” dedi. Ben zaten bir şey bulamayacağımı yolda gelirken anladığım kepçe operatörümü daha fazla yormak istemediğimden ve taksit ödemenin ne kadar zor olduğunu bildiğimden “tamam” dedim. Cebimden çıkardığım bir saatlik kiralama bedelini Dadaş’a uzattım, dadaş sinirli bir şekilde “ayıp edersin ağabey, üzersin beni.” dedi “Allah’a emanet ol ağabey, Allah sabır versin.” deyip uzaklaştı yanımdan. Deniz gerçekten çok güzel gözüktüyordu, güneş sanki bir daha hiç doğmayacakmış gibi kayboluyordu. Kayboluyordu fakat arkasında bıraktığı kızılık tarifi olmayan boşluk hissi ruhumun her zerresine işlemişti. Ben de o an güneş gibi ailem gibi kaybolmak istedim. Keşke sonsuza kadar kaybolsam, kaybolsam da kavuşsam!

Çalıştığım fabrika tarafından görevlendirilmiş sağ kalan işçileri bulmaya çalışan Erdem ve Cemal yanıma gelerek durumumu sordular, beni dikkatlice dinledikten ve söylediklerime üzüldükten sonra, Erdem, ölü görmeye ve göçük altında can veren arkadaşlarının hikâyesini dinlemeye alışmış olacak ki “Sen yine de yarından itibaren fabrikaya bir uğra, seni de öldü zannedip işten çıkarmasınlar.” dedi. Elinde tuttuğu çalışanların isimlerinin yazılı olduğu tabloda eksilerin arasından adımlı bulup adımın yazılı olan yerin karşısına artı işaret koydu. İşte o andan sonrasını şu ana kadar pek hatırlamıyo-

rum. Her şey parça parça, sisli, yaşadığım her şeyi sanki televizyondan izliyormuşum gibi, sanki benim başımdan geçmemiş de bir başkasından duyuyormuşum gibi. Yirmi sene nasıl geçti, ben o kadar zaman ne yaptım, her şey bulanık. Hiç üzüldüğümü hatırlamıyorum. Ailemin arkasından ölmüşler gibi üzülüp kendimi paralamamın bir anlamı olduğunu düşünmüyorum, yarın bir gün çıkıp geldiklerinde lan boşuna üzülmüşüm demek istemiyorum sanırım.

Sinem'i görsem tanıyamam şimdi genç kız olmuştur. Ama o beni tanır, ben çok değişmedim. Sırf geldiklerinde beni görüp şaşırmasılar diye her gün tıraş oluyorum, sakal bırakmıyorum, bir de hep aynı deodorantı kullanıyorum, depresyon günü üzerinde olan ne varsa o kıyafetlere benzer renklerde giyiniyorum. Aynı renk gömlek, aynı renk pantolon alıyorum, tarzımı, tipimi hiç değiştirmiyorum. Saçlarım döküldü bir tek ama onun da çaresi var. Gerçek saçtan protez yapıyorlar. Hiçbir farkı yok, hatta eskisinden daha iyi oluyor. Her ay mutlaka Facebook'a fotoğraf koyuyorum.

Fabrikadan arta kalan zamanlarda, ailemi bulmak için uğraşırken, bir ay evli kalıp sonrasında boşanmış Nimet'le, evlendiğimi hayal meyal hatırlıyorum. Benim aklım yerinde değildi ki, o ara yeni bir ilaca başlamıştım. İnsan, beynini uyuşturan ilaçlar içerken, mantıklı kararlar alamıyormuş anladım. Ben beynimi uyuşturup psikolojimi düzeltmeye çalışırken, tanımadığım birisiyle evlenmiş, ondan bir de çocuk yapmıştım. Sırf beynimden eşimi ve kızımı atabileyim, unutayım diye oluyordu bunlar. Hiçbir şey yapmadan durup, eşimi ve kızımı bekleseydim hayatım şu ankinden daha güzel ve sağlıklı olurdu eminim. Bir yanlışla, yaşamak istediği hayatı kaçırmış, milyarlarca insandan birisiyim. Doktorların dediğine göre ailem benim için en büyük sorundu ve bu sorundan kurtulmam için verdikleri ilaçları kullanmam gerekiyordu. Zaman, aileme karşı olan acımı ve özlemimi azaltamamış, tam tersine arttırmıştı. Kullandığım ilaçlar, evladı gözleri önünde ölmüş bir anneyi bile uyusturabilirdi. Kullandığım ilaçların artık bana etki etmediğini, Ailemi bulmak için aklıma gelen da-hiyane çözüm yolu sayesinde anladım. Geçen yaz deniz kena-

rında ailemi bulmama yardımcı olacak bir ipucu ararken, birden kendime “Ya ben isteyken, eşim ve kızım mahalleye gelse ve beni bulamazlarsa, ne yaparlar?” diye sordum. Her şey ondan sonra oldu. Deli diyen mi dersin, hapishane kaçkını diyen mi!

Gerçekten gelip beni bulamazlarsa ne olacak? Deniz altında kalan evimizin yakınlarına, elektrik direklerine, otobüs duraklarına, ağaçlara; fotoğrafım olduğu, adımın soyadımın ve telefon numaramın yazılı olduğu kâğıtları, fotokopicide tanesi 1 TL’ ye renksiz bir şekilde bastırıp, yapıştırdım. Olur da göremezler diye, yıllardır aynı yerinde, sağlam bir şekilde duran caminin duvarına, nalburdan aldığım beş metre uzunluğundaki fırçayla, kocaman harflerle, adımlı soyadımı ve telefon numaramı yazdım. Telefonla işleten mi dersin, tehdit eden mi! Bu dahiyane fikir yüzünden neredeyse mahalleli tarafından dinden çıkarılmak üzereydim. Mahalle ve mahalleli çok değişmişti, eski mahallemizden eser yoktu. Yıkılan eski binaların yerine, yeni lüks yüzme havuzlu siteler yapılmıştı. Al-lahtan cami vardı, Cami ne kadar eskirse eskisin, hiçbir Müteahhit caminin yerine kat karşılığı site yapamazdı. Bu yazılmamış kuralların başında gelirdi.

O an çok mantıklı gelen yöntemin işe yarama olasılığı başka bir gezegenden gelen bir canlının uşaktaki çiftçiyle teması geçme olasılığı kadar yüksekti ve bu imkansız değildi. Çaresizlik, her saçmalığı mantıklı kılar. Telefonun başında çaresizce, eşimin ve kızımın aramasını beklerken. Telefonum çalmaya başladı. Arayan kişi ya da numara gözüküyordu. “Tamam dedim, buldular beni.” “Kızım” diye açtım telefonu heyecanla. Bir süre cevap vermeden nefes alışımı dinledi karşı taraf. “Kızım iyi misin? Sen misin? Çok özledim seni. Gel artık lütfen, neredesiniz? Annen yanında mı?” sorularına cevap ararken telefonun diğer ucundaki adam “çıkıkçımın sen gardaş dedi” tehditkar bir ses tonuyla. “Ne çıkığı kardeşim. Yanlış numarayı aramışsın sen, kapat meşgul etme telefonu” dememle, sesi yumuşayan fakat şivesi değişmeyen telefon arkadaşım “Gardaşım, ben de seni rakip sandım. Mahallede benden başka çıkıkçı olsun istemedim biliyün mü. Direklerde

numaranı görünce, aha dedim, bu kesin çıkıkçı. Herkes çıkıkçıyım diye geziyor. Ben atadan, deden el almışım, çocukluğumdan beridir çıkık işiyen uğraşıyom, adam iki bel kütletiyor çıkıkçıyım diyor gardaş. Sen ne ile uğraşıyordun gardaş?” “İşçiyim ben düz işçi.” He bak şimdi ben gelsem senin işini alsam olur mu? Olmaz değil mi. Haksız mıyım gardaş? “Haklısın.” dedim ilk defa bir çıkıkçıyla konuşuyor olmanın gururuyla. Dertli çıkıkçı benim onunla aynı görüşte olduğumu düşününce, devletin çıkıkçılara gerekli desteği vermediğini, halkın çıkıkçılar ve çıkıkçılık mesleğinden korkmamaları gerektiğini, eskiden çıkıkçıların saygı gördüğünü, zamanında dedesine Almanya’dan tedavi için geldiklerini, Yurtdışında bu işin çok popüler olup, alternatif tıp adı altında yapıldığını, bu mesleğin son temsilcilerinden olduğunu, her işini iyi yapan sanatçı gibi dışlandıklarını ve değerlerinin ancak ölünce anlaşılabacaklarından bahsetti, uzun uzun. Ben merakla ve sabırla dertli çıkıkçıyı dinlerken birden “sen mi aradın, ben mi?” diye sordu bana. “Ben, seni neden arayayım arkadaşım, sen aradın” dememle telefonu suratıma kapatması bir oldu.

Kendimi akşam vakti sahildeki banka oturmuş denize bakkarken buldum. Ne zaman geldim? Kaç zamandır buradayım? Nasıl geldim? Günlerden ne? Ben kimim? Ne oluyordu bana? İçtiğim çeşme suyuna bir şey mi karıştırmışlardı yoksa, bu yüzden mi bir şey hatırlamıyordum? İlaçlarımı değiştirmenin zamanı geldi sanırım. İnsanlar ilaç içip aklını uyuşturur benim aklım ilaç içmeyince bulanıyordu artık. Remzi; elinde olta takımı, sırtında çantası, kafasındaki madencilerin taktığı fenerlere benzeyen ışıldakla bir yere yetişir gibi koşar adım gidiyordu. Remzi’yi oturduğum yerden gözlerimle takip edince kendisi gibi giyinmiş arkadaşlarının yanına gittiğini gördüm. Birbirlerine bakıp hırsla sarıldılar ve selfie çekildiler. Aynı kıyafeti giymiş, fiyakalı oltaları olan ekip birbirlerine sarılarak halka oluşturdular ve hep birlikte. Ba-ra-kü-da diye bağırıp sahildeki iskeleye bağlı üzerinde “Değirmendere Baraküda Team” yazan, elinde zıpkın tutan bir köpek balığı resmi olan teknelerine binip, deniz üzerinde en az yüzlercesi olan irili ufaklı teknelerin arasına karıştılar. “Yarışma günü” diyebil-

dim sadece. Elinde oltası olmayan kalabalık bir grup belediyenin tahsis ettiği, üzerinde Kocaeli Büyükşehir Belediyesi yazılı vapura doğru gidiyordu. Sanırım yarışı daha yakından izlemek isteyen balık tutkunlarıydı bu insanlar. Kendimi vapurun yan kısmındaki oturaklara oturmuş, önümden geçip giden insanlara yol vermek için ayağımı kaldırıırken buldum. Ne zaman binmiştim vapura acaba? Ne oluyordu bana? İnsanlar, vapurun arka kısmına doğru gidiyorlardı. Oturduğum yerde tek başıma kalmıştım. Üzerinde yaşadığım kara parçasından ilk defa bu kadar uzaklaşıyordum ve ilk defa dışarıdan bakıyordum yaşadığım yere. İlk defa denizden karaya bakıyordum. Ne kadar da küçükmüş. İçindeyken sanki dünyanın tüm acıları, dertleri, kederleri, mutluluğu, aşkları bu küçücük yere sıkışmış gibi geliyordu bana. Bu küçücük yerde ben bu kadar acı çekiyorsam, dünya da daha ne büyük acılar vardır. Dondurmacıları, çınar ağaçlarını, amfi tiyatroyu, basket sahasını ilk defa dışarıdan görüyordum. Ölmüşüm de ruhum bedenime yukarıdan bakıyor gibiydi sanki. Yıllardır oturduğum mahalleyi, hatta biraz önce üzerinde oturduğum bankı gördüm. Bir başkası oturuyordu şimdi üzerinde. Dikkatli bakınca oturan kişinin kıyafetini, yüzünü, burnunu, gözlerini görebilmiştim. Ne kadar yalnız ne kadar çaresiz birisi. Sanki ölüp dünyada kalmış da, her gün aynı yerinden kanayan, kaybolmak için dua eden birisi gibi duruyordu. Kocaman bir hiç gibiydi...

Baktığım kişinin kendi bedenim olduğunu anlamam gecikmedi. Çünkü bu küçük beldede benim kadar yalnız, benim kadar çaresiz hiç kimse yoktu. Acıdım kendime, dışarıdan bakınca. Eğer ben oradaysam şu an bulunduğum yer. Evet şu an bulunduğum yer; yıllardır baktığım, ailemin gelmesini beklediğim yerdi. Evimin üzerindeydim. Etraftaki teknelerden tanıyamamıştım ama emindim artık evimdeydim, evimin üzerindeydim. “Lan defolun gidin başka yerde balık tutun. İnsanın evinin salonunda balık tutulur mu?” demek istedim fakat sustum. Çok mutluydum ve bunu hiçbir şey bozamazdı, ben bile. İlk defa mutlu olmuşum. Heyecanla, evime, aileme daha yakından bakabilmek için vapurun dışında duran iskeleye çarpmasını engelleyen lastiklere tutunarak denize yaklaşabildiğim kadar yaklaştım ve denizin içine baktım. Neredeyse

yüzüm denize değmek üzereydi. Dikkatli bakınca Sinem'i ve Yekta'yı gördüm. Oradaydılar, sadece onlar değil, Özgür, Ender, Tayfun, Ceyhun, İbrahim, Ceren, Tuğba ve adını bilmediğim ama simasını tanıdığım herkes oradaydı. Avazım çıktığı kadar bağırdım fakat sesimi kimse duymadı. Ben neden daha önce gelmemişim ki buraya. Yaşadığım her güne lanet okudum. Ama artık bulmuştum hiçbir şey üzemezdi beni, konuşacak çok şeyimiz vardı. Geçmiş geçmişte kalmıştı benim için artık bu an vardı sadece. Sinem bana doğru gülümseyerek geliyordu. Kızım ve eşim bana doğru koştukça ben de onlara doğru var gücümle koşuyordum. Eşime ve kızıma sarılabildiğim kadar sarıldım, gözyaşlarımı tutamıyordum, tutmakta istemiyordum. Deniz gibi kokuyordu kızımın saçları, çekebildiğim kadar içime çektim kızımın deniz kokan saçlarının kokusunu. Elimi bıraktım ciğerlerim deniz dolmuştu, çok mutluydum çok. Her yer çok sessizdi, sadece ailem vardı yanımda. Ne dert ne tasa hiçbir şey yoktu etrafımda. Huzur kaplamıştı her yerimi, tüm bedenimi. Sevdiklerimin, anılarımın yanına, mahalleme gelmiştim artık. Mahallem hiç değişmemişti her şey eskisi gibiydi, eşim, kızım arkadaşlarım her şey çok güzeldi. Herkesi, her şeyi buldum yıllardır baktığım yerdeydiler. Kimse kaybolmamıştı sadece ben bulamamıştım. Sizi buldum, sizi buldum, sizi buldum...

ۛ

**ANADOLU'DA BİR KÖY
ÜÇ DAMLA KAN**

Anadolu’da bir köy...

Civardaki en eski yerleşim yeri olmasına rağmen adı Yenişehir olan köye üç senedir tek bir yağmur damlası düşmemişti. Civar köylerinde yaşayan köylüler hasatlarını koyacak yer bulamazlarken, Yenişehirli kuraklık ve kıtlıkla boğuşuyordu. Köylülerin, kuraklıktan ve köylerinin üzerindeki bu kötü nefesten kurtulabilmek için etmedikleri dua, adamadıkları adak kalmamıştı. Son çare olarak ise eski muhtar Celal Emmi’nin oğlu Topal Rasim’in, doğu illerine yaptığı bir seyahatte adını duyduğu, nefesi kuvvetli; kuraklık, kıtlık olduğunda gittiği yere bolluk bereket getiren, kimine göre yüz, kimine göre ise iki yüz yaşında olan Kara Fatma Bacı’yı köye getirmeye karar verirler. Topal Rasim, kesinlikle para kabul etmeyen, sadece hayır için bu işi yapan Kara Fatma Bacı’ya ve yanındaki yardımcısına, şimdiden on koyun, iki dana ve on iki harar dolusu buğday bağışlamıştır. İki aya yakın köyün ileri gelenlerinin evinde kalan, her gün et ve tavukla beslenen, bir yediğini bir daha yemeyen Kara Fatma Bacı’nın, yabancı diarlardan getirttiği ve sadece Yenişehir Köyü için kullanacağını söylediği domuz yağın, köyün tepelerine sürmesi; köyün yedi farklı tepesinde yaktığı ateşin küllerini, köyün ortasından geçen çaya serpmesi de fayda etmez. Yağmurun neden yağmadığını rüyasında gören Kör Fatma Bacı, muhtara verdiği muskayı kendisi köyden uzaklaştıktan sonra köyün ortasına gömmesini ve etrafına yedi gün yedi gece su dökmesini söyler. Yedinci günün şafağında yağmurun kesin olarak yağacağını, aldığı hediyeleri, kiraladıkları kamyonun kasasına yüklerlerken müjdelere.

Kuraklık yüzünden evindeki huzuru, dirliği bozulan, maddi imkânsızlıklardan dolayı evlatlarından daha çok sevdiği traktörünü satmak zorunda kalan Abdi’nin İsmail, üzüntü, öfke ve içtiği Boğma Rakı’nın etkisiyle, Yirmi yıldır evli olduğu Teyze kızı Ayşe Hanım’a; köyde boş beleş gezen, günlerce ağaç gölgesinde yatan, kendi kendisine konuşan, bir işin ucundan tutmayan oğlunu yağmur için adak edeceğini

söyleyip, yeminler eder. İçkili yemin etmenin günah olduğunu unutmayan Ayşe Hanım “İçkili içkili Allah’la konuşma, çarpılacaksın” dese de söyledikleri fayda etmez. İsmail daha önceleri erkek evlatların kurban edildiğini bildiğinden ve işe yaramaz evladının ölüsünün dirisinden daha hayırlı olacağını düşündüğünden, oğlunun kanını akıtmakta bir sakınca görmemiştir. Kafaya koymuştur bir kere hatta Allah katında sarhoş olmasına aldırmadan yemin etmiştir. Sofradaki kara saplı bıçağı havaya kaldırıp Allah’a sözler veren yeminler eden İsmail son lafını bitiremeden rakı bardağı ve meyve tabağı olan sinin üzerine sızar. Sabah, çocukların gürültüsüne, baş ağrısına ve tarhana çorbasının kokusuna uyanan İsmail bir şey söylemeden sofranın başına oturup Ayşe Hanım’ın sininin ortasına bıraktığı tarhana çorbasını kaşıklamaya başlar. İsmail, Ayşe Hanım’ bakmadan gece gördüğü rüyasını anlatmaya başlar. Rüyasında bir kuyunun başında durduğunu ve oğlunun parmağından akan üç damla kanın toprağa değmesiyle yağmur yağdığını, bunun üzerine uzun sakallı, eli asalı bir adamın yanına geldiğini elini omzuna koyup verdiği sözü tutmazsan, ölene kadar traktörsüz kalacağımı, fakirlik içinde hastalıklarla boğuşacağımı, çoluğumun çocuğumun yetim kalacağını, el kapılarında sürüneceğini söylediğinden bahseder ve ekler. “Aksakallı dede anasından rıza almamı ve üç damladan fazla kan akıtmamamı söyledi” Anası ve babası genç yaşta ölen, parasızlıktan komşularının ve yakın akrabalarının ahırında yatan verdikleri artık yemeklerle büyüyen Ayşe Hanım, evlatlarının kendisinin çektiklerini çekmesini istemediğinden. Kafasını yerden kaldırmadan “İstemem, ama evlatlarımın da kanını akıtmam, git başka çare bul, başka bir adak ada, oğlundan uzak dur.” diyerek İsmail’i uyarır. İsteddiği cevabı almayan İsmail sinirlenerek “Senin de oğlunun da Allah belasını versin. Duydun mu Allah belasını versin. Bu yağmur yağmasın, traktör alamayayım bak ben ne yapıyorum seni. ” diyerek çıkar evden. Ayşe Hanım, İsmail’in arkasından bakarken elinde tuttuğu bıçak parmağına küçük bir kesik açar ve kanı elinde tuttuğu ekmeğe bulaşır.

İsmail, evin önündeki tarlada, ağacın dibinde oturan İbrahim’e bakıp küfür eder ve gider. İbrahim babasının kendisini

adak ettiğinden habersiz, bacaklarını kopardığı örümceği az önce yaktığı karıncaların yuvasının yakınına bırakır ve yuvadan çıkan karıncaların örümceği taşımalarını izler. İbrahim, yakaladığı bir çekirgeyi dal parçasına bağlayıp inceledikten sonra elindeki büyüteçle güneşin doğru açısını ayarlayıp çekirgeyi yakmaya çalışır. Saatlerce, sıkılmadan elindeki büyüteçle, bulduğu, gördüğü her canlıyı inceler. Ayşe Hanım dam üstünden İbrahim'e doğru bağırarak koyunlara su vermesini söyler. İbrahim hiç istemeyerek ve söylenerek olduğu yerden kalkar ve ahırın önünde duran boş su bidonlarını el arabasına koyup bahçedeki kuyuya gider. Kuyunun kenarında duran, kuyudan su çekmek için kullanılan ağız kısmı kesilmiş, yağ tenekesini kaldırmca içerisinden küçük bir yılan fırlar, İbrahim bir an korkar ve tenekeyi yere fırlatır. İbrahim, yerden bulduğu çomakla içerisinde başka yılanlar olup olmadığını kontrol etmek için yağ tenekesine birkaç defa vurur. Teneke-nin içerisinde bir şey olmadığını anlayan İbrahim ip bağlı tenekeyi yerden alır ve kuyuya sallandırır. Kuyuda su çok az olduğundan, dibinde kalan suya ulaşabilmek için beline kadar kuyunun içerisine sarkmak zorunda kalır İbrahim. Saatlerce uğraşmasına rağmen bir bidonu ancak doldurabilmiştir. İbrahim, elinde bidonla ahıra doğru giderken az ilerisindeki yoldan geçen traktörün kasasındaki Kadriye'yi görür ve traktör gözden kayboluncaya kadar hayran hayran bakar.

İbrahim bidondaki suyu yalağa boşaltır. Saatlerdir su içmeyen inekler yalağa doğru koşarak gelirler. İbrahim, ezilmemek için yalağın önünden çekilirken yerdeki inek dışkısına basar. Terliğine, bulaşan inek dışkısını yerden aldığı sopayla temizlemeye çalışırken aklında az önce gördüğü Kadriye vardır. İbrahim, Kadriye'yi düşündükçe sertleşir, sertleştikçe daha fazla düşünür. İbrahim, elini yavaşça pantolonunun içine sokar ve Kadriye'nin göğüslerini sonrasında kaçasını ellediğini, uzun uzun öpüştüğünü hayal eder. Tam bu sırada evin dış kapısı sertçe kapanır. İbrahim hemen elini pantolonunun içerisinden çıkartır ve dışarıya kulak kesilir, gelip giden olmadığını anlayınca tekrar elini pantolonun içerisine sokar ve Kadriye'nin kaçalarına dokunduğunu, göğüslerini ellediğini uzun uzun öpüştüklerini düşünmeye devam eder. Kendinden

geçmiş bir şekilde Kadriye’yi düşünürken ahırın kapısının dışından bir ses duyar. İbrahim hızlıca elini pantolonun içerisinden çıkartır, dışarıda birisi var mı diye bakacakken pantolonuna boşalır. İbrahim ne yapacağını bilemez, dikkatli bakınca kapının önünde duran kuzuyu görür. İbrahim, pantolonunun önündeki sperm lekesini eliyle silmeye, temizlemeye çalışır fakat leke bir türlü çıkmaz. Hem yaptığından bir zevk almamış hem de durduk yere cenabet kalmıştır. Kimseye gözükmekten usulca ahırdan çıkıp ve evin arka tarafında armut ağacının altında duran merdiveni, evin duvarına yaslar ve odasının açık penceresinden içeri girer. Odasında pantolonunu ve iç çamaşırını değiştirirken kapının önünde konuşan anne ve babasının konuşmalarını duyar. Ne konuştuklarını dinlemez fakat kendi ismini duyunca kapıya doğru sessizce yaklaşır. İsmail, Ayşe Hanım’a, Hoca Efendiyle konuştuğunu, rüyanın bir işaret olduğunu, bu adağın yerini hiçbir adağın dolduramayacağını ve kesinlikle yeminin yerine getirilmesi gerektiğini söyledi. Senin rızan olmadan kabul olmazmış. Ayşe Hanım “Ben sana kimseye söyleme demiyor muyum ne var da Hoca Efendiye söylüyorsun.” diye çıkışır. İsmail, Ayşe Hanım’ın dediklerini duymamış gibi, Hiçbir adak evlat kanının yerini tutamazmış, eğer ki evladımın kanını akıtmazsam her şey daha da ters gidermiş, hastalık, bela, hanenize musallat olurmuş, Rüyamdaki gibi kuyunun başında, kimse yokken, adağımı gerçekleştirmeliymişim. Ayşe Hanım, “Ne meraklıymışsınız kan akıtmaya, doymadınız kana acıya. Bugüne kadar kim kandan medet bulmuş, kimin yüzü gülmüş.” İbrahim “Ne yapayım he ne yapayım hadi sen söyle. Ele güne rezil mi olalım. Çoluk çocuk perişan mı olalım.” Ayşe bir şey söylemeden düşünür. Eski günleri aklına gelir. Hoca Efendi söyle-diye doğrudur diye düşünüp. “ Bir şartı olduğunu söyler. İsmail daha şartının ne olduğunu dinlemeden kabul eder. “Yeter ki rızan olsun yeter ki sen evet de.” Ayşe Hanım bir daha evlatlarının üzerine yemin etmeyeceğine, kıllarına zarar veremeyeceğine dair söz ister. İsmail bir daha evlatlarının üzerine yemin etmeyeceğine yemin eder.

Vallahi bir daha yemin etmem evlatlarım üzerine yemin olsun ki yemin etmem... Bu ilk ve son olacak”

İbrahim, babasının kendisini adak edeceğini kanını akıtmak için annesiyle pazarlık yaptığını duyunca, her fani gibi panik yapar. Hızlıca temiz pantolonunu giyer. Odasındaki pencereye dayalı merdivende aşağıya iner. Her zamanki gibi tarlanın ortasında duran ağacın dibine oturur. Kaçmak, gitmek ister fakat ne yapacağını da bilemez. Kaçarsa ailesi perişan olacaktır. Gitmezse babası tarafından öldürülecektir bir seçim yapmalıdır. Bu sırada uzaktan gelen bir ses duyar. İbrahim'e sesleniyordur. Etrafına bakınır kimseyi göremez.

Ses bu defa daha yakından ve daha net gelmektedir. Kadın sesi mi yoksa erkek sesimi tam anlayamaz İbrahim fakat birisi adını söylemektedir.

“Bu topraklar böyledir işte İbrahim, çocuk olmadan ölmeyi, öldürmeyi öğrenirsin, seçimini yap, ailen mi, canım mı?” İbrahim etrafına bakınır kimseyi göremez. Korkar İbrahim oturduğu yerden ayağa kalkar. “Ermiş dede sen misin? Ses daha güçlü ve sinirlidir. “Karar senin İbrahim, karar senin. Can alırken bu kadar kararsız değildin şimdi neden bu kararsızlığın?” İbrahim şaşırır ve korkar, “Ne can alması dedem, benim can almışlığım falan yok. Yapar mıyım ben hiç öyle şey, bilmeden birinin kalbini mi kırdım acaba onu mu kast edersin? Elini ayağını öpeyim yardım et.”, Ermiş dede olduğunu düşündüğü ses “Günahından arınman lazım en başta, hem öpemezsin, elimi, ayağımı koparıp beni bu karanlık kuyulara sen attın. Sen de kuyularda kaybolasın İbrahim.”

İbrahim “Hangi kuyudasın dedem, hemen gelip alayım seni valla ben kimseyi bir yere atmadım. Acaba sen beni başka İbrahim’le karıştırıyor olabilir misin? Sana söz hemen gusül alacağım, günahlarımdan arınacağım bir daha kimseye yan gözle dahi bakmayacağım, vallahi billahi bakmayacağım dedem seni de kurtaracağım merak etme.” diyerek yakınındaki kuyuya koşar İbrahim, içerisine doğru eğilip bakar fakat kimseyi göremez. “Kim ayaklarını koparan birisini unutabilir, İbrahim? Senin kuyu dediğin, karanlık yer, kimine evdir, huzurdur, ailedir; ziyafete yetiş, geç kalma, bu sofraya senin eserin İbrahim.” Ses ağacın dibinden gelmektedir tekrardan ağacın olduğu yere koşar İbrahim. İnemeler, ağlamalar, yakarmalar duymaya başlar sanki cehennemden geliyordur ses. İbrahim

etrafına bakınır “Neredesin dede kurban olayım söyle kim neden sana acı çektirir? Kimdir bu canavar? Söyle bana da alayım canını ellerimle.” boğuk bir ses duyulur toprağın altından “Sen öldürdün beni, canlı canlı canlı toprağa gömdün âdemoğlu, ölüme, kana doymadın, doyamadın âdemoğlu.” İbrahim sesin geldiği yere dikkatlice bakınca sesin karınca yuvasından geldiğini anlar. Ağacın yanındaki karınca yuvasının başına gelerek, ağacın dibinde duran büyütücü alır, karınca yuvasına yaklaştırır, görüntü netleşince kendisine bakan gözleri görür. “Sen yaptın, bunun vebalini ödeyeceksin İbrahim.” der ve karıncalar daha derine çeker örümceği. Bir anda çok fazla ses duyar, yuvadan gelen sesler birbirine karışır “Başka var mı? Az bu, kime yetecek, çıkın başka yemekler getirin, haydi, çabuk!” İbrahim sırayla, yuvalarından çıkan karıncaları görür.

Çok korkar karıncalardan. Yuvanın yanından uzaklaşmaya çalışırken ayağı takılır ve yere düşer, düştüğü yerde birkaç saat önce büyütle yakıp öldürdüğü çekirgenin cansız bedenini görünce, bağırarak kalkar yerden “Allah’ım vallahi bir daha yapmayacağım, yemin ederim yapmayacağım, uyandır beni bu kabustan, aklıma mukayyet ol ya rabbim.” İbrahim hızlıca ahıra koşar.

Üzerinde ne varsa hızlıca çıkartır. Dibinde çok az su kalan su bidonunu alır ve abdest almaya başlar. Önce ağzına, sonra eline yok önce eline üç defa, sonra ağzına, burnuna üç defa. Korkudan abdestin nasıl alındığını unuttur bu sırada bidondaki suyun bittiğini fark eder. Henüz abdesti tamamlanmamıştır. İnekler, İbrahim’in yalağa boşalttığı suyu içmektedirler. İbrahim, inekleri uzaklaştırır yalağın dibinde kalan suyun içerisine yatar. Yalağın dibinde kalan suyla, vücudunun her yerini kuru bir yeri kalmaymcaya kadar ıslatmaya çalışır. Artık istediği kadar yemin edebilecektir ve acı çektirdiği, işkence ettiği hayvanların seslerini duymayacaktır. Ölüm korkusu beynini ele geçirdiğinden ölümden başka bir şey düşünemez olmuştur, İbrahim, ölecek kişinin kendisinin olması düşüncesine bir türlü alışamamıştır. Hem insan hayatta sadece bir kere yaşayacağı bir olaya nasıl alışabilir ki. Kıyafetlerini giyerken bir taraftan da ezberindeki duaları okumaya çalışır. Sadece Fatiha

ve Sübhaneke duasını bildiğini anlar ve daha fazla telaşa kapılır. Keşke kuran kursundan kaçmasaydım diye geçirir içinden fakat artık çok geçtir. Aklında milyarlarca cevapsız soru vardır. Abdest alırken niyet edip etmediğini düşünür. Acaba bunca su boşa mı gitmiştir? Acaba sonradan niyet etse kabul olur mu? Ölmek üzere olan bir insanın hata yapma ve günah işleme lüksü yoktur. Aklındaki soruların cevaplarını ilkokul mezunu bir profesör ciddiyetiyle çözmeye çalışırken, ahırın köşesinden kendisine doğru bakan fındık faresini görür. Fındık faresi İbrahim'i izlemektedir, bir şey söyleyecek gibi bakmaktadır. İbrahim fareye bakar bir şey söylemesini bekler. Fakat fare bir şey söylemeden, hareket etmeden sadece bakmaktadır. İbrahim: "Allah'ım sen benim aklıma mukayyet ol." Fare bir şey söylemeyince, derin bir oh çeker ve giyinmeye devam eder. Bu sırada tahtaların arasında dolaşan kertenkelenin fındık faresine "İsmail, yemin etmiş, İbrahim'i adak edecekmiş." dediğini duyar. Kapının altından ahıra giren hamam böceğinin "Duyduk duymadık demeyin İsmail oğlu İbrahim'i kurban edecekmiş bugün." diye bağırır. İnekler kendi aralarında konuşurlar. "İyi çocuktu, salaktı saftı ama iyiydi. Ne yapmış ki neden öldürecekmiş. Hak etmiştir, yoksa ne diye öldürsün evladını." konuşulan her şeyi duymaktadır İbrahim. Ne olduğunu anlamaya çalışır, korkudan saçmalıyorum herhalde diye düşünür. Kapıdan çıkarken kapının kenarında ördüğü ağda duran örümcek, İbrahim yanından geçerken "Hak ettiğini buldun, acı çektirmek neymiş anlarsın şimdi.". İbrahim, konuşulanları duymamaya çalışarak dua etmeye devam eder yüksek sesle. Kapının önünde oynayan kuzu İbrahim'in yanına gelir "Hadi oynayalım İbrahim. Ben kaçayım sen beni yakalamaya çalış olur mu?" İbrahim afallamıştır. Nasıl oluyor da bu kadar hayvan konuşuyor, şaşkındır. Yakalar hemen kuzuyu kaçmasına fırsat vermeden. O sırada İsmail, ahırın önünde kucağında kuzuyu tutan İbrahim'i görür "İbrahim bırak len kuzuyu. Ne bağırtıp duruyon hayvanı. Bırak hayvanı da yanıma gel." İbrahim sıkıca tuttuğu kuzuya bakar, kuzu hâlâ "Hadi koş bu sefer ben seni yakalayayım İbrahim." der. İbrahim bırakır kuzuyu babasının yanına gider. Bir şey diyemez. İsmail, kapının önünde duran çantayı gösterir oğluna "Çantayı al çıkıyoruz." der ve hızla kapıdan çıkar.

İbrahim celladına koşulsuzca itaat eder ve yerde duran çantayı alır. Mutfakta yemek yapan annesine ve oyuncak bebeğiyle oynayan kardeşine kapının eşiğinden son kez bakıp. Kardeşi daha önce de bu kadar güzel mi gülüyordu? Annesinin gözleri bu kadar yeşil miydi? Tel dolabın üzerinde duran fesleğen daha önce de bu kadar güzel mi kokuyordu? Neden her şey çok güzeldi? Neden daha önce farkına varmamıştı bu güzelliklerin? Kardeşinin ve annesinin ellerine yaktıkları kına bile bir başka kokuyordu. Hiç sevmediği bu koku nasıl oluyor da aylar geçmesine rağmen hâlâ bu kadar güçlü ve bu kadar güzel kokabiliyordu. İbrahim yerdeki çantayı alır son defa evine bakar ve ölmek istemeyen milyarlarca insan gibi istemeye istemeye, ağır adımlarla babasını takip eder. Kim Azrail'inin peşinden koşar adımlarla gitmiştir ki? Deliler ve aşıklar dışında kimse ölüme koşarak gitmez. Babası önde İbrahim arkada hiç konuşmadan yürürler. Güneş tam tepededir ne saklanacak bir gölge ne de yardım isteyecek birisi vardır etrafta. İbrahim, kaçsam mı diye düşünürken, bir enstrüman sesi duyur. Ne olduğunu anlayamaz en başta, bağlama gibi, ud gibi tınısı vardır fakat daha farklıdır sesi, acıklı bir ezgi çalmaktadır. Telli bir çalgı olduğuna emindir fakat ne olduğunu anlayamamıştır. Etrafına bakınır kimse yoktur görünürde. Müziğin sesi ne artmakta ne de azalmaktadır. Mutlu ediyor aynı zamanda hüznleştiriyor nasıl bir ezgiydi bu, her duyguyu yaşatıyordu. Öleceğini bildiği için mi bu kadar yoğun duygular içine giriyordu acaba, olabilir, çünkü insan ölürken ne yapacağını, nasıl davranacağını bilemeyebilirdi ve bunda sonuna kadar haklıydı. İğde Ağacının dalına konmuş küçük bir serçe “Ne bakınırsın sağa sola, ne aranıyorsun?” diye seslenir İbrahim’e. İbrahim, ağaca doğru bakınca serçeyi görür müziğin hangi enstrümanla çaldığını sorar. Artık şaşırılmamaktadır konuşan hayvanlara “Bu çalan nedir? Kim çalıyor bu ezgiyi?” Serçe, alaycı bir ifadeyle “Ben bir şey duymuyorum. Hem bu sıcakta kimsenin bir şey çalacağı da yok zaten, sen gaybdan sesler duyuyor olmayasın İbrahim. İbrahim iyice gerilir “Gayb mı olabilir mi öyle bir şey. Serçe” neden olmasın bizi anlayabiliyorsun ya konuştuğumuza inanıyorsun, kimsenin duymadığı müziğin olduğuna inanıyorsun, hayvanların kanını

akıtınca yağmur yağacağına inanıyorsunuz da gayba mı inanmıyorsun İbrahim, “adımı nereden biliyorsun.” diye sorar. Serçe “Seni bilmeyen mi var İbrahim. Bizi duyan insan, on asırda bir gelir. Fakat anlayanı bulmak, işte o imkânsız âdemoğlu. Yani senin anlayacağın baya meşhursun buralarda. Nereye gidersin bu sıcakta böyle hızlı hızlı?” Serçe, durduğu ağaçtan havalanır ve İbrahim’in omzuna konar. İbrahim “Babamı takip ediyorum, sanırım beni öldürecek.” Serçe cevap verir “Ölüme doğru koşarcasına gitmek tüm canlıların ortak noktası galiba. Kaçıp gitsene, neden teslim oldun bu kadar çabuk, nasıl kabullendin ölümü? Hem sizde insan öldürmek günah değil mi?” diye sorar.

İbrahim sadece insanları değil diğer canlıları öldürmenin de günah olduğunu söyleyince serçe ve diğer kuşlar kahkaha atar “Hep laftasınız âdemoğlu, ne kadar çok seviyorsunuz yalan söylemeyi. Doğduğunuzdan beri yaptığınız tek şey öldürmek.” İbrahim cevap verir tüm insanlık adına “Siz de öldürüyorsunuz sadece biz mi öldürüyoruz herkes birilerini öldürüyor işte.” Serçe alaycı bir şekilde “Azrail’in işini kolaylaştırıyoruz işte fena mı?” duydukları karşısında İbrahim çok şaşırır. “Azrail’i nereden biliyorsun sen.” Serçe İbrahim’in omzundan havalanır ve diğer omzuna konar “İşte âdemoğlu sizin en büyük sorunuz bu, sadece size ait sanıyorsunuz her şeyi, dereleri, ağaçları, hayvanları, yolları, yağmuru, Allah bile sadece size ait sanıyorsunuz.” İbrahim önünden giden babasına bakar ve Serçe’ye dönerek “Keşke senin yerinde olsaydım ne güzel uçar giderdim.” der. Bunun üzerine Serçe “nereye giderdin peki âdemoğlu söyle bakalım, nereye giderdin kanatların olsa?” diye sorar. İbrahim “Ne bileyim, kimsenin olmadığı, mutlu, huzurlu olacağım bir yere doğru uçardım, özgürce.” Serçe kanatlarını çırpır, “Off hep aynı romantizm sanki sadece kuşlar uçabilir, sadece kuşlar gezebilir özgür bir şekilde. Sen de gitseydin, sanki seni tutan mı oldu kollarından, sen giderken aman gitme etme İbrahim diyen mi oldu, gitseydin. Sen daha canını alacak adamın peşinden ayrılmıyorsun nasıl uçacaksın. Bu kanatlar sende olsaydı o zaman anlardın uçabilmenin gidebilmek olmadığını. Hem sen sadece kanatları olanlar mı uçar sanırsın Serçe, İbrahim’in omzundan

havalanır ve yüksekçe bir ağacın dalına konar. İbrahim, Serçe'nin arkasından seslenir "Neden gidiyorsun? Nereye gidiyorsun?" İsmail, İbrahim'e bakar, "Ne oldu, ne bağıryorsun lan?" der. İbrahim "Bir şey yok." diye cevap verir.

İsmail önde, İbrahim arkasında bir süre daha hiç konuşmadan yürüdükten sonra patika yoldan çıkıp, yol kenarındaki, ortasında kuyunun olduğu tarlaya girerler. İbrahim etrafına hayran hayran bakmaktadır. İbrahim, yeni doğmuş meraklı bir bebek gibi her şeyi koklar, çiçeklerin özünün kokusunu alabilmektedir. Her kokuyu hissetmekte her kokunun farkına varmaktadır. Çekebildiği kadar içine çeker bulduğu bütün bitkilerin, ağaçların, çiçeklerin kokusunu. Yerde duran tezeği görür, eğilir yerden alır ve burnuna götürüp uzunca içine çeker. Dünyanın en güzel kokusu bu olabilir mi acaba diye geçirir içinden. İsmail, elma ağacının gölgesine oturur şapkasını çıkarır terini elinin tersiyle siler ve İbrahim'e çantayı getirmesini söyler. Vakit gelmiştir. İbrahim için yolun sonudur artık. Hiçbir mahkum celladına yardım etmemelidir, bu babası olsa bile.

İbrahim, çantayı getirir, İsmail'in önüne bırakır. İsmail, çantanın içindeki kara kaplı ekmek bıçağını görür. İbrahim, Çantanın içindeki bazlamanın, peynirin, domatesin, salatalığın, biberin kokusunu, son kez içine çeker. İbrahim, "Keşke biraz daha zamanım olsaydı, keşke tüm çiçekleri koklayabilseydim." diye düşünürken; İsmail, İbrahim'in elinde sıkıca tuttuğu tezeği fark eder. İbrahim'in eline bakarak "Ne lan o elindeki, bok mu lan o? Pislik herif ne yapıyorsun onunla? At lan şunu." diye bağırır. İbrahim elindeki tezeği burnuna götürüp derin bir nefes çeker. Keşke her şey bu kadar güzel koksa der ve sıkıca tuttuğu tezeği cebine koyar. İsmail, İbrahim'e kuyudan su çekip getirmesini ister ve çantasındaki salatalık ve biberleri yere serdiği bezin üzerine bırakır. İsmail, İbrahim'in bu hâllerine bir anlam veremez. İbrahim son yemeğini yiyecek olmanın mutluluğuyla kuyuya doğru giderken anasından tarhana çorbası istemediği için üzülür. Yapamadığı, söyleyemediği, ertelediği her şey için pişmanlık duyar. İsmail

kendi kendine konuşan, cebinde tezek taşıyan İbrahim'in arkasından Nas ve Felak suresini okur. Köye döner dönmez hoca efendiyi bulacaktır. İbrahim'in hâli hâl değildir.

Kuyuda su yoktur dibinde kalan suyu zorla almaya çalışır. İbrahim, alabildiği kadar suyu kovayla yukarı çeker ve babasına götürür. İsmail, İbrahim'in getirdiği sudan bir yudum içer ve kalanı ile domatesleri, salatalıkları ve kara saplı bıçağını yıkar. İsmail, İbrahim'e biraz daha su getirmesini söyler. İbrahim kuyuya doğru giderken, İsmail, ağacın dibine oturup sigarasını yakar, kara saplı bıçağı elin alır ve İbrahim'e bakmadan sanki ona demiyormuş gibi "Bak oğlum, ben bir yemin ettim ve bir adak adadım ve bu adağımı yerine getirmezsem evimizin huzuru, bolluğu, bereketi bir daha yerine gelmeyecek, ettiğim yeminin geri dönüşü yok, adadığım adağı yerine getirmem lazım. Hepimiz için en doğrusu budur." der ve dua okumaya başlar. Güneş var gücüyle İbrahim'i ısıtmak için uğraşmaktadır sanki, çok sıcaktır hava. İbrahim, babasının dediklerini duyar fakat verecek bir cevabı olmadığından susmayı tercih eder. Yorulur, adım atarken bacakları ağrır, kolunda vücudunda hiç güç kalmamıştır. Sanki hayatının bütün dertleri bir anda omzuna çökmüştür. Yerde duran boş kovayı iki eliyle, zorla kaldırır. Az önce içerisinde su olmayan kuyu, şimdi ağzına kadar su doludur. Kovayı kuyuya sallamasına gerek kalmadan kuyunun ağzından taşan sudan doldurur kovasını. Kovanın suya çarpmasıyla dalgalanan suda, kendi yansımaları görünür. İbrahim, kendi yansıması daha net görebilmek için biraz daha eğilir kuyuya doğru. Artık daha net görüyor. İbrahim, kendi yansımasına uzunca bakar daha önce kendisine hiç bu kadar uzun bakmadığını fark eder, hayranlıkla, kaşlarına, gözlerine, buruna bakıp "Ne kadar güzelmışim, keşke bugün ölmeseydim, keşke her gün uzun uzun kendime baksaymışım." der. İsmail duasını bitirir, oturduğu yerden ayağa kalkar ve İbrahim'e doğru yavaş adımlarla yürüme başlar, İbrahim babasının en son söylediği "Parmağından akacak üç damla kanı toprağa sürmemiz gerek." lafını duymamıştır. İbrahim, günlerce, aylarca, yıllarca bakmak ister yansımasına. Sonra kuyudan çektiği suyu kana kana içer. Hakikati, hayatı,

huzuru içiyormuş gibi içer. Suyun tüm tadını hissederek içerken, kovanın içinden bir çift gözün kendisine baktığını görür. Suyun içine daha dikkatli bakınca gözlerin kendisine ait olmadığını ve iki değil altı tane olduğunu anlar. İbrahim, bir süre büyülenmişçesine, nefesini tutarak kovanın içerisindeki gözlerle hayran hayran bakar. Hayranlık yerini korkuya bırakır ve baba diye bağırıp elinde kara saplı bıçakla kendisine doğru gelen İsmail'in olduğu yöne doğru kovayı fırlatır. Kovanın içinde kıvrılmış duran üç başlı yılan kovadan çıkar ve İsmail'in bedenine dolanır. İsmail'in korkmasına bile fırsat vermeden boynundan sokar. İsmail, acı içinde ağzından köpükler çıkartarak yere düşer ve kıvranmaya başlar. Üç başlı yılan, İsmail'in yanında kuyruğu üzerinde dikilir, o kadar büyüktür ki, yılanın arkasında kalan elma ağacı gözükmemektedir. İbrahim, yılanın gözlerine bakabilmek için kafasını yukarı kaldırmak zorunda kalır. Yılan hiç kımıldamadan gözlerinin içine bakar İbrahim'in. Yılan, İbrahim'e bir şey söylüyormuş gibi sesler çıkartır uzun uzun tıslar. İbrahim, yılanın söylediklerini anlıyormuş gibi dinler, kafasıyla onaylar. Ne kadar süre yılanın gözlerine baktığını bilemez İbrahim. Zaman, mekân ortadan kalkmıştır, o an sadece dünyada ikisi kalmış gibidir.

Yılan, İbrahim'in gözlerine bakmayı bırakıp su dolu kuyuya sürünerek geri dönerken İbrahim'in aklını da yanında götürür... İbrahim kuyuya giren yılanın arkasından bağırarak sorar "Kim çalışıyor bu ezgiyi? Onu söyle bari." der fakat yılan cevap vermez. İbrahim, yılanın arkasından girdiği kuyuya bakarken. Çok pis bir koku gelir burnuna, dayanılacak bir koku değildir bu koku daha önce duyduğu hiçbir kokuya benzemektedir. İbrahim, kokunun nereden geldiğini anlamaya çalışırken, İsmail'in kurtlanmış, sineklerin hücum ettiği çürümüş bedenini görür. O an anlar ki İnsan bedeni kadar kökü kokan bir şey yoktur. Kokuyu bastırmak için cebindeki tezeği burnuna götürür, uzun uzun koklar fakat bu bile fayda etmez.

İbrahim, babasının çürümüş bedeninin yanına gider. Babasının cesedinin başında daha önce babasından öğrendiği duayı durmadan tekrarlar. Acaba kaç zamandır yılanla konuşmaktadır? Bu çalan ezgi nedir? Kim çalmaktadır? Diye düşünürken babasının çürümüş bedenine dikkatlice bakar ve babasının

boynundaki üç diş izini ve topraktaki üç damla kurumuş kan izini görür...

İbrahim babasının cansız bedenini ağacın dibinde bırakıp, yılanın arkasından kuyuya tekrardan gidince kuyudaki suyun azalmış olduğunu görür. İbrahim'in aklında tek bir soru vardır "Kim çalışıyordu bu ezgiyi? Kuyunun içerisine bakıp "Bu ezgiyi kim çalışıyor? Neyle çalışıyor? Söyle bana. Kim çalışıyor?" diye bağırır. Kuyunun dibinde kalan su birikintisindeki yansımaya bakmaya çalışır, kendisini görebilmek için iyice kuyuya sarkar, su birikintisine daha yakından, dikkatlice bakınca yaşlanmış yüzünü görür. İbrahim'in gençliği ve eski güzelliği kalmamıştır. Kafasını kuyudan çıkartınca, elma ağacının az ilerisinde annesinin ve babasının adının yazılı olduğu mezar taşlarını görür...

İbrahim "Yardım et İbrahim" diyen bir kadın sesi duyar...

ۛ

ANADOLU'DA BİR KÖY
HATÇE EBE

Anadolu’da bir köy...

Temmuz ayının ortasında, sıcaktan börtü böceğın bile ininden, yuvasından çıkamadığı, yollarda sıcaktan ölmüş hayvan leşlerinin olduğı günlerde; güneşe, sıcağı, susuzluğı ve hamile oluşuna aldırmadan tarlada çalışan on yedi yaşındaki Ayşe, ellerinde nasırlar oluşturan, kalem gibi parmaklarında ufak kesikler açan haşhaş kozalaklarını, öfkeden mi çaresizlikten mi bilinmez hırsıla kırmaktaydı. Tek arkadaşı, dert ortağı, kendisinden bir sene önce kısmen zengin sayılabilecek bir adamla evlendirilen oyun arkadaşı Sultan, ağacın gölgesinde oturmuş bebeğini emzirirken, az ilerisinde güneşin altında canla başla çalışan Ayşe’ye bakarak “Kız artık otur, tarlada doğuracaksın yeter. Burada doğurursan kozalak koyarlar bak çocuğın adını” Ayşe, eğildiğı yerden zorla doğrularak önündeki sırayı gösterip “Şu sıra bitsin oturacağım, bugün yoruludum valla.” Sultan, testisindeki suyu kimseye göstermeden içerken “Yorulursun tabii, benim günüm gelmiş olsa tövbe gelmezdim bağı, bahçeye. Gel de iki nefeslen, bir lokma su iç. Oruçlu musun kız yoksa? Bu halinle tutuyorum deme sakın bak vallahi günaha girersin.” Ayşe, elindeki haşhaş kozalaklarını kenara bırakıp, Sultan’ın oturduğı ağacın altına doğru ağır adımlarla sırtını tutarak gelir ve yavaşça oturur. “Yok kız tutamadım valla. Allah, günah yazmasın çok istemiştım bu sene tutmayı ama dayanamam bozarım diye korktım. Bebek doğsun o zaman öderim artık borcumu.” Sultan, elindeki testiden su doldurduğı bardağı Ayşe’ye uzatır “Ödersin ödersin sen al iç şunu. Göbeğın dizine değecek hala çalıştırıyor seni.” tarlada çalışan Hatçe Ebe’yi işaret ederek “Bu oruç tutsa ne olur, sabaha kadar aç kalsa nafıle valla.” Ayşe alçak sesle “Sus kız duyacak şimdi.” Sultan sinirli bir şekilde tarlaya doğru sesini yükselterek “Duysun, duysun da insan olsun biraz, azıcık vicdan olur ya insanda. Kahvede dura dura erkek gibi oldu, domuz gibi oldu aynı.” Ayşe “Kahvede durmuyor artık. Hidayet abi bakıyor, Osman’ım gelene kadar o bakacak kahveye. Bir taraftan kahvehane diğerk taraftan bağ bahçe çok yoruluyor.” Sultan, Ayşe’ye dönerek “Ay kıyamam. O zaman kahvehaneye de sen bakaydın Ayşe, onu da sen yapaydın. Ben

ne diyorum sen ne diyorsun ya. Asıl salaklık sende kızım. Sen ne demeye geliyorsun. İnsan numaradan, kırım ağrıyor, elim tutmuyor der gelmez. Ama yok Ayşe der mi! Hayatta demez, aman kaynanası yorulmasın. Kızım bunlara iyilikle yarana-mazsın vallahi bak, anlamaz bunun gibiler. Ağzına sıçarsan yararlanırsın bunlara. Şans olacak arkadaş, bak Döndü'ye, karı beş aylık hamile oturduğu yerden kalkmıyor. Kaynanası ya-pıyormuş yemeğini, önüne kadar getiriyormuş valla. Bizde ol-mayıp da onda olan ne acaba. Altın herhalde.” Sultan'ın An-nesi Halime “Bak nasıl konuşuyor utanması da kalmadı bu-nun, güneş başına vurdu, dilinin bağı çözüldü iyice

Sultan “Ayşe o değil de geldiğinde tanıyabilecek misin kız kocanı, adam evlendi bir hafta sonra dama düştü. Ayşe “Ta-nımam mı hiç, insan kocasını tanımaz mı?” Sultan “bahtsız arkadaşım benim, senin de çekilecek çilen varmış.” Hatçe Ebe'yi göstererek “Bu kadına nasıl dayanıyorsun Allah sabır versin. Köpek işemez suratına şunun. Ne zaman görsem kafa-sına iki odun vurasım geliyor hoş buna odun da işlemez, do-muz gibi baksana, gerçi bunun derdi başkadır. Deli İbrahim'e vereceksin bunu bir şeyi kalmaz.” Kahkaha atar Sultan. Hatçe Ebe sinirli bir şekilde bakar gülüşmelerin geldiği yere doğru. Ayşe görür Hatçe Ebe'yi ve önüne bakar suçluymuş gibi.

Ayşe “Yok kız öyle deme, özünde iyidir. Sert kadındır ama iyidir. O da öyle görmüş anasından babasından, çok zorluk çekmiş. Sultan “Anam laf da söyletmez götüm, gören de sanki elini sıcak sudan soğuk suya sokurmaz sanacak, evlendiğinin ertesi günü damı temizletmedi mi bu karı akşama kadar sana, unuttun bakıyorum da.”

Bu sırada tarlada çalışan Yusuf Ağa, dün gece sahura doğru nehirde balık tutarken ağa takılan boyundan büyük ba-lığın yavruladığını, yavrunun insan gibi suratının olduğunu, tomruk gibi balıkların selle beraber gelip, ağı yırttığını ve ana-sıyla yavru balığı alıp gittiğini anlatıp yeminler eder. Yusuf Ağa'nın eşi Müslüme Yenge'nin “Yusuf Ağa aaa Yusuf Ağa. Sahura kadar zıkkımlanıp, iftara kadar balık mı hayal mi edip durun boyna.” demesiyle herkes gülüşmeye başlar. Yusuf Ağa sinirle “Len bir sus, ramazan ramazan ne içmesi. Ye-minle gördüm ya. Aşağı dere tarafına, Koca kayanın altına

doğru indim gece, kökün dibine gerdim ağı, sonra da malların yanına bir gidip gelem dedim iki dakika. Ümmet'in bostanı var orada biliyon mu? Mallar girmesin dedim. Len ben malların yanına varmadan su da bir kıpırdanma oldu bir baktıydım, sırtı görünüp duru suyun üstünde, suya girip girip çıkıyor. Ayın da şavkı vurdukça daha da parlıyor, sarı sarı altın gibi balığın sırtı. Dikkatlice bir baktım. Aboo, ağın içinde bacağım kadar balığı gördüm, ağa takılmış çırpınıyor. Ağı yırtacak nerdeyse öyle asılıyor. Gidip alam diyecek oldum, meğer o balık enikmiş, anası taşın üzerinde boylu boyunca uzanıyormuş. Yemin olsun iki katım var, ama kafası saçı başı aynı insan gibi alt kısmı balık. Len, ben ne oluyor orada demeye kalmadan, bir uğultu, bir gürültü koptu, bir su geldi aşağı dere tarafından, vallahi, billahi, tallahi böyle bir sel, böyle bir afet görmedim ben. Bileğimi geçmeyen su, boyumu aşacak nerdeyse, yakında olsam su alıp götürecekti beni. Bir ses geliyor takır takır, ben ilk, sel; ağaç, kaya ne varsa önüne katmış geliyor sandım. Meğer o ses ağaçtan, kayadan değil suyun içindeki binlerce balıktan geliyormuş. Birbirine çarpıyor balıklar yer gök balık kaynıyor, en küçüğü benim iki katım var yemin olsun.” Müslüme, “Yavaş at len, yavaş at, iyice coşma.” Yusuf Aga sinirlenerek devam eder, “Bir sus be, ne biliyon görüp görmeden, vallahi diyom ya. Suyun içinde bir kırışma bir hareket oldu o balıklar görünmez oldu her yer çamur oldu, mil oldu bir anda, o kalabalık sürü, enikle kayada yatan anasını alıp kaybolup gittiler, taş yaran vadisine doğru. Koca balıklar gidince suyunda bulantısı geçti, sanki az önce sel hiç olmamış gibi boyumu geçen su bileğimi geçmez oldu. Arkalarından baktım ama görebilmek ne mümkün.

Tarlada çalışanlardan birisi “Ya Yusuf Ağa atlayaydın üzerine anasının, alıp eve getireydin. Müslüme Yengemle yerdiniz ne güzel.” tarladakiler güler. Müslüme Yenge “He bi karı getirmediği kaldı eve zaten.” Yusuf Ağa sinirlenir “Len balık balık, ne karısı.” Müslüme Yenge “Balık malık ben sokmam evime karıyı ona göre. İçme diyorum sana içme bir gün geberip kalacaksın, kimse bulamayacak ölünü göreceksin.” Herkes aynı anda “Allah korusun.”

Tarlada çalışanlardan yaşça Yusuf Ağa'ya yakın olan Ali Amca Yusuf Ağa'nın anlattıklarına şaşırmış gibi. "Bak sen şimdi. Sonra da alıp gittiler öyle mi tee taş yarana doğru." Yusuf Ağa "Vallahi, billahi, tallahi alıp gittiler ya bari sen inan bana." Ali Amca "Tutsaydın birini boynundan, pullarını sardık kuyumcuya etini de köyün ortasında pişirirdik. Hayır aşısı var derdik herkese. Sevaba girdik hiç değilse." Tarladakiler güler. Müslüme "Ya Yusuf Ağa ya. Altın balık görmüş de onu anlatıveriyö bak, valla delirdi bu koca adam."

Bu sırada ağacın dibinde dinlenen Ayşe'nin sancısı başlamış. Kimseye belli etmemeye çalışmaktadır fakat sancını şiddetine daha fazla dayanamayıp "ahhh" diye bağırır. Sultan, Ayşe'nin bacağından arasından akan suları görür. "Kız sen ne söylemiyorsun. Geliyor, bebek geliyor huuuu seğırtin. Hatçe Ebe" diye seslenir tarladakilere doğru. Kadınlar işi gücü bırakıp Ayşe'nin yanına doğru seğırtirler. Yusuf Ağa tarlanın ortasında tek başına çalışan Hatçe Ebe'ye ünler. "Hatçe Ebe aa Hatçe Ebe, koş gelin doğuruyor Hatçe Ebe." Hatçe Ebe, soğukkanlı bir şekilde ağır adımlarla ağacın dibine yatmış bağırılmamak için uğraşan fakat başarılı olamayan Ayşe'nin yanına gelir. kulağına eğilip, "Sessiz ol kız, insanların içinde, sık dişini biraz, sanki bir sen doğuruyon, bağırma." diye azarlar Ayşe'yi. Sultan, bir şey diyecek olur, annesi susturur Sultan'ı. O da hemen elinden tutar Ayşe'nin. Hatçe Ebe ağacın dibinde bağlı olan eşeğin heybesinden bir kap çıkarır ve testideki sudan kaba boşaltır, elbisesinden yırttığı parçaları suya batırır ve sıktırır. Etrafındakilere bolca bez ve su lazım der. Bu sırada meraklı Müslüme, Ayşe'ye doğru eğilir ve bebeğin ters geldiğini görür.

Müslüme'nin "Ters geliyor ters geliyor. Allah'ım sen koru bebeyi, kızı sen koru. Ne etmişte bu günahı reva gördün bu yetime Allah'ım." diye ağıt yakarken Hatçe Ebe soğukkanlılıkla Müslüme'yi kolundan tutup ittirek "Yılan dilini söker alırım senin bak, çekil şuradan, git öteye, yürü." diyerek kovalar. Hatçe Ebe ters dönmüş bebeği zorlu uğraşlar sonucu sağ salım çıkarır. Yerde duran kara saplı bıçakla göbek bağıni ustaca keser. Bebekten ses çıkmadığını anlayınca. Bebeği

evirir çevirir, sertçe sırtına vurur, nefesini üfler ağzına, ayasından tutar baş aşağı sallar, bebek birden var gücüyle ağlamaya başlar. Ayşe tekrar bağırır Hatçe Ebe bebeği hemen yanındaki Sultan'a verir. Sultan kucağındaki bebeği yerde duran sofra bezine sarar hızlıca. Hatçe Ebe ne olduğunu anlamaya çalışır fakat merakı kısa sürer ve diğer bebeğin kafasını görür. Hatçe Ebe gelen diğer bebeği alır kucağına, sağına soluna bakar bebeğin, bebek dünyaya gelmiş olmanın pişmanlığını anlamış olacak ki var gücüyle ağlar. Yaz sıcağı iyice bastırmıştır, ağacın gölge hiçbir yeri kalmamıştır. Herkes Hatçe Ebe'nin kucağındaki bebeğe bakmaktadır. Sultan, kucağındaki bebeği annesi Halime'ye verir. Hatçe Ebe, eşeğin heybesinde duran ekmek sarılı bezi hızlıca boşaltıp bebeği sarar. Bebekler ağladıkça herkes susar. Köyün tarihinde ikiz bebek doğmamıştır hatta ikiz nedir o bile bilinmemektedir. Ayşe, kanamaktadır ve teni kar gibi beyazlaşmıştır Hatçe Ebe, elbisesinin bir kısmını yırtar ve gelinin kanını durdurmaya çalışır fakat başarılı olamaz. Ayşe'nin kanı köylünün yıllardır beklediği ve bir türlü yağmayan yağmurdan daha güçlü akmaktadır. Ayşe gelin kimseye aldırmadan kimseden utanmadan acısını sonuna kadar yaşamakta ve avazı çıkana kadar bağırmaktadır. Hatçe Ebe gelinin acısını biraz olsun dindirmek için, yerde duran kara kaplı bıçağı alır tarladaki haşhaş kozalağının en irisine ince bir çizik atar. Bıçakla çizdiği yerden akan sıvıyı gelininin dudaklarına sürer. Ayşe Gelin her saniye daha fazla kanamaktadır. Hatçe Ebe elindeki bezlerle akan kanı durduramayacağını anlayınca Sultan'ın kucağındaki bebekleri alır ve Ayşe'nin kucağına verir. Ayşe, bebeklerine bakar, ikisinin de kokusunu içine çeker ve Ayşe'nin güzel narin boynu yana düşer. İki bebekte anasız kalmış olduklarını anlamış olacaklar ki daha yüksek sesle ağlamaya başlarlar. İkizlerin ağlaması dağlara, taşlara, kurak otlara, karışır. Tarladaki kadınlardan ağıtlar yükselir. Sultan, Ayşe'nin üzerini toparlar etrafta erkekler vardır. Ölü de olsa, erkeklerin nefesine dokunmamalı onlara özel bölgelerini, bacaklarını, kollarını, saçlarını, bileklerini, göbeklerini, memelerini göstermemelidir! Müslüm'e yılan diliyle tıslar. "Tövbe bismillah uğursuzluk getirmese bari bu bebeler." Hatçe Ebe bebekleri sarıp sarmalasa da tar-

ladakiler ayağı boŖta kalan bebeğın ayak parmaklarının birbiri-
rine birleŖiŖ olduğunu g r rl r. Köylü az önce beraber gülüp
eğlendikleri dünyalar güzeli AyŖe’yi unutmuŖ, doğan bebek-
lerin uğursuzluğu üzerine hemfikir olmuŖ, yağmurun neden
yağmadığını o an anlamıŖtır. Hatçe Ebe’ye yardım için Me-
ciye gelen, komŖuları, “G melim bu bebekleri, uğursuzluk ge-
tirir bunlar, analarına bile hayırları yok bu bebeklerin, elleri,
ayakları    harfliler gibi tövbe bismillah, Allah’ım sen koru
ya rabbim. Kıyamet alameti bunlar.” demeye baŖlamıŖlardır.
Hatçe Ebe “Susun be susun. Ya Ŗu yetimleri tutun ya da gi-
din.” Der bağırarak. Kimse kalmaz etrafında. AyŖe’nin be-
beklikten arkadaŖı, can dostu Sultan kalmak istese de, anası
kolundan çeker götürür. Uğursuzdur artık sırdaŖı. Tarladaki
herkes gider, Hatçe Ebe, bebekler ve AyŖe’nin cansız bedeni
kalır sadece. Hatçe Ebe bebekleri yere serdiği sofra bezinin
 zerine bırakır. AyŖe’nin cansız bedenini zorda olsa total eŖe-
ğinin sırtına odun yükler gibi yükler ve sıkıca bağlar d Ŗmesin
diye. Yerdeki bebeklerin, yüzünü, gözünü, burnunu her yerini
karınca sarmıŖtır. Hatçe Ebe testinin dibinde kalan suyla  o-
cukların yüzünü vücudunu hızlıca yıkar. Bebekler katıla ka-
tıla ağlamaktadır. Testinin dibinde kalan iki damla suyu, yeni
doğan ikizler arasında pay eder fakat fayda etmez, bebekler
annesi ölen her canlı gibi bağra bağra ağlar.

Hatçe Ebe, ikizleri annelerinin cansız bedeninin sarılı ol-
duğu eŖeğın heybelerine koyar. Hatçe Ebe  nde, AyŖe’nin
cansız bedenini ve yeni doğan bebekleri taŖıyan eŖeėi arka-
sında evlerine doğru dağların arasından ilerlerler. EŖeğın sırtında
cansız yatan AyŖe bir süre sonra eŖeğın sırtından kayar
ve yere d Ŗer. Hatçe Ebe gelinini kaldırmaya  alıŖır fakat bir
türlü beceremez. İnsan etinin dünyanın en ağır eti olduğunu o
an anlar. Az ilerisinde kuyunun baŖında tek baŖına duran,
kendi kendine konuŖan, köyün kıymetlisi, narini, zararsızı,
köye gelen, köyden geçen köyde yaŖamıŖ olan herkesi bilen,
tanıyan, unutmayan ve gördüğüne kendisinden baŖka kimse-
nin duymadığı Ŗarkımın kime ait olduğunu soran İbrahim’i g -
r r ve seslenir...

İbrahim, yardım et İbrahim...

İbrahim sesin geldiği yöne bakar ve yerde yatan Ayşe gelini ve başındaki Hatçe Ebe'yi görür ve yanına gider. Abo düşmüş o ya Hatçe Ebe, Ayşe gelin düşmüş ya.” Hatçe Ebe “Hadi yardım et İbrahim kaldıralım bak düştü yazık.” İbrahim, Ayşe'nin ince, narin, cansız, bu sıcakta soğuk kalmayı başaran bileklerinden tutar, bacağından ise Hatçe Ebe tutmaktadır zorla kaldırarak eşeğe yüklerler Ayşe gelini. İbrahim Ayşe geline ne olduğunu anlamaya çalışır, Ayşe gelini inceler. İbrahim “Ne oldu Ayşe geline? Uyudu mu Hatçe Ebe aa, Hatçe Ebe?” derken heybedeki bebekleri görür ve kakhaha atar. “Abo bebek o ya, eşekte bebek mi olur? Hatçe Ebe. Abo abo.” Hatçe Ebe İbrahim'in söylediklerine aldırış etmeden Ayşe gelini sıkıca bağlar. “Ayşe Gelin düşmüş, te orada düşmüş. Osman var ya Osman, hapiste. Cıvıln malları çalmış da, çoban Abdurrahman'ı taştan aşağı atmış öldürmüş. Osman damda şimdi. Te orda uzakta. Otobüsle git gör gel. Hatçe Ebe, sen otobüse bin, Osman'a git bebekleri götür ver gel. Düştü dağdan düştü çoban. Ayağı kaydı düştü. Osman yaptı dediler, jandarma aldı gitti. Tee şehre, dama götürdüler. Bebekler heybede abo abo heybede mi o.”

İbrahim bir an susar ve telaşlı bir şekilde “Hatçe Ebe Hatçe Ebe. Hatçe ebe koş koş koş” diye bağırır. Hatçe Ebe bebeklere bir şey olduğunu düşünür, bebeklere bakınca bir şey olmadığını anlar, sinirli bir şekilde “Ne var İbrahim” der. İbrahim susar, kulak kesilmiştir, sadece bebeklerin ağlaması duyulmaktadır. İbrahim “Ses. Sesi duyuyor musun? Kim çalışıyor bunu?” diye sorar. Bir şey demez Hatçe Ebe, yürümeye devam eder.

Etraf sessizdir. Bebekler ağlamaktan yorulup susmuş ya da sesleri kısıldığından sesleri eskisi kadar duyulmamaktadır. Etraf sanki az önce Ayşe Gelin ölmemiş de iki bebek yetim kalmamış gibidir... Önünden geçtiği evlerin camlarından meraklı gözler bakar Hatçe Ebe'ye ve Ayşe'nin cansız bedenine. Cami'nin hemen dibindeki muhtarlığın önünde durur Hatçe Ebe. Muhtara, gelininin öldüğünü ve oğluna mektup yazıp haber vermesini ister. Muhtar, haber edeceğini söyler ama gözleri soru işaretleriyle doludur. Ayşe ve ikizlerin uğursuz olduğunu tüm köylü duymuş ve kabullenmiştir. Muhtar “Nereye

gömeceksin mevtayı acaba köyün dışına mı?” Hatçe Ebe muhtarın yardım etmeyeceğini anlar ve Muhtarın cümlesini bitirmesine izin vermeden sinirli bir şekilde. “Babamın, anamın yanına gömeceğim, der. Muhtar bir şey diyemez Hatçe Ebe bebeklerin sesini bir an duyamaz, eşeğin yanına doğru ağır adımlarla yürür, bebeklere yaklaştıkça ağlamaktan kısılan seslerini duyar. Allah günah yazmasın ama bebeklerin yasadıklarına sevinemez. Hatçe Ebe köyün içinden geçer, yolun kenarından ilerleyerek alt katı kahvehane olan evinin önüne gelir... Kahvenin önünde oturan adamların dedikodularına ve bakışlarına aldırmadan geçer kahvenin önünden ve evine gelir. Ayşe Gelin’in uğursuzluğu haberi, cansız bedeni evine gelmeden tüm köye yayılmıştır. Kahvenin önünde oturan adamlar Hatçe Ebe’yi ve eşeğinin üzerinde taşıdığı Ayşe Gelinin cansız bedenini görür görmez önlerinde duran çaylarını bile bitirmeden kalkıp giderler kahvehaneden.

Bebekler dünyaya gelen her insan gibi durmaksızın ağlamaktadır. Hatçe Ebe heybedeki bebekleri çıkarınca bebeklerin üzerinin karıncalarla kaplı olduğunu görür. Bebeklerin üzerindeki karıncaları uzaklaştırmaya çalışır fakat başarılı olamaz.

Bebekleri mutfağın ortasındaki ocağın yanına bırakır ve ateşi yakıp su dolu tencereyi ateşin üzerine koyar. Tel dolaptan aldığı pirinçleri ateşin üzerindeki tencerede kaynatır ve suyunu ağlayan bebeklere içirir. Acıkan bebekler pirinç suyunu içtikçe daha fazla ağlamaya başlarlar, sesleri daha bir gür çıkmaktadır. Bebeklerin, ellerinden burunlarından, saçlarının arasından karıncalar çıkmaktadır. Hatçe Ebe hızlıca bebeklerin üzerindeki bezleri alır ve bebekleri temizlemeye çalışır. Hatçe Ebe bebekleri odanın ortasında bırakır, mutfaktaki su dolu bidonu, tuz dolu kovayı, sabunu ve temiz bezleri alır ve evin dışındaki banyo yaptıkları kulübeye götürür. Eşeğin sırtında, güneşin altında duran Ayşe’nin cansız bedeni kokmaya başlamıştır. Ayşe Gelin’in cansız bedenine bakan İbrahim, kokudan rahatsız olduğundan elindeki tezeği koklamaktadır. Hatçe Ebe burnunu elindeki bez parçasıyla sarar koku dayanılacak gibi değildir. Ayşe’yi İbrahim’le birlikte eşekten indirir ve banyoya yatırır. İbrahim’e dışarıda beklemesini

söyler eve gidip sandığının içerisinde duran fakat bir türlü giymenin nasip olmadığı çiçek desenli elbiselik bezlerini, kefenliğini ve bebekleri alıp Ayşe'nin yanına gider. Hatçe Ebe önce Ayşe gelini sonra da bebekleri evindeki son kalan suyuyla yıkamaya başlar. Tabaktaki tuzdan, eline bir parça alıp bebekleri yıkadığı suyun içine karıştırır ve bebekleri tuzlu suyla güzel koksunlar diye ustaca yıkar ve çiçek desenli temiz bezlere sarar. Geri kalan tuzları ise Ayşe'nin cansız bedeni daha fazla kokmasın diye tüm vücuduna dikkatlice döker. Ayşe gelin çok güzel gözükmetedir. Bebekleri kaldırıp analarına baktırır son defa ve Ayşe gelini dikkatlice kefenler. Hatçe Ebe'nin aklına, Ayşe gelinin kışkıkları kaldırırken bohçanın içerisine böcek gelmesin, kıyafetler küflenmesin diye koyduğu sabunlar gelir. Gelini güzel koksun diye gelinini sardığı kefeninin üzerine kendi yaptığı, sağken Ayşe Gelin'in kullanmasına izin vermediği bittim sabunlarından koyar. Gelininin pis kokmasını, öbür taraftakilerin laf etmesini istemez belki de. Hatçe Ebe banyodan çıkar, yorgunluktan dizlerinde derman kalmamıştır. Tek başına cenaze yıkadığı nerede görülmüştür. Bahçenin hemen dışında komşusunun ödünç verdiği eşeğini götürdüğünü görür. Kırk yıllık komşusu bir şey söylemeden eşeğini alıp gitmiştir. Ne de olsa lanetlidir artık. Evin önünde taşın üzerinde oturan İbrahim'e içi çöp dolu el arabasını getirmesini söyler fakat İbrahim elinde tuttuğu kerтенкеleye Ayşe'yi, Hatçe Ebe'yi, Osman'ı ve ikizleri anlatmaktadır. Duyduğu sesin kimin çaldığını sormaktadır. Hatçe Ebe el arabasının yanına gider el arabasının içerisindeki çöpleri yere boşaltır, çöp suları gelinini kirlletmesin diye el arabasının içerisine kum döker ve evden getirdiği temiz battaniyeyi el arabasına serer. Hatçe Ebe, İbrahim'i yanına çağırır fakat İbrahim, karıncalara duyduğu müziğin kime ait olduğunu sormakla meşguldür. Hatçe Ebe tek başına gelinini el arabasına koyar. Bildiği duaları eder ve kucağında tuttuğu, ağlayan bebekleri analarının kucağına, el arabasının üzerine bırakır. El arabasında analarının cansız bedeninde yatan bebekler annelerinin kokusunu almış olacaktarki sakinleşerek susarlar. Hatçe Ebe odunların yanında duran kazma ve küreği alıp İbrahim'e verir. İbrahim elinde kazma kürek kahvehanede otu-

ranların meraklı, kınayan, suçlayıcı bakışlarına aldırış etmeden Hatçe Ebe'yi takip etmektedir. Hatçe Ebe Çayın karşı tarafındaki annesinin ve babasının gömülü olduğu mezarlığa doğru yola koyulur.

Çayın suyu azalmış ayak bileklerine dahi gelmemektedir. El arabasıyla dikkatlice suyun en az olduğu yerden geçerler.

Hatçe Ebe, gelininin cansız bedenini ve yeni doğmuş to-runlarını, tarlaların arasından geçirip, anasının ve babasının mezarlarının yanına getirir. Hatçe Ebe, el arabasını tarlanın yanındaki ağacın gölgesine bırakır ve anne ve babasının yan tarafını İbrahim'in elinden aldığı kazma ve kürekle kazmaya başlar.

Toprak çok sert olduğundan kazmakta zorlanır. Güneş tüm ovayı kavurmaya yemin etmişçesine ısırtırken bebekler var güçleriyle hiç susmayacakmış gibi ağlamaktadır. . Ev yapımı bittim sabunları bile gelininin cansız bedeninin kokusunu bastıramamaktadır. İbrahim, eline aldığı Süleymancık'la konuşmaktadır. Hatçe Ebe sığağa aldırış etmeden saatlerce kazar toprağı, mezarın istenilen derinliğe geldiğini düşündüğünde kazma ve küreğı bir kanara bırakır. Hatçe Ebe mezarı çok derin kazmıştır fakat çukurun derinliğinin farkına varmamıştır. Kazdığı mezarın içerisinden çıkamaz ve "İbrahim... Neredesin, yardım et İbrahim." diye seslenir. Fakat İbrahim cevap vermez. Hatçe Ebe acaba kendi mezarımı mı kazdım? Burada ölecek miyim? Köylü haklı mıydı yoksa lanetlenmiş miydim? Yetimler ne yapar ben olmazsam en azından oğlum gelinceye kadar yaşasaydım." diye düşünürken İbrahim belirir mezarın başında ve elini uzatır Hatçe Ebe'ye. Hatçe Ebe mezarın içirisine elini uzatan İbrahim'e bakar ve kendisine doğru uzatılan eli tutar ve dışarı çıkar. Hatçe Ebe, Ayşe'yi ve bebeklerin olduğu el arabasını, kazdığı mezarın yanına getirir. Ayşe'nin cansız bedenini Yavaşça kazdığı mezarına indirir ve üzerine toprak atmaya başlar. Ayşe Gelinin üzerine son toprağı attığında okunan akşam ezanını duyar.

Bebeklerin olduğu el arabasını alır ve evine doğru yola koyulur. Çay kenarına geldiklerinde karanlıktan olacak ki önün-

deki balçığı fark etmez ve el arabası balçığa saplanır. Çok yorulan kolunda derman kalmayan Hatçe Ebe ne yaptıysa çıkaramaz el arabasını balçıktan. Hiç durmadan ağlayan bebekleri kucağına alıp. Balçık olmayan, nehrin sığ olan kısmına doğru gider. Çayın içerisinde birkaç adım attıktan sonra ayak bileğini geçmeyen su bir anda boyuna kadar çıkmıştır. “Allah’ım sen bizi şerrinden, afetinden koru ya rabbim.” Hatçe Ebe bebekleri havaya kaldırıp çayın sığ yerine doğru gitmeye çalışır. İbrahim’e bakar fakat yoktur görünürde. “Neredesin İbrahim. Beni neden yalnız bıraktın İbrahim.” der. Kucağındaki çocuklarla yavaşça, suya düşmemeye çalışarak ilerler çayda. su tam sığlaşmıştır diye düşünürken birden derinleşir, elinden kaçırır bebekleri, Hatçe Ebe bir taraftan bebekleri yakalamaya çalışırken diğer taraftan da suyun üzerinde kalmaya çalışmaktadır. Suyun üzerinde kalmaya çalıştıkça iyice yorulur, elbise-leri ağırlaşır, kollarında derman kalmamıştır. Tam o anda suyun üzerinde batmadan öylece duran bebekleri görür. Hatçe Ebe suyun içinde bata çıka bebeklere doğru gitmeye çalışırken bebeklerin bir kadının kucağında olduğunu görür. İkizleri tutan altın rengi vücudunun alt kısmı balık kuyruğu olan kızıl saçlı, renkli gözlü bugüne kadar gördüğü en güzel kadını, Deniz Eyesini görür. Çocukluğundan beri hikayelerini duyduğu Deniz Eyesi tüm güzelliği ve ihtişamıyla karşısında durmakta ve bebeklerini tutmaktadır. Hatçe Ebe hayatında ilk defa kendisini bu kadar huzurlu ve güvende hisseder. Dayanacak gücü kalmadığından kendisini akıntının kollarına bırakır ve suyun içinde gözden kaybolur. Deniz Eyesi ikizleri kucağına almış suyun içindeki büyük taşın üzerinde oturmakta ve bebeklere hayran hayran bakmaktadır. İkizlerden birisi hiç susmadan ağlamakta diğeri ise Deniz Eyesi’nin güzelliğine kapılmışçasına sessizce gözlerine bakmaktadır. Deniz Eyesi elinde tuttuğu altın tıraşı ile saçını taramakta ve ağlamadan kendisine bakan bebeğin gözlerinin içerisinde hakikati görmüşçesine bakmaktadır. Ayın ışığı, Deniz Eyesi’nin altın rengi pullarına çarptıkça Deniz Eyesi daha da güzel gözükmemekte etrafına ışık saçmaktadır. Deniz Eyesi, kucağındaki bebekleri yavaşça kayanın üzerine bırakır ve suya dalarak uzaklaşır. Deniz Eyesi uzaklaştıkça su da sığlaşır. İbrahim, kayanın üzerinde duran

ikiz bebeklerin yanına gider ve gülümseyerek bakar. Bebeklerin ikisi de ağlamaktadır. İbrahim, ikizleri kucığına alır çay kenarında duran el arabasına yavaşça yatırır ve bebeklerin kulağına eğilerek “Kim çalışıyor öğrendiniz mi, kim çalışıyormuş?” diye sorar ve bebekleri Hatçe Ebe’nin evine doğru götürür...

ۛ

**ANADOLU'DA BİR KÖY
AY IŞIĞINDA**

Anadolu’da bir köy...

El arabalarındaki çöpleri köyün dışındaki çöplüğe döktükten sonra dönüş yolunda yarış yapan çocukların, kahkahaları, sessizliğe mahkum olmuş köyün üzerinde yankılanırken, köyün aksî, huysuz, hiçbir şeyden mutlu olmayan, küfürbaz ihtiyarı Eşref, her şeyden olduğu gibi çocukların kahkahalarından ve seslerinden de rahatsızlık duyduğundan, evinin önünden seğirterek geçen çocuklara küfürler edip nerelerine geleceğine umursamadan yerden aldığı taşları çocuklara doğru fırlatır. Her zaman sinirli ve öfkeli olan Eşref, evin önündeki çeşmenin yanında duran içerisinde çöp olan el arabasını güçlükle kaldırıp az ilerisindeki çalılardan, kışık odunların olduğu odunluğun yanına sertçe devirir. Çalılardan arasında kendi hâlinde dolanan yavru yılan çıkan sestense korktuğundan Eşref’in paçasına dolanır. Eşref, korkuyla eline aldığı çalı süpürgesiyle ayağına yapışan küçük yılanı vurmaya başlar. Sestense korkup insana sarılan küçük yılan dev süpürge darbelerine dayanamayıp oracıkta can verir. “Gudubet hayvan, geber. Ben buraları bir zehirleteyim de siz görün bakın bakalım gezebiliyor musunuz buralarda.”

El arabasının devrilme sesini ve Eşref’in bağışlarını duyan Eşref’in tek yumurta ikizi olan kardeşi Recep kapının önüne çıkar ve Eşref’in iyi olup olmadığına bakar. Eşref tüm siniri ve öfkesiyle “Bu amına koduğumun arabasının yeri burası mı? Bir öğretmedim sana şunu. Bu tekerine soktuğumun arabasının yeri aha burası. Gelir toplarsın buradan bu siktüğimin çöplerini.” diye Recep’e patlar. Recep, Eşref’in huysuzluklarına, öfkelenmelerine o kadar alışmıştır ki hiçbir şey söylemeden eve girer ve ocağın üstündeki tarhana çorbasını karıştırmaya devam eder.

Çocukluklarından beri aynı evde anasız, babasız bir başlarına yaşayan ikizler, görünürde birbirlerinin aynısı olmalarına rağmen akla kara kadar farklı kişiliklere sahiptirler. Eşref, ne kadar kavgacı, huysuz, küfürbaz ve aksiyse, Recep de bir o kadar mülayim, sakin, iyi niyetli ve hoşgörülüdür... Ocaktaki çorbanın tadına bakıp piştiğine emin olan Recep, tencereyi

ocaktan alır ve yerde duran sofra bezinin üzerindeki siniye bırakır. Pencerenin önüne giden Recep, dışarıda kapının önündeki taburede oturan Eşref'e sofranın hazır olduğunu içeri gelmesi gerektiğini söyler ve yer sofrasına oturur. Recep kendisinin ve Eşref'in tabağına elindeki tahta kaşıkla çorbaları doldururken, Eşref yavaş adımlarla odaya girerek bastonunu duvara dayar, yer sofrasına doğru ayağını yavaşça uzatıp oturur. Eşref çocukluğundan beri bağdaş yaparak yerde oturamadığından sağ ayağını sinin yanına doğru boylu boyunca uzatıp sofra bezini ayağının üzerine örter. Çorba dolu tabağını önüne çeker çorbasını içmeden "Tuz yok mu, bu sofrada neden tuz koymuyorsun anlamıyorum ki ben." diye azarlar Recep'i. Recep "Attım, tuzu tam onun." der ve çorbasından içmeye devam eder. Recep, Eşref'in çorbasını içmediğini görünce elindeki kaşığını siniye bırakır. Söylenerek sofradan kalkar ve buzdolabının yanında duran eski tel dolaptan tuzluğu alıp Eşref'in önüne bırakır Eşref, çorbasına tuzunu attıktan sonra çorbasını höpürdeterek içmeye başlar. Eşref'in çorbayı sesli içmesinden rahatsız olan Recep bir kaşık bile alamaz çorbasından. Eşref, çorbasını bitirir bitirmez cebinden çıkardığı tabakadan tütününü çıkartır ustaca sarıp duvara tutunarak sofradan kalkar, ocaktaki ateşle sarma sigarasını yakar ve derin bir nefes çeker. Ağır aksak adımlarla, bastonunu alır ve mutfak lavabosunun yanındaki, kahvenin içerisine açılan küçük mavi renkli tahta kapıya doğru yönelir. Recep, "Girme şuradan ya, bir şey kaybolacak bizden bilecekler." diye çıkışınca, Eşref sinirli bir şekilde "Kim ne diyebilir ya. Kovarım valla hemen, siktirip giderler dükkânımdan, çıldırtmasınlar beni istediğim yerden girerim, ev benim, dükkân benim." der ve kahvehanenin arka kısmına, depo olarak kullanılan kısma açılan küçük kapıdan eğilerek yavaş hareketlerle geçer ve gözden kaybolur. Recep, yerdeki sofrayı yavaş hareketlerle toplar. Eskisi kadar güçlü ve hızlı değildir. Yaşlılık tüm bedenine nüfuz etmiştir. Bulaşıkları lavaboda yavaş hareketlerle yıkar ve evden çıkar. Evlerinin ön tarafındaki yıllar önce babaannelelerinin işlettiği şimdi ise kendilerine ait olmayan kahveye doğru ağır adımlarla ilerler.

Eşref, kahvehanede yaşlılığın ruhlarına sirayet ettiği arkadaşlarıyla domino oynamakta bir taraftan da önüne gelene küfür etmektedir. Eşref, küfür ettikçe etrafındakiler gülüşmektedir. Recep, televizyonun karşısındaki masaya oturur. Sade Türk kahvesini içer. Namaz vakti yaklaşıncı Eşref'in ettiği küfürlere gülen kahvehane halkını arkasında bırakarak camiye doğru yola koyulur. Recep, köyün meydanındaki camiye giderken kadın, erkek, genç, yaşlı çoluk çocuk ellerinde balık ağıları, kovalarla hızlıca bir yerlere gitmektedirler. Recep, ne olup bittiğini anlamaya çalıştığı sırada ezan Allahuekber der. Saatine bakar ezanın okunmasına daha on beş dakika vardır. Saat'i geri kaldı diye düşünüp yaşlı bedeninin izin verdiği ölçüde hızlanır. Okunan ezana dikkat kesilince ezanı okuyanın genç imam olmadığını anlar. Camide eski muhtar Mehmet Ali ve Ramazan Emmi'den başka kimse yoktur. İmam olmadığı için ezanı okuyan Ramazan Emmi namazını hızlıca kılıpcamiden çıkar. Namazlarını kılan Mehmet Ali ve Recep caminin önündeki banklara otururlar. Recep, elindeki kovalarla koşuşan insanları görünce Recep "Nereye koşturuyor bu millet. Ne acelesi var bunların. Hayr olsun inşallah. Yangın mı çıktı acaba?" diye sorar Mehmet Ali Emmiye. Kendinden yaşça büyük olan Mehmet Ali Emmi "Yok len ne yangını. Açgözlülüklerinden koşuyorlar. Taş Köy'deki Ümmet var ya, onun balık çiftliğindeki balıklar kaçmış. Kapakları mı açık kalmış bir şey olmuş, çay balıktan gözükmüyormuş ona gidiyor bunlar." Recep "Yazık çocuğa. O kadar da para harcadı, bağı bostanı sattı valla... Tüh, bak üzuldüm şimdi."

Köy kahvesine doğru ağır adımlarla yürür Recep ve Mehmet Ali Emmi. Kahvenin önüne geldiklerinde kahvecinin, kahvehanenin ışıklarını kapattığını ve kahvehanenin önünde ellerindeki kovalar ve leğenlerle bekleyen, aralarında Eşref'in de olduğu kahvehane ahalisinin doluştuğu traktörün kasasına binerek balık yakalamaya gittiğini görür. Kahvehanedekileri balık tutmaya götüren traktör uzaklaştıkça her yeri sessizlik ve karanlık kaplar.

Traktör, engebeli yollarda gecenin sessizliğini ve karanlığı yararak ilerler ve çaya yakın bir yerde durur. Çayın yüzeyin-

deki balıklar bulundukları yerden dahi gözükmektedir. Balıkların cazibesine kapılan insanlar birbirlerini sakatlanma pahasına hızlıca traktörden atlayarak çaya doğru koşmaya başlarlar. Eşref'in ruhu koşmak herkesten önce balıkları toplamak istese de ihtiyar bedeni buna izin vermez. Çayın üzerinde balıktan çok insan vardır. Bütün köylü, genci, yaşlısı oradadır. Köyün genç imamı elindeki çuvalı balıkla doldurmaya çalışır. Köylü, suyun sığ olduğu yerlerde mahsur kalan alabalıkları birbirleriyle savaşırcasına toplar. Genç, yaşlı, kadın, erkek herkes daha fazla alabilmek için birbirlerini ezmek pahasına yarışır. Mahşer kalabalığı vardır çayın yüzeyinde. Çaya beraber gelen Elvan ve Sezer kavgaya tutuşmuş fakat ayıran kimse olmadığından ve etrafta çok fazla balık olduğundan bu kavgaları hızlı bir şekilde sona ermiştir. Eşref, kalabalığın arasında kendisine bir yer bulmaya çalışır fakat başarılı olamaz. Balıktan daha fazla insan vardır çayda. Sığ su da çırpınan balıkları yakalamak görüldüğü kadar kolay değildir. Eşref ayaklarının dibinde çırpınan balığı iki eliyle yakalar, balığı sudan çıkarmaya çalışırken etrafındaki insanların çarpması sonucu çaya düşer, kimse kalkmasına yardım etmez, kimse Eşref'in düştüğünü fark etmez. Eşref, bileğine kadar gelen suda boğulmak üzeredir. İnsanlar Eşref'in üzerine basarlar, Mahşer günü böyle olacak herhâlde diye düşünür. Eşref, elindeki bastonundan güç alarak zorla kalkar ayağa ve çaydan dışarı çıkar. İnsanların ellerinde, ağızlarında, ceplerinde, kıyafetlerinin içerisinde her yerlerinde balık vardır. Eşref, etrafına bakınır insan kalabalığının olmadığı daha تنها bir yer ararken sırtı altın gibi parlayan büyük bir balık görür. Balığın yerini kimseye belli etmeden peşinden yavaşça ilerler. İlerledikçe suyun derinliği artar, şimdiden su beline kadar gelmiştir. Balık yavaş hareket etmekte yakalanmak için uğraşmaktadır adeta. Eşref, kuyruğuna dokunur fakat yakalayamaz balığı, balığın sırtı suyun yüzeyinde bir görünüp bir kaybolmaktadır en az iki metre boyunda vardır. Eşref, balığı yakalamak için iyice derine gider. Bu balığı kaçırmaması gerekmektedir. Yakalarsa kahvehanedeki herkes Eşref'i konuşacaktır. En büyük balığı bu yaşta Eşref yakalamış olacak, bunun için Eşref'i tebrik edecek, değer vereceklerdir. Eşref, ağacın kökünün di-

bine kadar balığı yavaşça takip eder, balık ağacın dibine girmek üzeredir tek bir şansı vardır artık, gücünü toplar ve balığın kuyruğundan sıkıca yakalar. Balık ellerinin arasındadır ve çırpınmamaktadır. Balığı kendisine doğru çekecekken su bir anda derinleşir, Eşref adeta suda kaybolur. Suyun içinde gözünü açtığı anda etrafında yüzlerce balık görür fakat akli takip ettiği sırtı altın sarısı olan balıktadır. Gözleri suya alışınca takip ettiği balığı ağacın kökünün altındaki ine girdiğini görür. Eşref'in ayağındaki kara lastik ayakkabıları çıkmış, bastonu elinden fırlamıştır. Suyun altında olduğundan daha hızlı ve daha rahat hareket edebilmektedir. Altın sarısı sırtı olan balığın gittiği yöne doğru hızlıca gider ve girdiği inine doğru takip eder. Balık bir karış önündedir, sağa sola salladığı altın sarısı kuyruğu Eşref'in yüzüne çarpmaktadır. Eşref, balığa iyice yaklaşır tam yakalayacakken su bir anda çekilir. Eşref ne olduğuna anlam veremez. Biraz önce içinde yüzdüğü su şimdi bileklerine gelmektedir. Su gözlerini yaktığından açmakta zorlanır elleriyle gözlerini ovuşturduktan sonra yavaşça gözlerini açar. O an yosunla kaplı bir kayanın üzerinde olduğunu anlar. "Keşke hiç karaya çıkmasam hep suda dinç, güçlü kalsam." diye geçirir içinden. Tavanından süzülen ay ışığının aydınlattığı bir mağarada bulur kendisini. Masallarda anlatılanlar kadar büyüleyici olan mağaranın içerisinde metrelerce yükseklikte şelale, türlü meyve ağaçları daha önce hiç görmediği renkte, güzel sesli kuşlar ve her türden hayvan vardır. Rüzgâr estikçe burnuna tanıdık fakat adını bilemediği bir koku gelir. Bir an gözleri dolar. Anlam veremez, herhâlde çiçeğin polenleri gözlerini yaktı diye düşünür. Acaba hangi çiçektir böyle güzel kokan burnunun direğini sızlatan? Acaba öldüm de cennete mi geldim diye geçirir içinden. Daha yapacak çok işim vardı. Keşke namaza başlasaydım en azından cumaları bari kaçırmasaydım diye düşünür. Geçmişi düşünerek içinde bulunduğu cenneti cehenneme çevirirken gözlerine gelen ay ışığının yansımından gözleri kamaşır. Eliyle gözlerine gelen ışığı engellemeye çalışırken, ay ışığının dünyanın en güzel varlığından yansıyıp gözüne geldiğini anlar. Taşın üzerinde duran kızıl saçlı, yosun gözlü, iri göğüslü, altın rengi pullarla kaplı kuyruğa sahip Deniz Eyesini görür. Bir şey de-

meden hayranlık içerisinde bu güzelliğe bakar. Gördüğü güzellik karşısında büyülenir Eşref. Kesin ölmüştür, kesin cennettedir başka bir açıklaması yoktur. Böyle bir güzellik etten, kemikten oluşan ölümlü bir canlı için çok fazladır diye geçirir içinden. Yavaş hareketlerle yosunlara basıp düşmemeye gayret ederek Deniz Eyesinin yanına gider. Hayretler içerisinde dakikalarca bir şey demeden bakar gözlerine, saçlarına, tenine. Saçlarının gizlediği boynuzlarına ve saçının arasında duran altın rengi tıraşına. Deniz Eyesi “Hoş geldin Eşref” der. Eşref şaşırır, “Adımı nereden biliyorsun? Cennette miyim ben, sen hangi meleksin?” diye sorar. Deniz Eyesi gülümser. “Hayır, henüz ölmedin. Ben de ne meleğim ne de melek kadar güzelim. Senin gibi bir faniyim sadece.” der. Eşref büyülenmişçesine bakar Deniz Eyesine, yavaşça dokunur altın rengi yumuşak pullarına, elini teninde gezdirir. Deniz Eyesi’nin yosun rengi gözlerine bakar “Çok güzelsin. Allah’a inanma sebebin.” der. Deniz Eyesi “Bir papatya, bir çekirge, yeni doğmuş bir sıpa, ya da esen rüzgâr sana Allah’a olan inancını sağlayamadıysa benim bunu yapmam imkânsız.” Der. Eşref her zamanki inatçılığıyla “Hayır değil. Sen çok güzelsin. Nasıl olur da kendini sıradan bir çiçekle, böcek, eşekle kıyaslaresen sen çok güzelsin.” diye yanıtlar onu.

Deniz Eyesi üzerinde durduğu kayadan inerek su birikintisinin içerisine girer. Eşref suda süzülüşünü izler hayran hayran. Deniz Eyesi suyun içerisinden süzülerek gelir ve Eşref’in bedenini sarar. “Eşref, unuttun mu beni?” Eşref Deniz Eyesini hatırlamıyor olmasına sinirlenir, yaşlanmış olduğu için kendisine öfkelenerek kaşlarını çatır. Hatırlamıyorum demeli midir, yoksa yalan mı söylemelidir bilemez. Hatırlamıyorum derse Deniz Eyesinin gideceğinden korkar. “Yaşlılık bazı şeyleri unutturuyor insana ama hiçbir şey seni unutturamaz bana.” Eşref’in vücudunda dolanan Deniz Eyesi gözlerine bakar Eşref’in “Senin gelmeni beni bulmanı bekliyorum yıllardır. Seni hiç unutmadım her zaman seni düşündüm senin de beni unutmadığını da biliyordum.” der. Gözlerin, ellerin, ayakların aklımdan çıkmıyor. Eşref, ayaklarını saklama ihtiyacı duyar bir an. “Bu ayaklarımı mı? Bu ayaklar yüzünden

herkes dalga geçti benimle, dışladılar, lanetlediler beni. An-nemi bu ayaklar...” Deniz Eyesi lafını bitirtmez Eşref’in. “Bu hayatta kim zorlanmadan yaşamış. Kim en sevdiğiyle en kıymet verdiğiyle sınılanmamış. Peygamberleri bile zorlayan bu hayat seni neden zorlamasın Eşref. Sen yaşamayı sadece nefes almak, yemek, içmek, üremek sandın herhâlde. Bu dünyada sınılandığın, acı çektiğin kadar varsın.” diyen Deniz Eyesi, Eşref’in karşısında kuyruğunun üzerine dikilir. Deniz Eyesi, Eşref’in nerdeyse on katı büyüklüğündedir. Eşref, Deniz Eyesinin gözlerini görebilmek için boynunu yukarı kaldırır. Deniz Eyesi “Bu ayakların olmasaydı nasıl gelecektin yanıma, nasıl bulacaktın beni. Bu sevmediğin ayakların getirdi seni bana. Pişman mısın yoksa geldiğin için.” Eşref söylediklerinden pişman olur “Hayır hayır pişman olur muyum hiç. İyi ki yaşamışım o acıları, o çaresizliği, seni görebilmek için aynı acıları tekrardan yaşamaya razıyım ben.” der. Deniz Eyesi, Eşref’in vücudunda dolanır başını iki elinin arasına alır ve Eşref’in gözlerinin içine bakar. Eşref, Deniz Eyesine sarılır kokusunu içine çekerken gözlerinden yaşlar akmaktadır. Hıçkırma hıçkırma ağlar. Deniz Eyesi “Neden ağlıyorsun? Beni beğenmedin mi yoksa.” der. Eşref “Hayır hayır çok beğendim, çok mutluyum. Kokun, kokun çok güzel. Daha önce kimse bana böyle bakmadı, kimse beni sevmeydi. İnsan sevilince ne yapacağını bilmiyormuş. Halbuki hiç ağlamam ben.” deyince Deniz Eyesi Eşref’e bakıp “Ağlayıp zehirleme hayatını, yaşa olabildiğince yarın yokmuşçasına, üzme kendini. Ah... Ademoglu kimsenin üzmediği kadar üzdün kendini her defasında. Ne çok seversin üzölme, derdi, tasayı.” Eşref ağlayarak “Ağlama diyorsun ama çok güzelmış ağlamak keşke daha önce ağlasaymış. Keşke Ahlayacağıma her gün ağlasaymışım...”

Deniz Eyesi, Eşref’e bakar “Özür dilerim. Bilirim, Aşk böyledir. Yapmam dediğini yaptırır, olmaz dediğini oldurur. Özür dilerim, özür dilerim. Seni üzdüm...” der ve Eşref’in yanağından süzülen gözyaşını avucuna alır ve suya bırakır. Su yükselmeye başlar Deniz Eyesi bir anda kıvrak bir hareketle suyun içerisine dalar. Panikler Eşref, ağlaması kesilir. “Gitme, bekle. Ya da beni de götür yanımda. Beni bu hâlde

bırakma. Bir daha ağlamayacağım söz. Gel, gitme ne olur gitme.” Deniz Eyesi suyun içerisinde bir dalıp bir çıkmaktadır. Eşref, Deniz Eyesi’nin arkasından gitmeye çalışır fakat su Eşref’in gitmesini engellemektedir. Eşref “Seni bir daha görebilecek miyim? Adını söyle barı” diye seslenir. Su yükseldikçe eşref kafasını suyun üstünde tutmaya çalışır. Tek isteği Deniz Eyesini biraz daha görebilmektir. Mağaradan süzülen ay ışığı, kayanın üzerinde duran, ihtişamı ve tüm güzelliğiyle kendisine bakan Deniz Eyesi’nin üzerine düşmekte ve tüm vücudunu parlatmaktadır. Deniz Eyesi, kayanın üzerinde ay gibi parlamaktadır. Deniz Eyesi, Eşref’e bakarak “Gülay. Gülay benim adım. Beni bul Eşref, beni bul” demesiyle Eşref suyun altında kalır. Çok mutludur Aklında Gülay vardır sadece. Aşık olan her fani gibi ölmenin kötü bir şey olmadığını o an anlamıştır. Her yer kararır bir an. Eşref gözlerini açtığında kendisini çayın kenarında otlayan keçilerin arasında bulur. Kendisine doğru seğirten çoban İbiş’i görür. “Eşref Dayı ne yapıyorsun sen burada bir başına. İyi misin, çaya mı düştün yoksa?” Eşref, kendisini çok güçlü ve genç hissetmektedir. Fakat bedeni ruhu kadar dinç değildir kalkamaz olduğu yerden. İbiş, yerde ıslanmış hâlde yatan Eşref’i kaldırmak için koluna girer. Kalkmasına yardım edecekken Eşref’in ayağını görür, istem dışı “Tövbe bismillah” der. Eşref “Bırak len beni kalkarım ben, sana mı kaldım.” diyerek azarlar İbiş’i. Vücudu çok güçsüz kaldığından kalkamaz. Bu sırada İbiş, Eşref’in balçığın içinde duran siyah lastik ayakkabılarını görür, hızlıca gidip ayakkabıları alır suda temizledikten sonra Eşref’e verir. O da bir şey demeden alır ayakkabılarını ve oturduğu yerde giyer. Ayağa kalkmakta yine zorlanınca “Len ne bakıyorsun, yardım etsene.” diye azarlar İbiş’i. İbiş neye uğradığını şaşırır, saygısından bir şey de diyemez Eşref’e. Eşref’in koluna girer ve yavaşça oturduğu yerden kaldırır. Eşref, İbiş’le birlikte köyün yolunu tutar. İbiş konuşacak insan bulmuşken kaçırma istemez ve hızlıca konuşmaya sorular sormaya başlar. “Sen ne yapıyorsun burada bir başına? Akşamdan balığa mı geldin yoksa? Valla herkes çuval dolusu balık topladı çaydan. Ben de aldım iki üç kadar, bana yeter. Bir başıma yaşayan adamım, buzdolabı da yok evde, çok alsam bozulacak, koca-cak yazık günah. Kim ne derse desin en iyisi keçi eti, oğlak

eti lokum gibi ne kemiği var ne kılıcı. Bir gün gel de sana şu oğlaklardan birini kesip yedireyim Eşref Dayı.” Eşref, İbiş’in sözlerini duymamıştır bile aklı fikri Gülay’dadır. İbiş “Eşref Dayı, duyuyor musun beni aa Eşref Dayı.” Kendine gelir Eşref acaba kaç zamandır yürüyordur. Tek düşünebildiği Gülay’dır. Hele ki o kokusu yok mu ah o kokusu. Gerçekten ef-sanelerde söz edilen Deniz Eyelerinden birisini mi görmüş-tür? Bu da yetmezmiş gibi bu yaşta aşık mı olmuştur? Rüya mıdır gördüğü, anlam veremez. Yer yer, yaşlandım da aklım oyun mu ediyor yoksa bana diye iç geçirir. İbiş, malları sula-yacağı için onunla yolları ayırırlar. Kaybolmazsın değil mi diye soran İbiş’e de “Bana mı öğretiyorsun len sen buraları deyyus. Kaybolmazsın hemi diyor. Siktir git. Senin yardımına mı kaldım ben.” der sinirli bir şekilde. Eşref, yavaş adımlarla köye varır. Kapalı kahvehanenin önünden geçer evin önün-deki çeşmede elini yüzünü çamur olmuş ayaklarını yıkar. Las-tik ayakkabısının içerisindeki çamurları temizler, ayakkabıla-rının arkasına basarak eve doğru gider. Islak ayağına yapışan topraklardan rahatsız olur. Evin mavi renkli dış kapısının önüne gelir. Kapı kilidine bağlı ipi kendine doğru hızlıca çe-kince kapı ses çıkartarak açılır. Ayakkabılarını çıkartıp eve girer. Islak ayakları çamur olmuştur, çocukluğundan beridir en sevmediği şeydir. Odasında sabah namazını kılan Recep’i görür. Bir şey söylemeden odasına gider. Üzerindeki kıyafet-leri çıkarır, yerine temizlerini giyerken Recep girer odaya. “Neredeydin len sen? Bu saate kadar balık mı tutulurmuş.” Eşref sinirli bir şekilde “Hesap mı vereceğim lan sana. Nere-deysen neredeyim sana ne. İlişme bana uyuyacağım.” der ve yatağına uzanır. Recep, Eşref’in çamur olmuş kıyafetlerine bakar, sonra çıkar odasından. Eşref yer yatağına uzanır, aklın-dan Gülay’ı çıkartamamaktadır. Her an Gülay’ı görmek, her nefeste kokusunu içine çekmek ister. Rüya değildir yaşadık-ları adı gibi emindir. Aklından geçen düşüncelerle boğuşur-ken yaşlı bedeni daha fazla dayanamaz ve uykuya dalar. Rü-yasında Gülay’la, ayağı aksamadan; dağlarda, kırlarda gez-diklerini. Denizin altında beraber el ele yüzdüklerini görmek-tedir. Kendisini genç ve dinamik hissetmektedir sanki gençlik iksiri içmiş te kırk yaş daha gençleşmiş gibidir. Eşref, ay ışı-ğının aydınlattığı kayalığın üzerinde Gülay’a sarılmakta, uzun

ince boynunu, ellerini öpmekte, altın rengi göğüslerini okşamakta, ince beline sarılıp güzel kokan teninin kokusunu içine uzunca içine çekmektedir. Sabah olunca Eşref rüyasından susamış, acıkmış ve mutlu olarak uyanmıştır. Eşref'in yüzünde aptal bir gülümseme vardır. Her yer karanlıktır ne kadar zamandır uyuyorum acaba diye düşünür. Gördüklerinin rüya olduğunu anlayınca sonsuza kadar uyumak hiç uyanmamak ister. Hayat, Eşref'in yüzüne hiçbir zaman gülmemiştir ta ki bu güne kadar. Artık yüzü gülüyordur, seviyor, seviliyordur. Yattığı yerden hızlıca kalkmaya çalışır fakat bedeni ruhu kadar dinç değildir. Duvardan destek alıp doğrulmaya çalışırken bacak arasındaki ıslaklığı hisseder. Sinirlenir kendisine. "He bir altıma kaçırmadığım kalmıştı o da oldu tam oldu. Aferin sana. Allah kimseyi yaşlandırmasın." diye söylenirken elini pijamasının içerisine sokar ve eline bakar elindeki idrar değil menidir. Rüyalanmıştır Eşref. Hâlâ böyle şeyler yaşadığı için sevinse mi, yoksa bu yaşta bu hâle düştüğü için utansa mı bilemez. Çocukluğundan beridir yatağını, çarşafını kendisi söküp taktığından zorlanmadan çıkartır. Recep evde yoktur. Banyoya gider yedekledikleri soğuk suyla abdestini alır. Kıyafetlerini ve çarşafını yıkar, kırık leğenin içerisine koyar ve banyodan çıkar. Uzun süredir giymediği kareli gömleğini, kahverengi kumaş pantolonunu ve siyah renkli kumaş cekeğini giyer, yıllardır bakmadığı, duvara asılı bir parçası kırık, kenarları paslanmış dışı kırmızı plastik kaplı aynada kendisine bakarak eliyle saçlarını tarar. Kendisini başka bir beğenir bugün, acaba hep böyle yakışıklı mıydım ben diye düşünmeden edemez. Bu mutlu eden düşüncelerle evin alt katındaki kahveye gider.

Recep, kahvede oturmuş televizyon izlemektedir. Eşref, masada domino oynayanların yanına gider "Selamünaleyküm" diyerek oturur. Masadakiler saçları taralı gülsuyu kokan Eşref'i görünce. Hep bir ağızdan "O Eşref dayı hayırdır, bugün mü var? Damat gibi olmuşsun. Hayır olsun ne bu yakışıklılık ya. Kendine bakıyorsun valla." diyerek takılırlar. Ama Eşref bu, her zamanki hırçınlığıyla "Len bir susun. Pis pis balık mı koksaydım sizin gibi." der, kırıp geçirir herkesi. Oyun

oynayanların arasındaki Meltan “Eşref emmi sen nereye kayboldun be bir an. Ben balığı görünce unutmuşum valla seni. Sabah kahveye gelince aklıma geldin. Kusura bakma nasıl geldin sen. Kiminle geldin?” Eşref “Geldim işte ne yapacaksın. Hiç balık görmemiş gibi saldıırıyordunuz, birbirinizi yiyecektiniz az daha balık diye. Ben de ileriye gittim oradan aldım bir iki tane eve geldim. Sizi mi bekleyeceğim.” Kahvede çalışan Bilal elindeki çayları masadakilerin önüne bırakırken, Asım’ın boyundan büyük, sırtı altın gibi parlayan bir balık yakaladığını anlatır. Eşref, donar kalır masadaki çaya uzanırken. Çayını düşürür. “Nasıl bir balıkmiş lan bu. Altın sarısı olduğuna emin misin?” Bilal bir an Eşref’in yandığını düşünür. “Aman Eşref Dayı, iyi misin, yanmadın ya.” Masadakiler Bilal’e sinirlenirler. “Acık dikkatli ol len. Adamı yakacaksın az ileri koysana şunu, eli işte gözü oynışta pezevenk.” Eşref duymaz dediklerini, elinin yandığının farkında bile değildir. Telaşla “Nasıl bir sarı lan? Altın sarısı mı? Büyük mü, nasıl bir balıkmiş? Gözü ne renkmiş?” diye nefes almadan peş peşe sorular sorar. Masada oturan Tezcan, Bilal’e “Nereden gördün lan. Atma kafandan, boyu kadarmış. Yalancı herif. Sen nereden gördün Asım’ı. Buradan çıktığın mı var senin.” O an Recep Eşref’e bakar, bir hâller olduğunu anlar. Bilal “Ne bilem gözü ne renk Eşref dayı. Tezcan’a dönerek “Ne yalan söyleyeceğim ya, al internete koymuş adam, sana yalan borcum mu var be.” der ve telefonundan balığın fotoğrafını gösterir. Eşref “Getir lan bir bakayım şuna ben” der. Bakar fotoğrafa, derin bir oh çeker. Aşık olduğu kadın değildir yakalanan balık. O an elinin acısını hisseder, tam o sırada karşısındaki masadan kendisine bakan Recep’le göz göze gelir. Eşref işi varmışçasına hızlıca kalkar masadan. Masadaki ihtiyarlar otur diye ısrar etseler de ikna edemezler. Eşref, cevap vermeden çıkar kahvehaneden.

Kahvehane kapanana kadar oturan Recep, evin önüne gelir, ancak evin ışıkları kapalıdır. Eşref’in odasına ve diğer odalara bakar fakat Eşref evde yoktur. Recep, su içmek için mutfığa girer mutfaktaki tel dolaptan su içmek için bardak alacakken, yıllardır tel dolabın üzerinde duran el fenerini yerinde göremez.

Ne yapacağını bilemeyen fakat bir şey yapmadan da duramayan Eşref, gecenin kör karanlığında elindeki el feneriyle çayın içerisinde aşık olduğu kadını aramaktadır. Gülay, ben geldim Eşref. Senin için geldim. Neredesin?” diye bağırır. Kimse yoktur görünürde. Cırcır böceklerinin ve kurbağa seslerinin dışında bir ses duyamaz. Sabahın ilk ışıklarına kadar çay kenarında aşık olduğu Gülay’ı arar. Yorgunluktan ayakta duramaz hâle gelene kadar bakınır etrafa. Eve geldiğinde güneş çoktan doğmuştur. Eşref artık kahveye gitmez olmuş yemeden içmeden kesilmiştir. Her gece çay kenarına gidip Gülay’ı arar olmuştur. Sadece bir kere daha görmek ister sevdiği aşık olduğu kadını. Günlerdir ne yemek yemiş ne de su içmiştir canı hiçbir şey istememektedir. Çok sevdiği tarhana çorbasından bile içemez, tat alamaz olmuştur. Recep, Eşref’le konuşmak, yardım etmek istese de Eşref bir şey söylemez, her defasında “Bir şeyim yok diyerek geçiştirir.” Hem Recep’e ne diyecektir. Bu yaşta aşık oldum. Hem de çayda balık tutarken gördüğüm, gerçekten olup olmadığından emin olamadığım bir Deniz Eyesine aşık oldum mu? Haftalar geçmiş her gece aynı yere gitmekten kendisini alıkoyamamıştır Eşref. Delirdiğinden şüphelenmeye başlamıştır. Bu sefer de yoksa artık gitmeyeceğim der kendisine ve son defa tel dolabın üzerinde duran el fenerini alır ve Gülay’ı gördüğü yere gider. Ben deli değilim diye kendisini telkin eder, karanlıkta dağların tepelerinin arasında yürürken. Eşref daha önce Gülay’ı gördüğü yere giderken çay kenarındaki büyük kayanın üzerinde oturmuş bekleyen dünyalar güzeli Gülay’ı görür. Hızlıca çay kenarına iner Dize kadar suyun içine girer ve Gülay’ın yanına gider. Gülay tüm ihtişamı ve güzelliğiyle karşısında durmaktadır. Deli değildir, gördükleri ve hissettikleri gerçektir Eşref’in. “Neredesin Gülay? Seni arıyorum kaç zamandır. Neden gelmedin?” diye sorar. Gülay “Geldim ya işte buradayım. Hem aşık olan için zamanın bir kıymeti bir hükmümü vardır?” der cilveli bir şekilde. Eşref, hayran hayran Gülay’a bakmaktadır. Gülay gideceğini söyleyince, “Neden bu kadar çok istiyorsun gitmeyi? Daha yeni gördün halbuki beni” diye sitem eder Eşref. Gülay “Neden bu acelen? Bulmuşsun işte aşkı. Hem aşık olan acele mi eder... Eşref, sudaki yansımasına bakar kırışmış yüzünü ağarmış sakalını görür, eski dinç, genç, yakışıklı Eşref

gitmiş yerine yolda görse amca diyeceği bir ihtiyar gelmiştir. Eşref “Yaşlandım, zamana düşman oldum. Elimde olsa kırarım bütün saatleri. Yeter ki dursun zaman.” Gülay, gülümser Eşref’in başını iki elinin arasına alır “Eşref. Zamana, kendisine düşman olmuş güzel Eşref. İnsanoğlunun kefareti de bu işte çok önem veriyor bedene gördüğüne, unutuyor ruhu, aşkı, hatta yaradanı. Neden, zamanı durdurmak istersin? Çok mu seversin hayatta olmayı. Hem neden sonsuza kadar yaşamayı istersin ki? Özgür olmak varken, Çürüyüp gidecek, her saniye eskiyen bir bedende hapsolmayı neden istersin?” Eşref’in gözleri uzun zamandır belki de ilk defa böyle parlamaktadır. Koşmak, zıplamak, dağlara, taşlara sevgisini haykırmak istemektedir. Bedeni dar gelir olmuştur Eşref’e. Eşref, Gülay’ın gözlerine bakar ve “Çünkü aşık oldum.” Gülay “Hem aşık olup hem de nasıl hayatta kalacaksın” diye sorar. Eşref, Gülay’ın dediğinden bir şey anlamaz. “Keşke daha önce görseymişim seni. Çok geç rastladım sana. Erken olsaydı ” daha fazla severdim sanki, en azından şimdikinden daha çok severdim.” der. Gülay alaycı bir şekilde gülümseyerek “Aşk her geçen gün çoğalır mı?” diye sorunca daha önce hiç aşık olmayan Eşref mahçuplaşır.

Gülay hızlıca suyun içine girer ve gözden kaybolur fakat söyledikleri dağlarda taşlarda yankılanmaktadır. “O hâlde; kibre, kötülüğe, acıya bu kalabalıkta yalnız kalmaya hazır mısın?” diye sorunca Eşref, heyecanla “Hazırım, her şeye hazırım. Sen yanımda ol her şeye katlanırım ben.” diye cevap verir. Gülay, Eşref’in bileklerine sonrasmda ise tüm vücuduna usulca dolandır ve Eşref’in gözlerine bakar, “Peki aşk için her şeyi yapar mısın?” diye sorar. Eşref, İlk defa aşık olmanın verdiği heyecanla “Yaparım, senin için her şeyi yaparım” diye cevap verir. Gülay bir an durur ve “Ben de aşk için her şeyi yaparım. Eşref’in tüm bedenini sarmıştır. Eşref’in burnuna yine o güzel, tarifi olmayan koku gelir. Son nefesiymiş gibi daha önce hiç nefes almamış gibi çekebildiği kadar güçlü içine çeker sevdiğinin, kokusunu. Gözleri dolar fakat ağlamamak için tutar kendisini. Gülay, Eşref’in vücudunda gezinirken “Ya bana hiç ulaşamasaydın, o zaman ne olacaktı “diye

sorar. Eşref ağlamamak için kendisini sıktıkça sıkır, gözyaşlarını tutmakta zorlanır, Gülay'ın ağlarsa gideceğinden korkar. Çocukluğundan beri başını okşayan, kimse olmaya her çocuk gibi gözyaşlarını içine akıttığından alışık bir gözyaşı dökmeden ağlamaya. “Bilmiyorum. Hem bunu konuşmanın zamanı mı şimdi. Ulaştım sana işte, yanımdasın yan yanayız ya.” Gülay aldığı cevaptan memnun kalmamış olacak ki “Peki, ya ölseydin beni beklerken ya da ben ölseydim seni beklerken o zaman ne olacaktı?” Eşref, “Ölmedim ama, ölssem zaten gelemezdim ki yanına. Sen de ölmedin, karşımdasın işte, ölmeden önce mutlu olmak için bu acelem.”

O sırada Gülay, “Ademoğlu senin bekleyecek zamanın kalmamış, nasıl benimle yaşayacaksın. Sen sanıyorsun ki hayat bu kadar. Zaman sınırlı, hayat buradan ibaret. Sen yoksa, zamanının biteceğini mi sanıyorsun?” Bir şey anlamaz Eşref, Deniz Eyesinin dediklerinden. “Ben seni beklerim, beklemeyi de bilirim ama eskisi kadar genç değilim hatta yaşlıyım. İsterdim ki senin gibi genç olayım, seninle daha çok vakit geçireyim, seni daha fazla seveyim.”

Gülay, Eşref'in önünde kuyruğunun üzerinde dikilir. Eşref, hayatında gördüğü en büyük en güzel varlığa hayran hayran bakar. Gülay “Sana, zamanla barışmanın, zamanla savaşmamanın sırrını vereceğim. Fakat bunun için kendinden geçebilecek misin?” Eşref sevinir, Gülay'la olabilecektir, sevecek, sevinecektir. Heyecanlanır hemen cevap verir “Herşeyden, herkesten, kendimden bile vazgeçerim senin için. Yeter ki bir ömür seninle olabileyim.” Gülay kahkaha atar, dağlar taşlar Gülay'ın tiz kahkahasıyla yankılanır. Alaycı bir şekilde “Bir ömür... O kadar az mı?” der ve hızlıca suyun içine girer. Suyun içinde dans eder gibi, evrenin tüm sırlarının cevabını biliyormuş gibi süzülür. Gülay, suyun içinde kuyruğunu salladıkça çayın suyu kabarır dev bir dalga Eşref'in üzerine doğru gelir. Eşref gitmemekte niyetlidir. Yakınındaki kayaya sıkıca tutunur ve nefesini tutar. Eşref suyun altında kalır suyun içerisinde kendisine bakan Gülay'ı görür. “Sana şükürler olsun ya rabbim” der içinden. Tuttuğu kayadan yavaşça ayrılır elleri, gözleri kapanacakken, birden suyun seviyesi tekrar eski

hâline gelir. Eşref dizlerinin üzerine çökmüş bir vaziyette öksürmeye başlar. Gülay, Eşref'in biraz önce sıkıca tuttuğu kayanın üzerinde tüm güzelliği ve asaletiyle durmaktadır. Eşref iki büküm hâldeyken kafasını kaldırır ve Gülay'ı görür. Gülay, elinde tuttuğu parşömeni kayanın üzerine bırakır "Burada yazılanları harfiyen yerine getir ve beni bul." dedikten sonra suyun içine girer ve gözden kaybolur. Eşref "Gitme, dur. Gülay gitme. Seni nasıl bulacağım Gülay!" diye arkasından seslenip suya dalar fakat suyun içinde karanlıktan başka bir şey göremez. Suyun dışarısına çıkar, telaşla etrafına bakınır, Gülay hiçbir yerde yoktur, her yer çok sessizdir... Az önce Gülay'ın bıraktığı parşömeni eline alıp okumaya çalışır. Ayışığının aydınlattığı parşömeni okumaya çalışır fakat yazılanlardan bir şey anlamaz. Eski Türkçeye benzemektedir fakat eski Türkçe gibi de değildir. Keşke küçükken kuran kursundan kaçmasaydım, diye geçirir içinden. Elindeki parşömende yazılanları anlamaya çalışarak köyün yolunu tutar. Kafasını elinde tuttuğu parşömenden kaldırdığında kendisini evinin önünde bulur. Eve nasıl geldiğini o kadar yolu ne kadar zamanda yürüdüğünü, karanlığın içerisinde dağları tepeleri nasıl aştığını hatırlamaz. Hızlıca odasına girer, ışığın altında elinde tuttuğu parşömende yazılı harflere dikkatlice bakar, karman çorman gözüken yazıları anlamaya çalışır, evdeki Kur'anı Kerim'i dolabın üzerinden alıp elinde tuttuğu yazılarla karşılaştırır, harflerin aynı olmadığını anlar. Ne yapacağını bilemez. Tersten bakar, yan çevirir okumaya çalışır yine de bir şeye benzetemez, saatlerce inceler ne yazdığını anlamaya çalışır fakat vücudu güçsüz düşer ve parşömen elinde uykuya dalar. Sabah tarhana çorbasının kokusuna uyanır. Kurt gibi acıkmıştır, elindeki parşömeni katlar cebine sokar ve mutfığa gider. Ocakta kaynayan çorbadan kendisine doldurur ve yer sofrasına Recep'in karşısına oturur. Recep çorbasından bir kaşık alır, "İyi misin?" diye sorar Eşref'e. Eşref bir şey demeden sanki yıllardır yemek yemiyormuş gibi hızlıca çorbasından içip önündeki bazlamasından ısıtır. Recep, Eşref'e bakıp günlerdir yemek yemeyen adam ne olmuş da kıtlıktan çıkmışçasına yemek yemektedir, diye düşünür. "Geceleri nereye gidiyorsun? Hâlin hâl değil. Ne oluyor sana, hastaysan doktora gidelim. Bir derdin varsa söyle beraber çözelim." der. Eşref

 orbasını bitirir. “Yok bir  eyim iyiyim ben” der ve hızlıca sofradan kalkar. Bir an önce par   mende ne yazılı olduğunu öğrenmek ister. Gençte olsa imam bu tür yazıları bilir ne olduğunu anlar diye düşünüp caminin yolunu tutar. Caminin hemen yanındaki köylüler tarafından yaptırılan evde kalan genç imam, evinin bahçesinde geçen gece yakaladığı balıkları pi irmekte bir taraftan da pi irdi ı balıkları telefonuyla çekip canlı yayın yapmaktadır. Eşref selam sabah vermeden hocanın yanına gider ve elindeki par   meni hocaya g  sterir. “Ne yazıyor burada nedir hocam bu?” diye sorar. Hoca pi kin pi kin “Kaynanan seviyormu  Eşref Dayı.” der ve telefonuyla Eşref Dayı’yı çeker. Eşref Dayı’nın ciddiyetini görünce telefonu kendisine çevirip. “Benden bu günlük bu kadar. Hepiniz Allah’a emanet olun. Selamünaleyküm” der ve telefonunu kapatır. Tela lı olduğu belli olan Eşref Dayı’nın uzattığı par   meni alır “Hayırdır Eşref Dayı bu nedir.” diyerek par   menin önüne, arkasına, sa ına, soluna bakar. “Baya eski bir şey galiba bu.” Kafasını par   mendenden kaldırıp Eşref Dayı’ya bakar “Ne ki bu?” diye sorar. Eşref sinirlenir “Bana mı soruyorsun hoca. Ben bilsem sana mı getiririm. Ne yazıyor üzerinde onu soruyorum sana.” diyerek  ıkı ır. Hoca sa ına soluna tekrar bakıp bir şey yazmadı ını söyleyince, Eşref’in kan beynine vurur. Bir hı ımla par   meni hocanın elinden çeker alır. “Ver  unu be nasıl hocasın sen bir boktan anladı ın yok.” Hoca bir şey diyemez. “Sana kahvedekiler oyun etmiş olmasınlar Eşref Dayı, bir şey yazdığı yok orada.” Eşref, iyice  ileden çıkar, “Bana oyun edecek adamın amına koyarım ben Hoca, sen daha tanımadın beni herhâlde. Tövbe tövbe caminin yanında s vd r yorsun beni ya. Bilmiyorsan bilmiyorum de ne uzatıyorsun.” der ve gider. Ayaküstü azar i iten hoca, Eşref’in huy-suzlu unu bildiğinden bir şey demez tam tersi güler. Eşref arkasından sırttan Hoca’ya bakmadan “yılı ık” der ve çıkar caminin avlusundan. Ne yapacağını bilemez. Hem Recep hem de hoca ikisi de bir şey yazmıyor demiştir. İkisi de bir olacak değildir ya. Acaba bir şey yazmıyor mu kafadan mı uyduruyorum diye düşünür. Son bir şans olarak nefesi g  cl   amak Ana’ya g  stermeye karar verir. Köyde çocuğu olmayan, dara d   en herkes  amak Ana’ya gider dertlerine derman ararlar. Şimdiye kadar yardım isteyip de derdine derman bulamayan

olmamıştır. Kuraklık döneminde okumuş üflemiş üç gün üç gece yağmur yağdırmıştır nefesi güçlü bir kadındır. Şamak Ana'nın evine gittiğinde kapısının önünde şehir dışından gelmiş lüks arabaları görür. Eşref, girmekle girmemek arasında kararsız kalır inanmaz bu tarz büyücülük işlerine fakat son günlerde yaşadıkları nasıl tarif edilir bilemez. Hızlıca ne yazdığını sorar çıkarım, ne olacak ki, der ve Şamak Ana'nın evinin avlusundan içeri adımını atar. Henüz bahçenin kapısından yeni girmiştir ki evinin tahta balkonundan elinde bastonu, siyah şalvarı, başındaki renkli yemenisi, elinde yılan başlı bastonuyla Şamak Ana belirir. Rüzgâr estikçe boynundaki kolyelerin şıkırtısı evin her yerini kaplayan Şamak Ana, evinin tahta balkonundan Eşref'e bakarak. "Gel Eşref, hoş geldin. Getir bana onu." der. Eşref son günlerde şaşırılacak o kadar çok şey yaşamıştır ki Şamak Ana'nın kendisinin geldiğini nereden bildiğini sorgulamaz bile. Kapısının önünde bekleyen insanların, kurulu sofralarda yemek yiyen kalabalığın arasından geçer ve odasına girer. Şamak Ana "Otur şöyle rahatla ve sor öğrenmek istediğini. Ne bilmek istiyorsun bizden ne öğrenmeyi umdun da geldin." der. Eşref, basık, havasız, ağır şekerli bir tütsü kokan, duvarında, türlü hayvan postlarının olduğu odadaki tabureye oturur. Elinde tuttuğu parşömeni yavaşça uzatıp "Burada ne yazıyor. Neyce bu yazılanlar. Bir bak hele." der... Şamak Ana elindeki parşömeni bir süre bakar. Nereden buldun bunu diye sorar. Eşref bu soruya artık sinir oluyordur "Ne yapacaksın buldum işte. Ne yazıyor. Sen onu söyle hele boş ver nereden bulduğumu." diye cevap verir. Şamak Ana parşömenin sağına soluna bakar içinden bir şeyler mırıldanır. Dua eder gibi değil de daha çok birisiyle konuşuyor gibidir. Oturduğu koltuğun altındaki kıvılcıklı renkli taşı çıkarır ve hızlıca elindeki kibritle yakar. Taş birden alev alır, kıvılcıklı renkli alev odayı bir an da kıvılcıklı boyar. Şamak Ana tel dolaptaki gümüş taşı alıp ateşin üzerine bırakır. Dolabın içerisinden aldığı üzerliği kıvılcıklı ateşte tutuşturur. Üzerlik kısa bir süre yandıktan sonra üzerine basıp söndürür. Üzerliğin kokusu ve dumanı her yeri kaplar. Isınan gümüş tasın içerisine üzerinde zemberek suyu yazan cam şişedeki suyu boşaltır. Hızlıca, pencerenin kenarında duran, tütsülerin, içerisinde türlü bitkilerin ve böceklerin olduğu kavanozların yanındaki, eski

beş kiloluk yağ tenekesinde ekili olan Siyah Gül'ün dikeninden birini alır. Eşref'in eline yüzüne çizikler atar. Aynı dikenle parşömenin üzerine bir şeyler yazar karalamalar yapar. Eşref, bir şey demeden merak içinde öylece bekler. Şamak Ana gümüş tastaki suyun kaynadığını görünce, odanın içerisindeki kafeste duran beyaz güvercini alır ve boynunda asılı olan kolyelerin arasındaki dikkatli bakmadıkça seçilemeyen, küçük kara saplı bıçağıyla güvercinin kafasını keser ve kanını kaynayan suyun içine akıtır. Elindeki parşömeni tasın içerisine daldırır. Anlaşılmaz birtakım laflar eder ve parşömeni tastan çıkartıp güneşe doğru tutar. Şamak Ana parşömene bakarken birden “Ah” diye bağırıp elinde tuttuğu parşömeni yere fırlatır. Şamak Ana'nın elleri yanmıştır. Parşömen köz gibi sıcak olmuştur bir anda. Parşömeni yere atar atmaz kızıl alev saçan taş söner, tasın içinde kaynayan suyunun üzeri buz keser. Korku dolu gözlerle Eşref'e bakar Şamak Ana “Bizden iyiler.” der. Anlamaz Eşref “Kim bizden iyi, ne yazıyor, ne gördün?” diye sorar hızlıca. Şamak Ana “Bizden iyilere ait bu parşömen. Burada yazılanı kimse göremez, sadece bizden iyiler görebilir. Kendi aralarında haberleşmek için kullanırlar. Burada yazılı olduğunu söylediğin harfleri sadece bizden iyiler okuyup anlar. Sen burada bir şey gördüğüne emin misin? Eşref, yerde duran parşömenin üzerindeki şekillere yazılara bakmaktadır. Şamak Ana “Dikkatlice bak. Ne yazıyor anlamaya çalış. Bizden iyiler her şeyi açık açık söyler. Soruları, cevapları nettir. Ya okursun ya da okuyamazsın.” Eşref “Anlaşılmıyor yazılanlar sadece karalama var burada başka bir şey yok.” Şamak Ana telaşlanır bir şey diyemez. “Senin bir şey görüyor olman bile mucize. İmkânsız bir şey, bu yazılanları görebilmen için ya bizden iyilerden olman lazım ya da arkasında duran defterleri hızlıca karıştırır içerisinde türlü bitkilerin, özlerin, böceklerin olduğu tel dolabın arkasındaki gizli kapıyı açar ve içerisinde duran yıllardır açılmadığı belli olan üzeri bir karış toz olmuş el yazması defterin sayfalarını açar ve Deniz Eyesi'nin tasvirinin olduğu sayfaya bakar. Eşref heyecanlanır ve sinirlenir. “Ya da ne? En başta söyleyeceğini en son söylüyorsun be kadın. Ama ne? Okumam için ne olması lazım?” Şamak Ana Eşref'in gözlerine bakar. “Ya Biz-

den, iyilerden olman lazım ya da binlerce yıl yaşayan ölüm-süzlüğün sırrını çözen, suyun, denizlerin, yağmurların efendileri, koruyucuları Deniz Eyelerinden birisiyle âdemoğlunun birbirine sevdalanması lazım, kalbinin ruhunun birbirine mü-hürlenmesi, kalplerinin bir atması lazım.” Şamak Ana, önünde duran kitaptan kafasını kaldırır, Eşref’e bakar “Sen bunu nereden buldun Eşref?” Eşref, bir şey söylemeden yerde duran parşömeni alır ve hızlıca odadan çıkar. Evin tahta merdiveninden kendince hızlı adımlarla iner. Evin avlusuna çıkıp kapıya doğru yönelir. Balkona çıkan Şamak Ana Eşref’in arkasından seslenir “Eşref uzak dur onlardan. Deniz Eyeleri çok tehlikelidir uzak dur, oyunlarına kanma, sakın ola ki sözlerine aldanma...” Eşref, avludaki kapıdan çıkıp gider. Şamak Ana olduğu yere dizlerinin üzerine çöker ve bayılır. Şamak Ana’dan medet ummak için gelenler hemen Şamak Ana’nın yanına koşturarak “doktor yok mu” diye bağışırlar.

Eşref elindeki parşömene bakarken bir taraftan da bizden iyileri ve aşık olması gerektiğini düşünür. “Acaba Gülay bana aşık değil mi? Aşık olmasa neden benimle konuşsun ki? Neden beni seçsin ki? Peki aşıkrsa neden göremiyorum. Neyi yanlış yaptım acaba.” diye kendi kendine söylenirken. Akşam ezanı okunur. Gülay’ı bulmalı ve ona sormalıym diyerek karanlığın içerisinde yavaş adımlarla, dağların arasındaki patikalardan, keçi yollarından geçer. Gülay’ı en son gördüğü yere gider. Daha önce Gülay’ın üzerinde durduğu kayaya çıkar. Etrafına bakınır, kimse yoktur. “Gülay, ben geldim. Neredesin?” diye bağıırır. Elindeki parşömeni havaya kaldırır, “Ne yazıyor burada? Neden yazılanları anlamıyorum söyle. Gel dedin geldim Gülay.” diye bağıırır fakat gelen giden yoktur. Kaya’nın üzerine oturur çaresiz bir şekilde Gülay’ın gelmesini bekler. Bir süre sonra suda bir hareketlenme olur ve Gülay karşısında belirir. Eşref, çocuklar gibi sevinir. Gülümseyerek Gülay’a bakar, “Geleceğini biliyordum. Beni bırakmayacağını biliyordum...” Gülay bir şey söylemeden elindeki müzik aletini çalmaya başlar. Eşref, bakar hayran hayran Gülay’a ve elinde tuttuğu ilk defa gördüğü fakat sesini daha önce duyduğu enstrümana. Elindeki parşömeni gösterir “Ne yazıyor burada. Okuyamadım, yazılanları söyle bana ne olur. Ne

istersen yaparım yeter ki söyle bana.” Gülay gülümseyerek kafasını kaldırır. Gözlerinin içi gülüyordur. Eşref, Gülay’ı böyle görünce daha çok mutlu olur. Gülay “İstedığımı yaptım zaten.” der ve sevinçle elindeki enstrümanla daha neşeli bir parça çalar. Eşref mutlu olmuştur, Gülay’da mutludur.

Eşref hemen arkasında bir ses duyar. “Aklımdaki gibisin ne eksik ne fazla.” Eşref irkilir arkasına döner ve kendisiyle karşılaşır. Recep’tir karşısında duran. Gülay, Recep’e hoş geldin der. Recep “Hoş buldum. Gel dedin geldim.” diye cevap verir. Eşref ne olduğunu anlayamaz. Sinirli bir şekilde Recep’e “Sen, sen ne yapıyorsun burada. Nereden çıktın?” diye sorar. Recep cevap vermez, Eşref’e değil arkasındaki Gülay’a bakmaktadır hayran hayran. Eşref Gülay’a döner, Gülay daha önce kendisine bakmadığı gibi bakıyordu, gözlerinin içi gülüyordur Recep’e bakarken. Eşref üzülür. Kandırıldığını anlar. Gülay’a bakarak “Beni niye kandırdın? Neden beni sevedin, neden?” Eşref’in hüznü yerini öfkeye bırakır “Neden kandırdınız beni? Neden kandırdınız lan beni? Ben size ne yaptım lan!” diye bağırır. Recep, Gülay’ın gözlerine bakarak. “Beni bulmanı bekledim. Hep seni, yalnızca seni sevdim.” der. Eşref olan bitene anlam veremez, öfkeyle bağırır, “Bu ne böyle lan!”

BİR GÜN ÖNCE

Eşref sabahın erken saatlerinde eve gelir odasına girer ve elinde tuttuğu parşömende ne yazdığını anlamaya çalışırken uyuya kalır. Bu sırada. Eşref’in varlığından bile haberdar olmadığı fakat Recep’in çok küçük yaşlardan beridir kullandığı, ahırın içerisindeki gizli odanın duvarlarında, sadece bir kere gördüğü, kokusunu içerisine bir kere çektiği o andan beridir aşık olduğu Gülay’ın, resimleri, tasvirleri vardır. Recep, gizli odasından çıkıp eve girerken Eşref’in kapısının aralık olduğunu görür. Recep kapının aralığından Eşref’in odasına baktığında elinde tuttuğu parşömeni görür, yavaşça ve merakla parşömeni elinden alır ve yazılanları okur. “Bul beni sevdim. Gel artık.” Yıllardır beklediği işaret gelmiştir sonunda. Gerçektir düşledikleri, kafasından uydurmamıştır, deli değil-

dir, aşıktır... Sevdığı, aşık olduğu kişi gerçektir ve o da Recep'i unutmamıştır. Recep sevdiğine kavuşma ümidiyle Eşref'i takip eder.

ŞİMDİ...

Gülay, Recep'e bakar. Bir anda suya girer ve Recep'in olduğu kayanın üzerine çıkar. Suyu girdiğinde su kabarır, büyük bir dalga oluşur. Eşref, üzerine gelen suya kapılmamak için kayaya var gücüyle sıkıca tutunur. Gülay bedenini Recep'in bedenine dolamış gözlerinin içerisine aşkla bakmaktadır.

Gülay, Recep'in yüzünü ellerinin arasına alır "Güzel Recep. Ah güzel Recebim benim. Ya hiç sana ulaşamasaydım. Ya ölseydik birbirimizi görmeden, ya hiç kavuşamasaydık." der. Recep gülümseyerek "Ben bir gün geleceksin diye sevmemedim ki seni. Hem aşık olan ölür mü?" diye cevap verir, bunun üzerine Gülay "Ne zaman ölür peki?" diye sorar. Recep sevdiceğinin gözlerine bakar ve "Sevecek bir şey bulamadığımda." diyerek cevaplar. Gülay, Recep'in vücudunda gezinir ve tekrardan gözlerine bakar. "Her şeyden, kendinden vazgeçer misin aşkın için?" diye sorar. Recep kendinden emin bir şekilde cevap verir, "Kendinden geçen, aşkıdan da geçer, sevdiğinden de." diye yanıtlar. Gülay "Gidelim o zaman buralardan, çok uzaklara gidelim." der Recep'e. Recep Gülay'ın elinden tutar, "Ben varacağım yere vardım. Olmak istediğim yerdeyim, daha da gitmek istemem bir yere." der gülümseyerek. Gülay, Recep'i önünde tüm ihtişamı ve güzelliğiyle kuyruğunun üzerinde dikilir, ay tüm güzelliğini ortaya çıkarmaktadır Gülay'ın... Recep hayran hayran bakar ve "Çok güzelsin, toprak kokusu gibi, yağmur damlası gibi, fırtınadan sonra açmasını beklediğim güneş gibisin." der. Recep, Gülay'ın yüzünü görebilmek için boynunu olabildiğince yukarı kaldırmıştır. Gülay, Recep'e bakarak "Sonsuza kadar yaşayabilir misin benimle? Bunca acıya, ölüme, ihanete, ayrılığa, çaresizliğe katlanabilir misin?" Hayır, diye cevap verir Recep. "Katlanamam hiçbirisine ama yaşarım yine de seninle." diyerek yanıtlar sevdiceğinin sorduğu soruları. Suyun altında nefesini tutan Eşref suyun etkisi azalınca dizlerinin üzerine çöküp öksürmeye başlar.

Gülay, Recep'in kulağına bir şeyler fısıldar, Gülay'ın "Şimdi söyle bunları, söyle ki bir olalım âdemoğlu, ayrılmayalım hiçbir zaman." demesiyle, zor nefes alan boğulmaktan az önce kurtulan Eşref öfke ve nefret dolu gözleriyle Recep'e bakar, cebinde taşıdığı kara saplı bıçağını çıkarır ve ikizinin üzerine doğru yürür. "Beni seçti beni. Sen aklını karıştırdın onun. Sen aramıza girdin. Geber, geber!" diyerek Recep'in üzerine atılır. Recep ve Eşref boğuşmaya başlarlar. Bu esnada Eşref'in elindeki bıçak yere düşer. Eşref, yere yatırdığı Recep'i elleriyle boğmaya çalışmaktadır. "Beni sevecek beni, sadece beni." diye bağırır ağzından köpükler saçarak. Recep, eline geçen ağaç parçasıyla üzerine çökmüş Eşref'in kafasına sertçe vurunca "Ah" diye bağırır Eşref ve ellerini Recep'in boynundan çeker. Recep şimdi ayakta, Eşref ise yerededir. Recep'in gözlerinde öfke ve korku vardır. Elindeki ağaç parçasıyla defalarca vurur Eşref'e, vururken de kendinden geçmiş bir şekilde "Beni seviyor beni" diye bağırır. Recep, Eşref'i yerde yatar halde görünce kendine gelir ve elindeki ağaç parçasını bırakır. Fırsattan istifade eden Eşref yerde duran kara saplı bıçağı alıp Recep'in üzerine atlar ve bıçağı Recep'e saplar. Recep, kanlar içerisinde yerde yatarken biraz önce kardeşinin kendisine vurduğu ağaç parçasını eline alır, Recep'in kafasına vurmaya başlar. "Beni de sevsin beni de" diye bağırır ikizine vururken. Kollarında derman kalmayınca elindeki ağaç parçası kırılıncaya kadar vurmaya devam eder. Eşref, kardeşinin akan kanından kendi öfkeli, korkunç ve çirkin yansımasını görür ve diz çöküp ağlamaya başlar. "Beni de sevsin. Ana. Beni de sevsin." diye bağırır, hiçbir zaman görmediği anasından yardım bekleyerek. Eşref diz çöküp Recep'in yanı başında kafasını öne eğip ağlamaya başlar. Eşref, kafasını kaldırmca Gülay'ın kollarındaki Recep'i görür. Gülay, kollarında yatan Recep'in üzerine eğilir ve bir şeyler söyler. O an Recep'in yaşlanmış vücudu gençleşmeye, güzelleşmeye başlar, tüm vücudu altın rengi pullarla kaplanır. Eşref, hayran olmuş gözlerle bakar kardeşine. Recep ve Gülay kuyruklarının üzerine dikilirler, ikisi de çok büyük ve çok güzel gözükmektedir. Ayışığının altında iki kişi tek beden olmuştur. Birbirlerinin bedenlerine dolanmış bir şe-

kilde suya dalıp uzaklaşırlar. Yerde, dizlerinin üzerinde çökmüş vaziyette kalan Eşref, vücudundaki kanı fark eder. Dik-katli bakınca kalbine saplanmış olan kara saplı bıçağı görür ve olduğu yere yığılır. Hiç koklayamadığı anasının kokusu gelir burnuna “Beni de sev. Ana, beni de sevsin Ana.” der sanki annesini görüyormuş gibi. Eşref’in gözlerinden üç damla yaş akar. Bilinci sonsuza kadar kapanmak üzeredir Eşref’in. Buğulu gözlerle boşluğa doğru bakarken üzerine doğru eğilen suratına bakan İbrahim’i görür. “Kim çalışırmış, gördün mü çalanı? Sen de duydun mu? Ne çalışırmış?” diye sorar İbrahim. Eşreften bir cevap alamayan İbrahim, üzerinden uzaklaşır. Uzaklaştıkça Eşref, İbrahim’in bedeninin yılan biçiminde olduğunu ve bir başının yılan diğerinin ise insan şeklinde olduğunu görür. İbrahim’e doğru elini uzatıp “Yardım et İbrahim.” der. İbrahim sürünerek uzaklaşırken Eşref’in gözleri son kez kapanır.

ۛ

MENEKŞE

İşsizlik, yoksulluk ve çaresizlik yüzünden doğup büyüdüğü toprakları terk etmek zorunda kalan babam ve annem. Altı yaşındaki bendeniz Menekşe'yi, benden iki yaş büyük İdris'i ve evimizdeki eşyaları, sırf aynı şehre boş gittiği için az para isteyen akrabamızın, asli görevi kömür taşımak olan, is sinmiş kamyonun kasasına sarıp, Diyarbakır'dan Adana'ya doğru yola çıkmalı bugün tam on dört sene oldu. Tam on dört sene oldu biliyorum, çünkü kimse doğum gününü unutmaz. Nüfus müdürlüğüne yaşı beş sene geç yazılanlar, acı çekmekten nefes alamayanlar, yaşamın anlamsızlığını çözmüş şairler, her saniye ölmek isteyen mutsuz aşıklar ve çalıştıkları fabrikada kendisine söylenen işi yapıp mesaisi bitince evine giden ve günleri izlediği yerli diziler sayesinde hatırlayan asgari ücretli çalışanlar dışında.

Doğum günümde, saçlarım, gözlerim ve elbiselerim kömür isisi olmuş bir şekilde kucağımdaki çaydanlıkla, kamyon kasasında yolculuk ederken, babamın, annemin, İdris'in ve benim ağzımıza, burnumuza kömür tozu girmesin diye bağladığımız eşarpların arasından, hep bir ağızdan "iyi ki doğdun Menekşe" demelerini beklemedim diyemem. Canım ailem, dünyanın en kötü doğum günü sürprizini kaldıramayacağımı düşünmüş olacaklar ki, is sinmiş, kömür kokan kamyon kasasında, saatlerce, bir kelime dahi etmeden, sadece önlerine bakarak öylece durmuşlardı. İçinde bulunduğumuz çaresizliği, birbirimize bakmayarak yok etmeye çalışıyorduk. İlk defa o zaman gördüm siyah gözyaşını. Gözyaşında çok uzmandım halbuki. Her çeşit gözyaşını gördüm diye düşünüyordum fakat beterin de beteri varmış o an anladım. Babam, içindeki tüm kötülüğü, öfkeyi, çaresizliği, ümitsizliği, tükenmişliği sağ gözünden akan bir damla gözyaşıyla sıkıştırmış, tüm dertlerini gözyaşıyla dışarı atmaya çalışıyordu Üzümlere söylemiyorum ki, hayat denen bu çile, tek damla siyah gözyaşıyla temizlenemeyecek kadar pis... İçinde bulunduğumuz karanlık, isli kasadan inip daha karanlık bir hayatın tam ortasına; ailecek, gece gündüz demeden çalışarak, konduduğumuz; pembe panjurlarının, birbirinden güzel meyve ağaçlarının ve

rengârenk çiçeklerin olmadığı kondumuzda, yaşamaya başlayalı tam on yedi sene oldu. On yedi senedir, nefes alıyor, uyuyor, uyanıyor ve yemek yiyordum! Ne kadar çabuk geçiyor zaman. Yaşadığım mahallede; mevsimler, ölenler, doğanlar ve hapse girip çıkanlar dışında hiçbir şey değişmiyor, her şey, her yer aynı. Bir tek ben değiştim, sadece ben. On yaşındaki ben ile şu an ki ben arasında, asırlar, ömürler var.

Eskiden çok güzelmışim ben. Saçlarım, burnum, elmacık kemiklerim, göz kapaklarım, çenem, dişlerim, ellerim her yerim çok güzelmış. Hatta annem bir keresinde, eskiden Hazal Kaya'ya benzediğimi bile söylemişti. O kadar güzelmışim zamanında. Kendim hariç, geçmişte olan biten her şeyi hatırlıyorum. Mesela, ilkokuldayken, öğretmenler gününde, öğretmenime vermek için, annemin çeyizinden kalma, hiç kullanmadığı, kenarları el işi oyalı eşarbını, renkli defter kabıyla kaplayıp, öğretmenime hediye ettiğimi fakat ben ve benim gibi işçi çocuklarımın hediyelerine bakmadığımı, bir kere olsun başımızı okşamadığımı, , asker çocuklarına ve maddi durumu iyi olan çocuklara daha bir ilgili davrandığımı unutamıyorum. Hatta sınıf arkadaşım Reyhan'ın, bir göz odada, dokuz kardeşinden saklamayı başardığı, en iri, en güzel cevizleri, öğretmenimize verdiğini bunun üzerine öğretmenimizin, herkesin içinde Reyhan'a bakarak alaycı bir şekilde kakhaha attığını, Reyhan'ın ağladığını, her şeyi ama her şeyi hatırlıyorum.

1258. bölümünü izlediğim günlük dizinin ilk bölümünü, başrolde oynayan kızın eski sevgilisini, daha önce oynadığı dizileri bile hatırlıyorum fakat kendimi hatırlayamıyorum. Sanki hiç normal olmamışım sanki hiç var olmamış gibiyim.

Ne yalan söyleyeyim, Hazal Kaya gibi güzel olmak da istemezdim, insanların bakmasına katlanamıyorum çünkü. İnsanların bana bakmayacakları kadar normal olsam, yani normal bir insan kadar olsam yeterdi aslında. Bizim mahalledeki Gülsüm gibi mesela. Arkadaşları var, işe gidiyor, dışarıda oturup çay içiyor, minibüse biniyor, kimse bakmıyor bir şey demiyor ne güzel. Anası babası seviyor, belki görüştüğü biri bile vardır kim bilir. Ne güzel hayat. Normal olmak ne güzel şey!

Bir günde kaybettim ben her şeyimi.

Yazları kırk beş derece olan, insanların sıcaktan bunalıp güneşe ateş ettiği, Adana'nın soğuk bir kış günü, normal bir şekilde hayatıma devam ederken her şey bir anda değişti.

İdris'in, babamın Ankara'dan gelirken çorba içmek için durduğu dinlenme tesisinden aldığı, karnına dokununca konuşan, sarı saçlı, mavi gözlü, beyaz tenli bebeğimi salonun ortasında duran ve evin her odasını ısıtan sobanın içerisine atmasıyla değişti her şey. İdris'in evin ortasında küçük çaplı bir fabrikanın enerjisini sağlayabilecek ölçekte ısı yayan sobanın içerisine attığı bebeğimi görünce, sevdiklerini kurtarmak için elinden gelen her şeyi yapan, ölümden korkmayan diğer kadınlar gibi sobanın üzerine atıldım. Keşke sobanın üzerinde duran, güğümü ve içerisinde yüzyıllardır kaynayan lavları bashedan aşağıya devrilip, kafamda, yüzümde, ellerimde ve vücudumda üçüncü dereceden yanıklar oluşturmada önce fark etseydim. Bazı eşyalar ve bazı insanları size zarar vermeden farkına varamıyorsunuz. Hep oradalar, hep varlar fakat hiç yoklar gibi.

Alevlerin içerisinden güçlükle çıkardığım, yarısı yanmış bebeğimle, hiç olmayan kız kardeşimle bir ömürdür, aynı kaderi paylaşıyordum. Yerde yüzünün yarısı erimiş, tek gözü mavi olan bebeğime bakarken, o an eskisi gibi olamayacağımı, herkesten farklı olduğunu anlamıştım.

Doktorların, yaşamaz demelerine rağmen bu yaşma kadar gelebildim. Aslında büyük başarı yüz derisi tamamen yanmış bir kız çocuğunun, bu yaşa kadar bileklerini dikine kesmesi, ya da eline geçirdiği sallamayla insanlara saldırmaması. Annemin çığlıkları ve bebeğimin mavi gözü dışında o ana ait hiçbir şey hatırlamıyorum. Ruhum gibi tamamen yanmış oyuncak bir bebek ve bitmek tükenmek bilmeyen ameliyathaneler, ağrılar, sızılar, çirkinlik ve tabiki de akabinde gelen yalnızlık. Bebeğim, Bergen gibi saçlarıyla yüzünün yanık kısmını kapatabiliyor ve tüm bu çektiklerine rağmen, her şeye inat hala çok güzel. Hatta inanmayacaksınız, karnına dokununca konuşabiliyor. Hiç olmayan kız kardeşim gibi Bergen Bebek.

Eskiden, yani ben yanmadan önce mahalledeki herkes tanırdı beni, severlerdi de, neden sevmesinler ki, kimseyle bir derdim yoktu ki benim. Ne olduysa o kaynar sudan sonra oldu. Herkes bana canavarmışım gibi bakmaya başladı. Tamam, yüzüm korkunç gözüküyor kabul ediyorum, ama ben hâlâ aynı benim. Menekşe'yim ben. Bazı kadınlar, çocuklarına "Eğer uslu durmazsan seni canavar Menekşe'ye veririm." diyorlarmış. Menekşe diye canavar mı olur? En fazla çirkin diyebilirsiniz bana, onu kabul edebilirim ama canavar lafını kabul edemem. Güzellik göreceli değil mi? Kime göre, neye göre çirkin? Nasıl ki her insan 90, 60,90 olacak diye bir kural yoksa, her insanın da yüz derisi olacak diye bir kural olmamalı. Nefret ediyorum toplumun dayattığı güzellik algısından, daha doğrusu tekmiş, değiştirilemezmiş gibi savunulan her firkiden nefret ediyorum. İnsanlar, kibar ve anlayışlı olsunlar istiyorum. Dış görünüşlerine göre davranılmasın insanlara. Sınıfsal ve cinsiyetçi ayrımlar kalksın istiyorum. Herkes eşit olsun istiyorum. İnsanlar birbirlerini görünce bir tebessüm etsin, merhaba desin, iyi akşamlar desin istiyorum. İmkansız biliyorum ama İnsanların, insan olmasını istiyorum. Kaba saba insan sevmiyorum, en başta insan sevmiyorum sanıyordum fakat sevmediğim, insan değil kabalıkmiş onu anladım. Nasıl ki kilolu bir insana, şişko denilmemesi gerekiyorsa, yüzü tamamen yanmış birisine de canavar denmemeli, istemediği lakaplar takılmamalı. Şerefsiz Murat'ın beni mahallede görüp "O ne lan, amına koyayım Freddy gibi." demesiyle, filminden ve karakterden haberdar dahi olamayan mahalleli bana "Freddy" demeye başladı. O kadar ki filminden ve benzetmeden bihaber olan bazı kadınlar arkamdan "Ferdi geliyor" demeye başladılar. Hatta bazıları işi o kadar ileri götürdüler ki, "Ferdi, erkekmış. Yanınca böyle olmuş." diyenler bile oldu. Ah, ben o bazılarıyı bir görebilsem, Ah, bir elime geçirebilsem. Sizsiniz lan erkek, sizsiniz Ferdi, şerefsizler. Her şeyi hatta canavar olmayı, Freddy Krueger olup rüyalarına girip her zerrelere kadar kesmeyi kabul edebilirim ama erkek olmayı asla, işte bunu kabul edemem. Sinir oluyorum ya bana erkek muamelesi yapmalarına, kadını ya ben kadın. Çok merak ediyorsan, hiç derdin yoksa, kocandan dayak yemediğin anlarda beni düşünüyorsan, bana dertlendiyse, gel insan

gibi sor değil mi? Seni yiyecek hâlimiz yok. İstemediğin bir lakap takılınca insan sinirleniyor. Yaratıcı bir lakap şimdi Allah var. Murat salağından beklenmeyecek kadar yaratıcı bir benzetme ama istemiyorum ya. Mesela biz mahalleye geldiğimizde, kamyon kasasından elimiz, yüzümüz, kıyafetlerimiz kömür karası olmuş bir şekilde inince, bizi görenler “Karalar” diye lakap takmışlardı. O da çok hoşuma gitmiyordu, bu yüzden az kavga etmedim mahallenin çocuklarıyla. Gerçi İdris’in hoşuna gitti bu lakap. “Kara” diye dövme bile yaptırdı koluna. Ama benim hoşuma gitmedi, söylemesinler. “İnsanın içi kara olmasın” derdi babam. Ama bu canavar benzetmeleri, bu hiç yıkayınca gidecek gibi durmuyordu. Bazı günler, acaba ben canavar mıyım diye düşünmüyor değilim. Yalnızlık da üzmüyor artık eskisi kadar. Başlarda aynaya dahi bakamıyordum korkuyordum. İnsanlar da haklı ben bile kendimden korkarken çocuklar neden korkmasın. Fakat bu sorunu da çözdüm. Okuduğum onca kişisel gelişim kitabı izlediğim kişisel gelişim videosu sonucunda çareyi, evdeki aynaları kaldırmakta buldum. Kendimi görmediğim sürece rahatım. Aynalara küstüm. Hatta kendimden korkmamak, biraz da olsa kendime güzel görünebilmek için, internetten sarı renk peruk sipariş ettim. Yüzümün kısmen daha az yanmış olan sağ kısmını açıkta bırakacak şekilde, sarı peruğumla yüzümün sol kısmını Bergen gibi kapatsam da, Bergen kadar güzel olmayı başaramıyorum. Keşke sadece yüzümün bir tarafı yansaydı. Bergen’in “aynalara küstüm” diye bir şarkısı var mı acaba. Olsa ne güzel olurdu. Ben her gün dinlerdim. En başlarda annemin sessizliğine ve İdris’in “Dışarı çıkma insanlar korkuyor senden” laflarına aldırmayıp inadına dışarı çıkıyor, mahalledeki insanların bakışlarına laflarına aldırış etmeden geziniyordum. Fakat mahalledeki çocuklar benden korktuğu için, muhtar ve caminin imamı, ben yokken eve gelip İdris’e, dışarı çıkmazsam iyi olacağımı söylemişler. Mahalledeki çocukların psikolojisi bozuluyormuş. “Her gün, en az üç kişinin bıçaklandığı, onlarca kadının kocası tarafından dövüldüğü, bir o kadarının da aşık olduğu adam tarafından öldürüldüğü, çocukların gelin olduğu mahallede; çocukların ve mahallenin psikolojisini ben mi bozuyormuşum? Bozulan psikolojinize sıçayım affedersin. Si-

zin ben... Neyse. Yok ya, Senin suçun yok, seni muhtar yapmanı şey yapmak lazım da neyse. Bak ağzımı bozduracaklar bana zorla, salon hanımefendisi kişiliğimden ödün verdirecekler illaki.” dedim İdris’in suratına bakarak. İdris, “Sikeceğim o muhtarı bir daha eve gelirse. Çıkma lan sen de dışarı. Bok mu var dışarıda, orospu gibi habire geziyorsun.” dedi suratına bakmayarak. Benim orospu olmamdan hâlâ korkuyor, eskisi kadar korkmuyor olsa da yine de söylemeden edemiyor. O da biliyor bu suratla orospu olamayacağımı ama bana değil hayvana, cansız mankene hatta damacanaya bile hallenen erkeklere güvenmediğinden uyarmadan da edemiyor. Hem nasıl güvensin çocuk, o da haklı, damacanaya hallenen adam beni de affedersin şey yapar yani. Bir de canavarla yatayım diyen vardır bence, kesin vardır. Bak şimdi ya. Tövbe tövbe, insanı zorla orospu yapacaklar. Sapık herifler. İyi ki erkek değilim.

Evin hakimiyeti, uyuşturucuyla alakası kamyon kullanmayı bilmekten öte gitmeyen babamdan, kendisini Pablo Escobar’ın oğlu gibi hisseden Kara İdris’e geçmişti. Erkek egemen toplumun, babadan oğula geçen düzenin en son halkasıydım. Hatta halkası bile değildim. Başroldeki erkeği daha da kuvvetli, kudretli, gözükmesini sağlayan, başrolümsü kadın oyuncu gibiydim. Ben olmasam kime zorbalık yapacak, kime emir verecek, kime üstünlük sağlayacak değil mi? İdris, kendisine İdris dediğim zaman çıldırıyor. Kendi adını duyunca sinirlenen ilk insan olabilir. Ne zaman kendisine adıyla seslensem “Ne lan o gavurlar gibi konuşuyorsun, orospu mu olacaksın başıma. Ağabey diyeceksin bana, ağabey.” diye bağırıyor. Sarı peruk taktığımda da “Orospu mu olacaksın. Ne lan bu peruk?” demişti. Söylemiş miydin, İdris orospu olmamdan çok korkuyor. Bu yüzden on dokuz aydır dışarı çıkmıyorum. Mahallenin psikolojisini düşündüğünden midir yoksa orospu olmamdan korkusundan mıdır bilmem, İdris kapıyı üzerime kilitleyip öyle çıkıyor dışarıya.

Yedek anahtarı bende olan kapıyı, her defasında üç defa kilitleyip karanlığa karışıyor İdris. Ben de sırf İdris’e inat geceleri dışarı çıkıyor mahalle mahalle dolaşıyordum. Karan-

lıkta daha rahat dolaşıyorum. Geceleri herkesin bir derdi oluyor, kimse bana bakmıyor. Orospular, evsizler, aşıklar, mutsuzlar, yalnızlar, hırsızlar, torbacılar, müptezeller, cami imamı ve cami cemaatinden birkaç yaşlı amca ve herkesten farklı olan ben. Geceleri dışarı çıkan insanlar hep aynı kişiler, kimin ne olduğunu hemen anlarsın. Gündüz öyle mi herkes dışarıda kimin kim olduğu belli değil. Gece insanının sevabı da günahı da belli. Ay; tüm sevapları, günahları ortaya çıkarırken, Güneş; tüm günahları, sevapları örtmekle görevli sanırım.

Ne olduysa son birkaç gündür İdris kilitlemiyor kapıyı, eskisi kadar da dövmüyor artık. O da bir saldı beni, vazgeçti herhalde benden, elinde kalırım diye mi korktu, yoksa manita mı yaptı bilemiyorum. Nedendir bilinmez kapı açık olduğundan beri benim de dışarı çıkasım kalmadı. Kemal Amca gibi oldum. Kemal Amca kırk beş sene hapis yatmış cezası bitince de cezaevi müdürüne dilekçe yazmış “Dışarı çıkmak istemiyorum, çok alıştım buraya.” diye, onun gibi oldum ben de, alıştım. İdris’e karşı olan öfkem de azaldı, eskisi gibi uyurken odasına gidip yüzüne kezzap atmak, boğazını kesmek falan istemiyorum. İdris, şu an ölse üzülmem ama sevinmem de yani Ölse de olur ölmese de fark etmez benim için. He yarın ne düşünürüm bilemiyorum ama şu an bu psikolojideyim. Psikolojim çok değişken, bir anım bir anıma uymuyor mevsimsel herhalde, yengeç burcu olduğumdan olabilir diye düşünüyorum. Bir taraftan evde kalmak dışarı çıkmamak, diğer taraftan da uzaklara gitmek istiyorum.

Mesela bu aralar, mahalleden, bu evden, mümkünse bu hayattan gitmek, kurtulmak istiyorum. Tanıdığım, bildiğim birisini bırak görmeyi, aynı havayı solumak dahi istemiyorum. Çantamı sırtıma alıp kendimden bile uzaklara, beni kimsenin tanımadığı yerlere gitmek istiyorum.

Kullanmayı bilsem, kapının önünde duran babamın kamyonunu alıp gideceğim uzaklara. Hoş bu kamyonla ne kadar uzağa gidilebilir bilmem ama. Bir arka mahalleye bile gitsem yetecek gibi. Bu evden çıkmak, normal bir insan olmak istiyorum. Bedenimin içinde hapsolmuş gibi hissediyorum kendimi., , Berlin’de sabah kahvaltısında, yer sofrasında tarhana

içen gurbetçi gibi hissediyorum kendimi. Gitsem gidemiyorum, kalsam kalamıyorum, bu hayat bu beden bana gurbet. Ben de özgür kalabilmek için her gece uyumadan önce mutlaka hayal kuruyorum, bazen bir prenses, bazen bir kahraman, bazen bir astronot, bazen de sıradan bir insan oluyorum. Kimi insan büyükşehrin kalabalığından, keşmekeşinden kaçıp sahil kasabasına yerleşmek ister, ben de tam tersi kalabalığa karışmak, kalabalık içinde kimse tarafından fark edilmemek istiyorum.

Of yine bir bağrıış çağrıış, yine bir kavga var mahallede. Bitmiyor arkadaş, bu sadece bizim mahalleye özgü bir şey mi? Yoksa dünyanın her yerinde böyle mi? Her zaman, her an, her köşede bir kavga. Düğünde kavga, cenazede kavga, yağmur yağdı, güneş açtı, yemek yapmadı, dışarı çıktın, bana baktın, bana bakmadın hep bir kavga.

Bir keresinde annem henüz bizimleyken, televizyona ruhunu ve bedenini kaptırmamışken. İki yanımızdaki gecekondu da yaşayan beş sene içerisinde yedi çocuk dünyaya getiren Nebahat Abla'nın, kocası tarafından her gün dayak yemesini adamın şerefsizliğine değil, maddi imkânsızlıklara, köyden kente göçün ve bu durumun yarattığı işsizlik ve maddi sıkıntılar yüzünden oluşan kaygının, insanları olumsuz yönde etkilemesine ve bu olumsuz etkinin, mahallemizde yaşayan dar gelirli insanların birbirlerine, hatta en yakınlarına, eşlerine, çocuklarına şiddet uygulamalarına kadar gidebildiğini, hatta gittiğini üzülenek belirtmişti. Bu olumsuz durumdan kurtulmak için devletin ekonomik reformlar düzenlemesi gerektiğini, İşsizliğin fazla olduğu mahallemizde iş imkânları sağlanması gerektiğini, bunun olmadığı takdirde, parasızlık ve geçim kaygısı yüzünden, insanların psikolojik olarak olumsuz yönde etkilendiklerini ve bu olumsuzluk neticesinde mahallelinin şiddeti ve kavgayı bir çıkış yolu olarak gördüklerini de sözlerine ekleyecekti ki tüm bunlar yerine, Mahallesinde sanki her gün bir kadın öldürölmüyormuş gibi, televizyondaki kadın cinayetini çözmeye çalışan Reality şovdan gözünü ayırmadan “ para yok para” demişti. Ben annemi iyi tanıdığım dan, ne demek istediğini hemen anladım, çünkü annemin söylediklerinin arkasında hep daha fazlası olduğunu biliyorum.

Bir keresinde, az konuşan, sadece yemek ve temizlik yapan annem, babamın her zamanki gibi işsiz ve sarhoş olduğu akşamlardan birinde, İdris'i ve beni ölesiye döverken, bizi kurtarmak için araya girmiş, bizim yerimize, sesini dahi çıkarmadan, gözümüzün önünde babam yorulup sızana kadar, aylarca, yıllarca dayak yemişti. Babam, dayak atmaktan yorulup sızınca, annem ağzındaki ve burnundaki kanları elinin tersiyle silip, duvar kenarında korkudan birbirimize sarılmış halde duran İdris'in ve benim yanımıza gelip, hiçbir şey olmamış gibi "Hadi siz yatın uyuyun bakayım. Sabah kahvaltıda patates kızartması yapacağım size canlarım benim" demişti. İşte o andan sonra ben annemin sözlerinde, gülüşlerinde hep bir sır, sözlerinde farklı bir anlam olduğunu anlamıştım. Aslında o an patates kızartmasının mutluluk getirmeyeceğini tüm dertleri bitirmeyeceğini annem de bizde biliyorduk. Annem mahalledeki diğer kadınlar gibi, sanki kocaların eşlerini dövmemesi anormalmiş gibi davranıp, bizi yatağımıza yatırdıktan sonra kendisini saatlerce döven ve yorulup salonun ortasına sızan adamın gırtlığını keseceğine, kocasını yavaşça yerden kaldırdıktan sonra üzerini usulca örttü. Ve kasabına aşık olan bir koyun gibi yanına kıvrılmıştı. O an söylediklerinde ve hareketlerinde derin bir anlam, bir gizem olduğunu anlamıştım. Anladım çünkü normal bir insan kendisine şiddet uygulayan erkeği ya terk eder ya da boğazını keserdi. Olması gereken buydu. Fakat annem ikisini de yapmamıştı?

Odanın diğer ucunda yatan İdris'in o gece gizlice akıttığı gözyaşları siyah değildi belki ama erkeklik gururundan mıdır yoksa babamı uyandırmamak için midir bilinmez, içine içine sessizce, bağıra bağıra, kara kara ağlamıştı. İnsanın ağlamaya çalışması çok zor şey. Ben o gün babamın ölmesi için dua etmişim, fakat dualarım kabul olmamış olacak ki babam hiçbir şey olmamış gibi uyanmış ve annemin yaptığı patates kızartmalarını afiyetle yemişti. Fakat o günden tam kırk sekiz gün sonra uyuşturucudan ve kaçakçılıktan hiç para kazanamayan babam, daha ilk seferinde, kamyonunda yakalattığı bir kilo uyuşturucu için yirmi beş sene hapis cezası almıştı. Babama komplo kurmuşlardı, daha doğrusu babamı yem yapmışlardı ya da benim bedduamın bir kısmı gecikmeli de olsa

tutmuştı. Önden giden küçük çaplı uyuşturucu taşıyan kamyonu ihbar edip polisleri oyalıyorlar ve diğer taraftan asıl büyük malı kaçırıyorlarmış, sistem buymuş. Alan razı veren razı bir durum. Babam hariç herkesin kazançlı çıktığı bir gece yani. Tabi biz bunları babam için iş işten geçince öğrenebildik. Gerçi daha önceden bilsek de babama “Seni yem yapacaklar uyuşturucu kaçakçılarının taktığı bu” diyemezdik.

Annem bir keresinde izlediği program reklam arasına girdiği bir anda, babam için “Bari para kazanabilseydi de öyle yatsaydı” demişti. Babamın hapis yatmasına değil de haram para kazanamamasına üzülmüştü. Senede iki cümle kuran annem sadece bunları düşünüyor olamazdı. Tek isteği uyuşturucu baronunun karısı olmak olamazdı, olmamalıydı. Ailemizde uyuşturucu kaçakçılığından 25 sene hapis cezası alan babam ve benim dışındaki herkes uyuşturucudan medet umuyordu.

Mahallenin torbacısı olma yolunda emin adımlarla ilerleyen İdris, filmlerdeki gibi bir hayat yaşıyordu. Uyuşturucudan kazandığı parayla kendisine araba almış ve mahallenin en meşhur fakat en güzel hayat kadınıyla aşk yaşamaya başlamıştı. Nasıl bile bile bu klişeyi yaşıyorlar anlamıyorum. Belli ki filmin sonunda yakalanacaksın. Uyuşturucu, para, kadın, İdris’in hayatının finalini tahmin etmek zor değildi. Sonunu benim gördüğüm fakat İdris’in göremediği ya da görmek istemediği bir filmde başroldü İdris. Takım elbise giyip geceleri dışarı çıkıyordu, yürüyüşü, konuşması değişmiş kirli sakal bırakmıştı. İdris Annemin izlediği televizyonu değiştirmiş yerine daha büyük daha ince bir televizyon alıp duvara monte etmişti.

Mahalleli artık bizim eve anneme beni şikayet etmek için değil, uyuşturucu satan oğlunun Hayat kadınıyla aşk yaşadığını, kadına ev tuttuğunu, elindeki parayı kadına yedirdiğini söylemek için geliyorlardı. Annem bir şey söylemeden hayat kadınıyla aşk yaşayan torbacının aşkını meraklı bir şekilde gelen komşulardan dinliyordu.

İdris’de ki değişimi görebiliyordum. Parfüm sıkmaya başlamıştı artık. Bir keresinde kimsenin sevmesine izin vermediği devamlı kilitli tuttuğu güvercinlerini göstermek için mahallenin en havalı fahişesini İnci’yi getirmişti eve, İnci’nin beni görüp korkmasını istememiş olacak ki beni odaya kilitleyip sonrasında İnci’yi içeri almıştı. Fakat kapının kırık camından İnci’nin güzel kızıl saçlarını, kıvrımlı kalçalarını görebiliyor, çakma olduğunu düşündüğüm şekerli ağır parfümünün kokusunu alabiliyordum. Çok güzel, çok alımlı bir kadındı İnci. Kalçaları, saçları, yürüyüşü, göğüsleri, makyajı, aşık olmamak için aptal olmak gerekirdi. İsteddiği her aptal erkeği, hatta kadını bile kendisine aşık edebilirdi İnci, eminim etmişti de. İnci için ölen en az yüz erkek vardır, eminim buna. Eğer İnci binlerce yıl öncesinde Antik Yunan’da doğmuş olsa, Afrodite yerine şu an İnci’yi konuşuyor olurduk. Eminim İnci’yi görüp fahişelik yapan binlerce insan vardır. Çok güzel, çok seksi, çok alımlı bir kadındı İnci. Kalçaları bu denli güzel sallayabilmek, saçlarını istediği renkte boyatabilmek, istediği kıyafeti giyebilmek, istediği saatte dışarı çıkabilmek için ne bedeller ödemiştir, ne kadar çok ağlamıştır kim bilir?

İdris’e bak sen. Lan sen nasıl ayarladın bu kızı? İdris’le insan ne konuşur? Salak, kızı alıp yemeğe götüreceğine güvercin sevmeye getiriyor ya. Hadi sen teklif ettin, bir kadın neden sevgilisinin evine güvercin sevmeye gelir ki? Bu da başka bir manyak demek ki. Her güzelin bir kusuru vardır diye boşa dememişler. İnci’nin kusuru da beyninin olmaması demek ki. Bu arada kıskanmadım değil, yıllardır çıkmadığımız, çıkmamızın yasak olduğu devamlı kilitli tuttuğu güvercinlerin yanına, elin kızı kakhaha aratarak çıkıyor, ne güzel dünya.

Odamda hapsolmuş bir şekilde güvercin seven aşıkların gitmesini beklerken, profilimde Bergen’in fotoğrafı olan sosyal medya hesabımdan, Miky Mouse’un benimle tanışmak istediğini gördüm. Arkadaşlık teklifini hiç düşünmeden kabul ettim. Dünyanın en tanınmış faresi benimle arkadaş olmak istiyordu, çok heyecan verici değil mi? Profilinde sadece Miky Mouse fotoğraflarının olduğu bir profildi bu ve 765 takipçisi vardı. O an çakma Miky Mouse olduğunu anladım. Benim

bile 748 sanal arkadaşım vardı. 748 sanal insan, bir insan etmiyordu demek ki. Kaç sanal arkadaş bir insan eder acaba? Hem gerçek Miky Mouse olsa ekranının da mavi tık olurdu ve milyonlarca takipçisi olurdu, yaşadığı yerde Adana olmazdı. Ben de gerçek Bergen değildim zaten bu yüzden çakma Miky Mouse ile arkadaş olmamızda bir sıkıntı yoktu. Bu sırada paylaştığım tüm fotoğrafları beğenip, İnternette bulduğum ve profil fotoğrafı da yaptığım Bergen fotoğrafının altına yazdığım “Yarayla alay eder yaralanmamış olan, bak nasıl sararıp soluvermiş tanrıça kederden, sen çok daha çok parlaksın çünkü” lafının altına “ Sen tüm göklerdeki yıldızların ilki, sen aydınlatırsın geceyi” yazıp gülücük emojiyi koymasıyla bitmek tükenmek bilmeyen sohbetlerin, uykusuz gecelerin fitilini yakmış oldu çakma, Adanalı Miky Mouse. Shakespeare bile öldükten Dört yüz sene sonra, bir fareyle, yüzü tamamen yanmış bir kadının dizeleri sayesinde tanışacaklarını düşünemezdi.

Saatlerce konuştuk Miky’le. Sanki yüz yıllardır tanışıyor gibiydik. Ne kadar çok ortak noktamız varmış keşke daha önce tanışsaymışız. Sanki yıllardır görmediğim bir arkadaşım ile tekrar görüşmüş gibiyim. İlk defa gülümsediğimi fark ettim. Kendimi ilk defa normal hissettim. Geçmişle ve bugünle alakalı bir cümle dahi etmedik, sadece gelecekte, güzel günlerden, hayallerimizden bahsettik. Bolca güldük, tanımadığım fakat Miky’nin sevmediği çalıştığı organizasyon şirketindeki iş arkadaşlarına ağza alınmayacak küfürler ettik, tanımadığım insanlar hakkında saatlerce gıybet yaptık. Açılışlara, doğum günlerine gittiğinden Miky Mouse’tan başka kostüm giymediğinden, en kısa zamanda kendi organizasyon şirketini açacağından, istersem beraber çalışabileceğimizden bahsetti. Hatta kendi şirketini açana kadar istersem çalıştığı ajanstan iş ayarlayabileceğini bile söyledi. Beraber çalışabilmek, hatta çalışabilmek, insan içerisine çıkabilmek düşüncesi bile mutlu olmama yetmişti. Her şey çok güzeldi ta ki İdris kilitli kapımın kilidini açana kadar. Gerçeklere, acıya, yalnızlığa açtı kapımı İdris ve gitti. İnci’yle İdris evden çıktı fakat İnci’nin kokusu evin her yerinde dolaşmaya devam etmekteydi. Bu kokuyu tanıyordum çocukluğumdan beri duyduğum

fakat adını bir türlü öğrenemediğim o kokuydu bu. Çocukken çok duyardım bu kokuyu, uzun süre olmuştu duymayalı. Hatta biz o kamyon kasasına bindiğimizden beri duymuyordum. Bir daha gelirse soracağım İnci'ye bu kokunun adını, ya da sormayacağım hem sorsam ne olacak sanki. İnci, beni görünce korkacak sonra İdris bana bağırarak, dövecek, sonrada beni aklı sıra cezalandırmak için yedek anahtarı ben de olan odaya kilitleyecek, zaten koku falan da kalmadı, çakma parfüm kokusu işte. Hem ne bekliyorum ki parfümün içerisindeki kokuların adlarını mı söyleyecek sanki E 10, N1 ya da buna benzer bir kod söyleyecek. En az on farklı çakma parfümü vardır, Evden çıkarken hangisini sıktığını bile bilmiyordur eminim ki. Etrafımdaki her şey, herkes, sahte. Keşke kapım hep kilitli kalsa, keşke hiç açılmasa, tek başıma yaşayabilsem çok mu şey istiyorum Allah'ım, tek başıma kalabilmem için kaç insanın ölmesi gerekiyor.

Miky gündüzleri çalıştıktan daha çok akşamları yazıyoruz. Son birkaç haftadır Miky'le yazışırken güneş hiç doğmasın istiyordum. Bir süredir aklımda fikrimde sadece Miky var. Bazı günler, yazacağı anı beklerken, yazdıklarımızı tekrar tekrar okuyup mutlu oluyor, yemek yemeyi bile unutuyorum. Günlerce, haftalarca her akşam durmadan herkesten her şeyden konuşuyoruz. Miky, günaydın yazdığında gün başlıyor, iyi geceler dediğinde gün bitiyor artık benim için. Saatin, zamanın bir önemi kalmamıştı gecem gündüzüm Miky olmuştu, sadece Miky vardı artık benim için. Bana Bergen diye seslenen, gerçek adımlı, yüzümü merak etmeyen. Neden Bergen fotoğrafını kullandığımı sormayan, beni olduğum gibi kabulleneni birisi vardı, Miky vardı artık.

Allah'ım aşık mı olmuşum acaba. Aşk böyle bir şey miydi? Hem aşık olmamalıyım. Yüzü tamamen yanmış bir kadın ve bir fare nasıl aşk yaşayabilir ki. Mahalleli ne der? Acaba benim çocuğum olursa o da benim gibi. Tövbe tövbe Allah korusun hemen dilimi ısırp kıcımı kaşıdım. Hem beni beğenir mi ki? Farede olsa çok güzeldi. Peki ben, ben gerçek Bergen değildim ve beni gördüğünde ya beğenmezse? Aklımda kendimi mutsuz edecek binlerce cevapsız soru var.

Beni, benim kadar üzen başka birisini görmedim ben bu hayatta. Ne kadar olumsuzluk, karamsarlık, negatif düşünce varsa kendime söyleyebiliyorum. Bir başkasına söyleyemeyeceğim şeyleri kendime rahatça söyleyebiliyorum, bu huyumdan vaz geçeceğim, artık yeni bir gün, yeni bir hayat, yeni bir ben var. Ben buyum. Güzel, çekici, başarılı, akıllı Bergen'im ben.

Belki de yaralarımın öpünce düzelir her şey, kim bilir. Masallarda öyle olmuyor mu? Kurbağa bile bir öpücükle prens oluyor, ben neden normal bir insan olmayayım ki. Bu masallarında Allah belasını versin illaki öpünce değişecek karşısındaki, kendi istediği gibi olacak, bir kerede karşındakini kurbağa olduğu için öpen birisi olsa masallarda ne olur? Bir şey beklemeden, bir şey istemeden, değiştirmeden olduğu gibi, kurbağayı sadece kurbağa olduğu için öpseler mesela.

İnşallah aşık olmamışımdır. Lan insan fareye aşık mı olur? Bu nasıl bir yokluk. Kendime gelmeliyim hemen. İnsan istediği kişiye aşık olamıyor ne yazık ki, ben de isterdim Kıvanç Tatlıtuğ'a aşık olmayı ama öyle olmuyor işte. Seçemiyor insan, kimi sevip kimi sevemeyeceğini. Aşk, akılla olan bir duygu değil ki kalple alakalı. Beyinle alakalı olsa oturduğum yerden Kıvanç'la platonik de olsa aşk yaşardım, ne güzel, hem hemşerim hem de yakışıklı. Fakat o işler öyle değilmiş anladım.

Bak mesela yan komşumuz Nermin Ablaya, kırılmadık kemiğini bırakmadı şerefsiz kocası yine de kalktı çay koydu adamın önüne. Aşk meşk işlerinin beyinle alakası olsa hangi kadın kendisini öldüreceğini bile bile çay doldurur celladına ya da neden uyurken boğazını kesmez kendisine işkence yapan adamı. Aşk meşk işleri kalple değil beyinle alakalı olsa, istediğimiz an aşık olabilsek mesela ya da istemediğimiz an aşık olmaktan vaz geçebilsek, sağ bir erkek kalmazdı dünyada. Tüm erkekleri öldürmek çok da kötü fikir değil aslında. Yaşı 18'den büyük bütün erkekleri öldürsek, geride kalan erkekleri sevgiyle, şefkatle büyütsek düzelir mi acaba her şey. En azından bir nesli kurtarırsak belki.

Bunda da suçlu ben oldum bak, nasıl kendimi suçlu çıkarttım yine. Sanki kadınlara yapılan bütün kötülüklerin sebebi annelerinin onları sevmemesiymiş gibi oldu, yine suçlu ben oldum. Benim düşmana ihtiyacım yok ya vallahi bak ben kendime yeterim ya. Allah belanı versin erkek egemen toplum, düşünceme bile işlemişler. Kendi başıma düşünürken bile beni suçlu çıkardı sakalına, bıyığına sıçtıklarım. İnsan olun lan biraz insan, herkes insan olsun. Dellendirmeyin lan beni. Aşkı da sevgisi de yerin dibine batsın, olmaz olsun böyle sevgi, sevgi mi lan bu, pipiniz kopsun, şerefsiz, dümbük. Elini ayağını keseceksin bak bakalım o zaman bir daha vurabiliyor mu tipine sıçtığımın gavatı. İstemiyorum ya ben aşk meşk. Tamam, bu kadar, yazmıyorum bitti. Ne lan bu. Seninle mi uğraşacağım ya ben, evde dayak, dışarıda öldürülme korkusu nedir ya bu çektiğimiz bizim. Görüşmüyorum bir daha bu kadar bitti net.

Nereden çıkardım şimdi bunu ya. Yine kendi kendime gelin güvey oluyorum, olmayan bir ilişkiyi kendi kendime kavga edip bitiriyorum ne oluyor bana. Dünyanın en yakışıklı, en akıllı, en eğlenceli ve Türkçe konuşan faresiyle aynı şehirde yaşıyorum ve yazışıyorum. Sakin olmalı ve bu sanal arkadaşlığın tadını çıkarmalıyım, hem aşk denilen şey de bu değildir zaten, sanal ortamda aşık olunmaz. Ya da olunur mu? Bilemiyorum ki. Daha önce aşık mı oldum, hayır. Belki de birisiyle sırf benimle konuşuyor beni anlıyor diye aşık olduğumu düşünmüşümdür. Peki aşık değilsem neden odamın duvarında Miky Mouse posterleri var neden? Aman yine kurdum kafamda, yazışalım işte ne olacak sanki kaç aydır yazıyoruz işte ne güzel. Hem aşık olup hayatı kendime zehir edemem. Sevgili olsak ne olacak görüşemedikten el ele tutuşamadıktan affedersin, öpüşemedikten sonra.

Bana bak ya iki muhabbet ettik hemen aşk meşk sevgili kafasına girdim. Bir sakın ya, bu nedir. Bir daha yazmasam mı acaba. Evet evet yazmayacağım en iyisi silip engelleyeceğim, en mantıklısı bu. Durduk yere aşk acısı çekemem, hem aşık olup olmadığını dahi bilmiyorum. Ne olduğunu bilmediğim bir duyguyu yaşamak istemiyorum. Umutlanmak da iste-

miyorum. Ne güzel karartmışım hayatımı, tekrar güneş doğsun, çiçekler açsın istemiyorum. Umut dünyanın en tehlikeli duygusu. İnsan karanlığa alıştığı zaman, mutlu olmaktan korkuyormuş onu fark ettim. Tam güneşe, sana alışacağım, sonra çekip gideceksin, bu sefer yine üzüleceğim olduğum yerden bir adım öteye gidemeden, aynı hayatı yaşayıp daha fazla acı çekmek istemiyorum. Kendime bunu yapamam, yapmamalıyım, en iyisi bir daha yazmamak. Umut etmek, en kötü sondan bile daha kötüdür. Karanlığa alıştım ben, zor oldu ama alıştım, keyfim yerinde. İnsanlar yalnızlığın lüksüne bir varsalar etraflarında insan bırakmazlar. Son insanı öldürene kadar savaşırlar. Yalnızlık savaşları çıkar. Yalnızlık mı? Aşk mı? Birbirinden kötü, birbirinden güzel iki yol. Gel de seç bakalım. En iyisi bildiğin yol, boş ver aşk meşk işlerini, dolambaçlı yollar oralar bana gelmez. Zaten çok durmayacağım buralarda gideceğim ben, yalnızlığımı da yanıma alıp kalabalığa, kimse kimseyi görmediği, bilmediği, sevmediği kalabalığın içerisine, görünmez olmaya gideceğim. Aşk, meşk buralarda sıkıntılı işler. Benim tanıdığım katillerin hepsi aşık olduğu insanları öldürdü. Aşık olup da kendimi mi öldürteyim, gerek yok. Aşk, Allah belanı versin senin. En sonunda bana bunu söylediniz ya daha da bir şey demiyorum size. Ya da bıraksam kendimi de aşık mı olsam? Ne güzel bir intihar biçimi aşık olmak. Ölmek, kurtulmak, yeniden başlamak varken bu çile neden?

Mesaj geldi. Hemen bakmayayım da sabahtan beri onu beklediğimi anlamasın. İki gözümün çiçeği, hayat ışığım, her şeyim. Aşık olduğumu onsuz nefes alamadığımı söylesem mi ki? Çok mu erken olur acaba. Korkutmayayım şimdi durduk yere, sıkıntılı aşık gibi gözükmek de istemiyorum. Ruhumun ilacına. Acaba “Sen geçmesini istemediğim en güzel yaramsın benim, sevgilim.” mi yazsam? Ne kadar abarttım ya iki saniyede, sakın ol biraz. İlk defa ruhumun bedenimde hapsolmediğini hissettim. Bıraksam, “Hadi çık artık desem.” arkasına bakmadan, koşarak terk edecek, çürüyen bedenimi.

Kostüm partisi davetiyesi mi? Ne kostümü? Ne partisi? Neden çıktın. Dur, hop, hey, aşkım, canım bekle iki dakika dur ya. Neden bir şey yazmadan çıktı ki şimdi. Acaba geç mi

yazdım ona mı kızdı? Yanlış bir şey mi yaptım acaba? Kostüm partisi nereden çıktı ne alaka şimdi. Kostüm partisine ben nasıl gideyim? Hem ne işim olur ya kostüm partisi falan, gidemem ben bir yere. Böyle emrivakileri de sevmem ben. İnsan bir sorar, işin var mı diye. Gerçi işimin olmadığını biliyor ama yine de insan bir sorar. Hem sorsa ne diyeceğim ki? Ben gitmek istesem bile annem izin vermez ki. Annem izin verse İdris var o hiç izin vermez. Belki anneme söylesem İdris’le konuşur.

Ne diyorum ben ya. Acaba, annem benim yaşadığımdan haberdar mı? Hem ben nereden bulacağım kostüm falan. Miky’nin işi kolay tabi ben de organizasyon şirketinde çalışsam istediğim kostümü giyerim, istediğim kişi olurum. Ben öyle miyim? Benim gördüğüm tek kostüm partisi “Amasya’nın elmasıyım çıtır çıtır kırmızıyım.” dediğim ve Amasya elmasının kırmızı olmasına rağmen, yeşil mukavvadan yapılmış elma kostümü giydiğim ilkokul müsamesesi, birde gündüz kuşağında yayınlanan kilolu kadınların Charlie Chaplin’e İbrahim Tatlıses’e, Müslüm Gürses’e benzemeye çalıştıkları moda programı. Birde bu çıktı, yok normal bir ilişki, normal bir muhabbet, normal olan herhangi bir şey beni bulmaz, hep farklı hep. Duvardaki Miky Mouse posterine bakarak, “Ne bakıyorsun öyle. Hiç kusura bakma bir yere gide-mem ben. Beni de anla biraz. Hadi gittim diyelim, ya beni beğenmezse, ya beni görünce korkarsa. Ya bana acırsa. Ben, beğendiği, görmek istediği, fotoğraftaki kişi değilim ki, fotoğraftaki kişi miyim bir bak bana, bak bakalım ben o kadar güzel miyim? Beni değil, internette yazıştığı Bergen’i merak ediyor. Benim neyimi merak etsin. Gitmeyeceğim hiç kusura bakma, kim ne derse desin. Kendi resmimi koysam bir kere bile yazmazdı eminim ki. Burası sanal alem, burada herkes sahte, herkes olmak istediği kişi, kimse gerçek değil. Bana bak, ben bile sahteyim, şu halime bak, ben az önce bilgisayar başındaki kadın mıyım? Of ya, tam da aşık olacak zamanı buldum, ne zor şeymiş sevmek seni. Sevmenin zamanı mı olur? Ben de iyice saçmalamaya başladım. Ne kadar büyüttüm ya elin faresini, hem sevmese ne olur. Ne kaybederim, başıma daha fazla ne

gelebilir ki? Sevmezse sevmesin. Belki de ben beğenmeyeceğim. Yüzümüz yanık diye herkesten hoşlanacak halimiz yok.

Belki de ikimiz de birbirimizi severiz, belki o da benim gibidir, yaraları, özlemleri, hayalleri, öfkeleri vardır, kim bilir... Bakarsın benimle gelmek ister, ait olduğumuz yere, birbirimize gideriz. Elimi tutar, gözlerime bakar yaralarım dokunur.

Ah, bir tutsa elimi, bir baksa gözlerime, İşte orası benim evim, gitmediğim fakat hayallerini kurduğum yer olur. Köyüm belki de gözlerinde saklıdır. Ah... Yine o koku, ne kadar güzel kokuyor İdris'le sevgilisi güvercin sevmeye geldiler herhalde. Ne kadar romantik! Kapımı kilitlemedi bu sefer unuttu herhalde? Ses yok, kimse gelmedi mi acaba. Ama bu koku? Kimse yok, kapıda kilitli. İnci'nin kokusu tüm evi sarımsı demek ki. Canım annem ne güzel de uyumuş televizyonun karşısında ölü gibi.

Ne giyeceğim? Nasıl gideceğim? Gitmeli miyim? Canım annem eskiden terziydi aramızda olsaydı ona diktirirdim. Gerçi ne diyeceğim kadına internetten tanıştığım Adanalı Miky Mouse'la kostüm partisinde buluşacağım bana göre bir kostüm diler misin mi diyeceğim. Hakikaten ben ne giyeceğim? Ne olacağım? Acaba Miny Mouse mu olsam ben de. Gerçi bu evde en fazla Splinter Usta olurum, of ya. Yüzümü saklayacak bir kostüm bulmalıyım. Ya da yüzümü saklamayacak yüzümle yanıklarım uyumlu bir kostüm. Herkes farklı olmak için kostüm giyerken ben normal olabilmek için uğraşıyordum. Kostüm partisine maske takmadan girebilmek? Seni çok iyi anlıyorum Klark Kent. Yine yardımına annem koştu canım annem benim. Annemin Yıllar önce yan komşumuzun kızı için diktği nişan kıyafetini yıllardır kullanmadığı dikiş makinasının yanında görünce geceye nasıl gideceğimi bulmuştum. Nişanlanacağı adam tarafından akşam dışarı çıktığı için bıçaklanarak öldürülen, komşumuzun kızına nasip olmayan nişan kıyafeti bana nasip olmuştu. Lila renkli, vücudumun bütün hatlarını ortaya çıkaran, göğüs dekoltesi elbisenin içinde, az sonra İzmir gazinosunda sahneye çıkacak Bergen kadar güzel ve alımlıydım. Elbise sanki bana göre ya-

pılmıştı, üzerime tam olmuştu. Yüzümün daha fazla yanık olduğunu düşündüğüm tarafını, taktığım sarı perukla kapattıktan ve yaldızlı kartondan yaptığım göz bandımı taktıktan sonra, salonda annem gibi yıllardır atıl bir şekilde duran, içerisinde annemin çeyizinden kalma fincan takımlarının olduğu dolabın camında yansımama baktım. İlk defa beğendim kendimi, ilk defa kadın gibiydim, kendim gibiydim ve ilk defa çok güzeldim. Çocukluğumu hatırlatan parfüm kokusu hala burnumda. Demek ki İdris paraya kıymış sevgilisine orijinal parfüm almış.

Sevgilimle buluşmaya hazırım. İnşallah İdris erkenden gelmez eve. Peki şimdi, İdris'in zulasından biraz para alsam bir şey demez sanırım. İdris bir akşam eve sarhoş bir şekilde gelip, odasındaki para dolu bel çantasına gösterip "Az kaldı hepimizi kurtaracağım." dedikten sonra bel çantasına sarılıp uyumuştur. Tamam, ertesi gün İdris ayılıp evden çıktıktan sonra, odasını saatlerce arayıp para dolu bel çantasını bulmam hiç etik değil ama insan evde yapacak bir şey bulamıyor, bir heyecan bir meşgale arıyor. Alıyorum ama geri yerine koyacağım, bir gün. İdris'in zulasında para dolu bel çantasının yanı sıra üzerinde şaha kalkan at kabarması olan hapların olduğu bir poşet de vardı. Hızlıca çantadan 1000 TL alıp İdris'in odasından çıktım. Ait olduğum yere, sevgilimin yanına gitmek için sabırsızlanıyordum. Mahallede bir süre kimseye görünmeden, duvar kenarlarından ve karanlıktan yürüyerek ana yola gittim ve karşıma çıkan ilk taksiye bindim. Taksicinin arabasına daha önce neler ya da kimler bindiyse hiç şaşırma- dan dikiz aynasından suratıma bakıp "Nereye gidiyoruz abla?" diye sordu. İnternetteki davetiyede yazılı olan adresi söyledim taksiciye ve taksinin arka koltuğundan Adana'yı izledim. Çok güzel şehirsin Adana. Söylediğim adrese gelince taksimetrede 160 lira yazmasına rağmen iki yüz lira verdim ve bir şey söylemeden Bergen'e yakışır bir şekilde arabadan yavaşça indim. Karanlık sokaklarda tek başıma bir süre yürüdükten sonra, demir bir kapının önünde sigara içen Örümcek Adam'ı ve Pamuk Prens's'i görünce doğru yerde olduğumu anladım. Club yazan kapının önünde duran oldukça iri hanımefendinin ve en az kendisi kadar iri yarı beyefendinin yanına

gidip içeri girmek istediğimi söyledim. Adımın listede olup olmadığını sorduklarında bir an panikledim, Adımı ellerinde tuttukları listede bulamadıklarında bu paniğim iyice arttı. Sevgilimle aramda Örümcek Adam, Pamuk Prenses ve iki izbandut duruyordu. Ben her şey buraya kadarmış, kavuşamamak da aşka dair, diye düşünüp geri dönecekken o ana kadar hiç haz almadığım Örümcek Adam bir kahramanlık yapıp, beni hayata geri döndürdü. Örümcek Adam kalçalarımın bakarak “Harika görünüyorsun Bergen” dedi. O an kendimin farkına vardım ve güvenliğe kendimden emin bir şekilde “Benim adım Bergen” dedim. Güvenlik adımı elindeki listeden bulup teyit ettikten sonra bileğime “Vip” yazan bir bileklik taktı ve kapının önünden çekildi. Bergen’e tüm kapılar açılıyordu. Kırmızı ışıklı koridordan yürüdükçe içeriden gelen müzik sesleri artıyordu. Yolun bitiminde kalp şeklindeki kapıyı açınca az önce duyduğum tekno müziğin suratıma çarpması bir oldu. İçerisinin bu kadar kalabalık olacağını tahmin etmemiştim. Tavana bağlı zincirlerin ucundaki kafeslerin içerisinde yarı çıplak dans eden kadınları ve adamları izlemekten etrafıma bakamıyordum. Gözlerim ve kulaklarım loş ışıklara ve yüksek sese alışınca Miky’i aramaya başladım fakat Miky hariç herkes buradaydı. Warner Bross ve Walt Disney’in kaynaşma partisi gibiydi ortalık. Etrafımdaki çizgi film kahramanlarının çoğu birbirleriyle öpüşüyordu. Bugs Bunny, Batman’le, Goofy, Joker’le, Wolverine olduğunu tahmin ettiğim bir kişi ise hem Aquaman’le hem de Tomb Raider’la öpüşüyordu. Kimse bana bakmıyordu hem buraya ait hem de buraya çok uzak gibiydim, ruhum kalmak bedenim ise gitmek istiyordu. Ruhum ve bedenim tartışırken, dumanların içerisinden sahnenin hemen yanı başından İnce beli, vücuduna yapışmış deri tayı, piercingli göbeğini açıkta bırakan beyaz askıslısıyla Miky Mouse maskeli kadın, kalabalığın arasından bana doğru ağır çekimde yürüyordu. Aşık olduğum kişi sen misin? Allah’ım kalbim yerinden fırlayacak sanki. Yine o koku yoksa İnci’yle, İdris’de mi burada? Sakin olmalıyım ve saçmalamalıyım. Miky Mouse bana doğru yürümüyor, süzülüyordu adeta. Miky kimseye bakmadan sadece bana bakarak yürüyordu. Karşıma geldi, gözlerime baktı ve Bergen hoş geldin.” dedi

ve bana uzun uzun sarıldı. Güzel kadınların hepsi aynı parfümü kullanıyor galiba, ne kadar güzel kokuyorsun sevgilim. Tam olmak istediğim yerdeydim şu an, kalabalığın tam ortasında sadece ikimiz vardık. Sevgilim ellerimin titremesini anlamış olacak ki elimi ellerinin arasına aldı ve öptü. Bir şey söylemeden gözlerime baktı, sanki ruhumun derinliklerine bakıyordu. Müziğin ve kalp atışlarımın sesinden dolayı sevdiceğimin söylediklerini duyamıyordum. Miky, yaralarımından ve dudaklarımından öptü. Elimden tutup kalabalığın daha da ortasına çekti ve dans etmeye başladı, kalçalarını vücudumda gezdirdikçe özgürleştiğimi hissediyordum, yıllardır duymadığım o güzel koku her yeri sarıyordu. Sadece Miky'e uymaya çalışıyordum, kendimi Miky'e bırakmıştım. Fakat çok rahat değildim, vücudum ve ruhum farklı hareket ediyordu. Ruhumun can çekiştiğini anlayan aşkım, sevgilim Miky, beni prangalarımından kurtarmak için cebinden çıkardığı ve İdris'in zulasında binlercesini gördüğüm üzerinde şaha kalkmış at figürü olan hapı dudaklarının arasına alıp diliyle ağzımın içine bıraktı. Artık ruhum ve vücudum Miky'e eşlik edebiliyordu. İki kişi bir bedendik artık. Biraz sonra oturduğumuz kalp şeklindeki kırmızı kadife koltuğun üzerinde, bacaklarımın arasında Miky'nin elini, sonrasında ise kafasını hissediyordum. Bacak aramdaydı sevgilim, aşkım, her şeyim. Çılgılık mı atıyordum yoksa bu ses hemen yanımdaki Joker'le sevişen Pamuk Prenses'ten mi geliyordu bilemiyordum. Fakat bacaklarımın arasından akan ılık şelale bugüne kadar hissettiğim bütün seslere, hazlara bedeldi. Hatırlıyorum artık kendimi, evet çok güzeldim, ben çok güzeldim. Müziğin sesini en ufak ayrıntısına kadar duyabiliyordum. Fakat görüntüler kopuk kopuktu fakat aldığım zevk hiç bitmeden katlanarak artıyordu. Sanki bacaklarımın arasındaki yanardağ yıllar sonra faaliyete geçmişti ve önüne gelen her şeyi yakıp yok ediyordu. Miky'nin tüylü maske takmış, deri pantolonlu deri sutyenli aşırı seksi kedi kadınıla öpüşmesini kıskanmıyor, sadece Miky'le öpüşmek, ona dokunmak istiyordum. Müzik aynı tonuyla ve hızıyla beynimin içerisinde devam ederken görüntüler değişiyordu. Miky'le Adana'nın en işlek caddesi Gazipaşa'da insanların bakışlarına aldırış etmeden el ele koşuyor, Taş Köprü'nün üzerinde öpüşüyorduk. Rüyada gibiydim. Çatıların üzerinde

sevgilimle el ele uçuyor gibiydim ilk defa Adana'yı yukarıdan izliyordum, çok güzelsin Adana... Yollar, ışıklar giderek azalmış, karanlık ve sessizlik etrafımı sarmıştı. Uykumdan uyandığımda, gözlerimi karanlığa açtığımda, gri renkli, kare döşemeli, sigara kokan taksinin arka koltuğunda uyandım. Üzerimde gidip gelen küllük gibi kokan adamın terli yüzünü yüzümde hissetmemle, içimde bir şeyin gidip geldiğini fark ettim. Ne olduğunu anlamaya çalışırken taksinin içerisinde olduğumu ve eve gitmek istediğimi söylediğimi hatırladım. Adamın gidip gelmeleri hızlanırken içinde bulunduğum durumun farkına vardım ve kapının iç gözünde arabayı silmek için koyduğu sarı bezin arasındaki tornavidayı elime alıp, terli ve sakallı boynuna hiç zorlanmadan sapladım. Yüzüme, göğüslerime tanımadığım ama içimde olan adamın kanı akmaya başladı, adam eliyle tornavidanın girdiği yeri kapatmaya çalışırken, hızlıca altından çekildim ve elimdeki tornavidayı adamın testislerine sapladım. İnsan eti bu kadar yumuşak mıydı, demeden edemedim. Tanımadığım adam iki eli bacaklarının arasında kanlar içerisinde koltukların arasına yığılmıştı. Üzerim kan olmuş bir şekilde arabadan indim, güneş doğmak üzereydi. Saatler önce uçarak gezdiğim sokaklarda üzerim kan olmuş bir şekilde ağır adımlarla sürünürcesine ilerliyordum. Bu boktan dünyayı güzelleştiren aşkmış demek ki onu anladım. Mahalleye geldiğimde güneş çoktan işe koyulmuş, mahallenin her santimetre karesini kavurmaya başlamıştı bile. Sıcaklık o kadar yüksek ki, saatler önce bana tecavüz eden şerefsizi öldürdüğümü bile unutturdu. Tek isteğim bir an önce eve gidebilmektir. Mahalle'nin girişindeki sokak lambasında asılı kopuk bir insan eli karşıladı beni. Biraz ilerisinde kaldırımında gazeteye sarılmamış bir şekilde duran, bileğinden kesilmiş ayağın, aynı kişiye ait olduğunu tahmin edecek kadar çok dedektif filmi izledim. Kimin uzuvları bunlar acaba? Mahalledeki elektrik direklerinde, turuncu ağaçlarında asılı diğer uzuvları takip ederek pazılın tamamlanacağını anlıyorum. Arkası yarım kuşağı gibi. Televizyonların öğle kuşağında yayımlansa reyting rekorları kırar bu program. Kesik uzuvları bulup, kime ait olduğunu anlamaya çalıştığın bir reality şov. Ben izlerim, annem de izler kesin. Birileri öldürdükleri adamı ya da kadını parçalara ayırıp mahallenin her köşesine asmışlardı.

Kadın olmadığını biraz sonra anlamıştım, aslında erkek de değildi artık. Penisini bile kesmişler. Bir günde bu kadar çok penis görmek çok hayra alamet olmasa gerek. Falda çıkan penis bereket miydi? Bugün gördüğüm penislerin hiçbiri İdris'in zulasında bulduğum porno film cd'sindeki adamların penislerine benzemiyordu. İzlediğim filmde gördüğüm penisin neden filme alındığını, bugün gördüğüm penislerin ise neden etrafımda gezindiğini anlamıştım. Penisler arasında da farklılık olduğunu, her penisin bir olmadığını anlamıştım. İzlediğim filmdeki penis baya bereket tanrısı gibi gözükürken, bugün gördüğüm penisler ise filmdeki çakması, minyatürü gibiydi. Ama ikisi de aynı ego, aynı hakimiyet düşüncesi, aynı öfke ve aynı küfürleri barındırıyordu eminim ki. Pazılın parçalarını takip etmiyordum, fakat bir zamanlar birisine ait olan uzuvlarla aynı yöne doğru gidiyorduk. Evim güzel evim. İnsan ne yaşarsa yaşasın evine dönmek istiyor onu anladım. Babamın kapının önü çamur olmasın diye yıllar önce döktüğü betonun çatlamış kısmından her şeye inat açan, güçlü, yalnız, asi ve her şeye rağmen çok güzel gözükmenekşeyi gördüm. Menekşeye bakarken evin kapısının açık olduğunu fark ettim. İdris'in geldiğini hemen anladım, benim için dayak kaçınılmazdı. Üzerimdeki kanı ve bu saate kadar nerede olduğumu anlatmam gerekiyordu, bir bahane bulmalıyım. Ya da paşa paşa dayagımı yemeliydim. Beni anlamayan birisine dert anlatmak mı yoksa sabaha kadar dayak yemek mi? Hangisi daha zor bilemiyorum. Bir taraftan bahane düşünüp bir taraftan da yiyeceğim dayaa kendimi hazırlarken, televizyon karşısında oturan annemi gördüm. Bir şey söylemeden odama gideceken İdris'in ve benim odamın dağıtılmış olduğunu gördüm. Eve hırsız mı girmişti acaba? Mahalleye yeni taşınan biri olmalıydı çünkü bizim eve mahalledeki hiçbir hırsız girmezdi. Hem evde bir şey olmadığını bilir, hem de bu adı konulmamış bir kuraldır. Kendi mahallenden çalmazsın. Odamda kaybolacak bir şey olmadığını bildiğimden direkt duvarda asılı olan Miky Mouse posterine baktım ve sağlam olduğunu görünce derin bir oh çektim. İdris'in paraları, yoksa! İdris'in odasına girdiğimde zulasının boş olduğunu gördüm. Olan biteni anlamaya çalışıp bir taraftan da etraftaki dağınıklığı toplamaya ça-

lıırken terasa açılan kapının kilidinin kırılmış olduğunu gördüm. Terasa açılan merdivenlerden usulca çıkınca, kafaları koparılmış güvercinleri ve İdris'in yerde duran bedeninden ayrılmış kafasını gördüm. Direklere asılı uzuvların kime ait olduğunu şimdi anlamıştım. İdris'in kopuk kafasını görsem sokakta gördüğüm uzuvların İdris'in olduğunu anlayamazdım. O an İdris'i ne kadar az tanıdığımı anladım. İdris'in kopuk kafasının yanında ve ağzının içinde, odasındaki zulasında sakladığı, üzerinde şaha kalkmış at kabarması olan hapları gördüm. İdris'in vücudundan ayrılmış kafasını yerden aldım, ağzındaki hapları çıkardım ve gözlerine bakıp "Seni affediyorum. Senin bir suçun yok. Sen de çocuktun, isteyerek yapmadığını ve beni her gördüğünde o günü hatırlayıp acı çektiğini biliyorum. Sen iyi bir adamsın İdris." dedim. İdris'le hayatımda ilk defa bu kadar uzun ve kavga etmeden konuşabiliyordum. Keşke daha önceden parçalara ayırsalarmış seni İdris, bak nasıl anlaşıyoruz, kavga etmeden konuşabiliyoruz.

İdris'in yerde duran kesik başına güneş gelmesin diye kartondan güneşlik yaptım ve İdris'i altına bıraktım. İdris'in başına bu kadar olay gelmişken, bir de Adana'nın sıcaklığında kavrulmasını istemiyordum. Tam terastan incekken, birisinin "Kardeşim beni bırakma" dediğini duydum. Sesin geldiği yere doğru bakınca İdris'in bana yalvarırcasına baktığını gördüm. O sert, devamlı tersleyen erkek gitmiş, yerine rica eden birisi gelmişti. Tekrarladı İdris "Kardeşim beni bırakma, beni de yanında götürür müsün?" dedi.

Bir şey söylemeden İdris'in kopuk kafasını yerden aldım ve yanaklarından öptüm. Odama gidip üzerimdeki kanlı elbiseyi değiştirdim, yerine Önünde Miky Mouse resmi olan tişörtümü ve şortumu giydim. İdris ilk defa şortuma karışmadı, hem karışsa bile şu an onu dinlemezdim, çünkü hava çok sıcaktı ve ben istediğimi istediğim yerde giyebilirdim. Bana, kafası kopuk erkek kardeşim de olsa karışamazdı. Son kez anemi gösterdim İdris'e ve spor çantasına koydum. Evden çıkacakken, İdris, annemin oturduğu koltuğun altında zulası olduğunu söyledi. Annem televizyona kitlenmiş olduğundan, kucagında tuttuğunun oğlunun kopuk kafası olduğunu anlamadı bile. Oturduğu yerin altında para dolu çantayı aldıktan

sonra kucağındaki İdris'i alıp annemi öptüm. Odadan çıkacakken vitrindeki yansımamı gördüm. Sarı peruğumu çıkardım. Seyrek saçlarımı elimle düzelttim, saçımın çok olan kısmını, omzuma düşecek şekilde açtım. Gözlerimi kendimden alamıyordum, Allah'ım ne kadar güzelim, ben hep bu kadar güzel miydim acaba? Yaralarımın utanmıyorum artık, ben yaralarımın varım, ben buyum, ben MENEKŞE'yim. Odayı çocukluğumda duyduğum o güzel koku kapladı. İlk defa bu kadar yoğun ilk defa bu kadar güçlü duyuyordum o kokuyu. Her aşık gibi ben de nereye gideceğimi bilmeden evden çıktım. Mahalledeki herkes kopuk uzuvların önünde fotoğraf çekiliyordu. Bu sırada telefonumun şarjının bittiğini anladım. Bir an önce gitmem gerektiğini biliyordum. İdris direklerle asılı uzuvlarını görüp daha fazla üzülmesin diye arka sokaktan dolaştım. Miky'e onu ne kadar sevdiğimi söyleyeceğim. İdris'in zulasındaki para bize uzun süre yeter. Ne olaksa olsun bir an önce söyleyeceğim hayat çok kısa.

Biraz düşününce dün gece yaşananları parça parça hatırlamaya başlamıştım. Ben yarı baygın bir şekilde gece kulübünün önünde taksi beklerken. Miky'nin yanındaki Kedi Kadına dinozorlardan bahsettiğini sonra da gideceklerinden bahsettiğini hatırladım. Dinozor mu kedi kadınla konuşan Miky Mouse'mu? Hâlâ hapın etkisinde miyim acaba? İşin uzmanı olan İdris "bu saate kadar kafasının kalmayacağını" söyledi kendisinden emin bir şekilde sonra ekledi. "Dinozor mu dedin? Beni takip et, nereye gideceğimizi biliyorum" dedi. İdris ve ben sıcaklığın alnında öylece duruyorduk. İdris hâlâ vücudunun parçalara ayrılmış olduğunu algılayamamıştı. İdris, "taksi çağır ve söylediğim adrese gitmemizi iste" dedi. Taksiye binmeyeceğimi daha yeni tecavüze uğradığımı sanki benim bir suçum varmış gibi suçsuz diğer kız çocukları gibi söyleyemedim. Adresi söylemesini istedim ve İdris'in söylediği adrese doğru 45 derece sıcaklıkta yürümeye başladım. Apatosaurus'un uzun boynunu görünce doğru yere geldiğimi anladım.

Kırk beş derece sıcaklıkta Trex'in gölgesinde kebab yiyip, acılı şalgam içen kalabalığın arasında Miky Mouse'u aramaya başladım. Miky'i bulup, onu sevdiğimi söyleyecek ve uzaklara gidip yeni bir hayat kuracaktım. Bunu yapabiliyordum

çünkü artık param vardı. İlk bakışta söylediklerim saçma gelmiş olabilir fakat insanın parası olunca hiçbir şey saçma, hiçbir şey mantıksız olmuyormuş onu anladım ve kendimden emin bir şekilde dinozorların arasında, kebab yiyen kalabalığın arasında Miky Mouse'u aramaya başladım. Sıcak ve kalabalık iyice çekilmez hale gelmişti, daralmaya, bunalmaya başlamıştım ne yapacağımı bilmez halde dinozorların arasında gezerken, İdris'in bir şeyler söylediğini duydum, dediğini anlamadığım için çantadan çıkartıp kulağıma yanaştırdım İdris'i, kendisini havaya fırlatmamı istediğini söyledi. İdris'in söylediğini mantıklı ya da mantıksız olup olmadığını düşünmeden var gücümle fırlattım havaya. İdris' attığım gibi tutamadım. İdris'in kafası, Takı standının yanındaki kebabçının mangalına sert bir iniş yaptı. Kalabalığın arasından İdris'i almak için önüme geleni ittirerek ilerlerken. Kebabçının ve yanındaki dönercinin elindeki döner bıçağıyla İdris'e dokunup ne olduğunu anlamaya çalıştığını gördüm. Bu sefer kurtaracaktım, sevdiğimin yanmasına izin vermeyecektim. İdris'in küfürlerini ve "Alın lan beni şuradan yanıyorum." diye bağırmasına aldırmaz etmeden izleyen ve telefonlarına çeken meraklı kalabalığın arasından fırlayıp İdris'i aldığım gibi su dolu kovanın içerisine soktum. İdris'i yanmaktan kurtardığım için çok mutluydum. Beni gören kalabalık hızlıca etrafımdan uzaklaştı. Herkes iğrenç bir canavar görmüş gibi bakıyordu bana. O sırada bana okulda Freddy lakabını takan Murat ve arkadaşlarını gördüm. "Ferdî lan bu" diye bağırıklarını duymamla. Dönercinin elinden aldığım döner bıçağıyla Murat'ın suratını yarısını kafasından ayırmam bir oldu. Etraftaki insanlar ne olduğunu anlayamadan önüme gelen herkesi kesmeye başladım. İnsanları o kadar hızlı ve o kadar ustaca kesiyordum ki kendimle gurur duydum. Şoka giren bazı kişiler, yerdeki kesik kolların içerisinden kendi kollarını bulmaya çalışıyorlar hatta birbirleriyle kavga ediyorlardı. İnsanları kestikçe etraftaki kebab kokusu gitmiş, yerini çocukluğumdan beri duymadığım o güzel kokuya bırakmıştı. Menekşe kokuyordu her yer. İnsanları kestikçe, neden daha önce yapmadığımı düşünüp üzüldüm. Önüme geleni parçalara ayırırken, İdris'in dolabından alıp izlediğim porno cd' de ki filmdeki kadının çıkardığı sesle aynı sesi çıkardığımı fark ettim, sevinç, öfke ve

zevk çığlıklarına Trex'in çığlıkları karışıyordu. Önümde ayakta kalan bir insan kalmayana kadar herkesi kestim. Ben kestikçe insanlardan fışkıran kanlardan küçük de olsa kırmızının tonlarında, kin, öfke, şehvet, acı ve mutluluktan oluşan gökkuşağı oluştu. Yerdeki su oluklarından su yerine kan akıyordu.

Apatosaurus üzerine çıkıp kalabalığın içerisine Miky'i bulmak için bakarken, kalabalığın ilerisinde, olan bitenden haberdar olmayan Miky'i ve yanındaki Kedi Kadın'ı gördüm. Miky o sırada İdris'le daha önce iş yapan Çamur lakaplı torbacıdan hap almakla meşguldü. İdris, Çamur'u görünce. "Bu da vardı orospu çocuğu" dedi. Sesinde, korku, öfke ve çaresizlik vardı İdris'in. Hızlıca Apatosaurus'tan aşağıya indim ve Miky'nin olduğu yere doğru koştum. Çamur çoktan kalabalığın arasında kaybolmuştu. İdris'e bakıp "İntikamını alacağım merak etme." dedim. Ve Miky Mouse'un arkasından koştukça, sevdiğim, aşık olduğum kişi benden uzaklaşıyordu sanki. Binlerce ölü ayaklarımdan beni yakalayıp yerin altına çekiyor gibiydi sanki. Yürüyemeyecek kadar zorlanıyordum, ayaklarımı kaldıramıyordum Miky'e yaklaştığımda kollarımda ve bacaklarımda güç kalmamıştı. Miky başlığını çıkarıp, kapısının üzerinde "düğün, sünnet, açılış, organizasyon, palyaço, kostüm kiralama" yazan dükkanın önünde duran asıkıklara, dün gece gördüğüm kahramanların arasına bıraktı ve yanındaki kadınla el ele tutuşup kalabalığın arasına karıştı. Bacaklarım ve kollarım sanki prangalarından kurtulmuş gibi rahatladı, yavaşça yerde duran Miky başlığının yanına gittim. Dükkanın önünde duran boy aynasında yüzümdeki yaraların yerinde açan rengarenk birbirinden güzel Menekşe'leri gördüm. Çok güzelim.

Yerde duran Miky başlığını iki elimle tutup yerden kaldırdım ve gözlerine bakıp "Seni seviyorum, sevgilim." dedim. Miky'nin cevap vermesini beklemeden İdris'in kopuk kafası ve Miky'le birlikte kalabalığın içerisine, ait olduğum yere doğru yürümeye başladım.

OTOBÜS ŞOFÖRÜ OLMAK İSTEYEN SAMURAY

On beş sene önce yirmili yaşlarımın başında, şu anki kilomdan kırk yedi kilo daha hafif olmam bile askere alınmama yetmemişti. Onca erbaş adayının arasında “Ne olur beni de askere alın komutanım, ben çürük değilim, her şeyi yaparım komutanım.” dememe rağmen Mehmet Komutan beni askerlik için elverişli bulmamıştı. Aslında bana bakan herkes aynı şeyi söyleyebilirdi. Benim salya sümük ağlamam komutanın evrakta sahtecilik yapmasına, yüz on iki çıkan kilomu tek kalemde yüz beşe düşürmesine sebep olmuştu. Benim için risk almıştı. Ya da kimsenin umurunda olmayacağını bildiğinden kafasına göre davranıyordu. Başını önündeki kağıtlardan kaldırmadan, üç ay sonra yüz kiloya düşmemi ve bunu yapabilirim askere alınacağımı söyledi. Kısa boylu, kel kafalı, komutandan ziyade, esnafa benzeyen Burdurlu Mehmet Komutan’ın odasından çıkarken içimden “Lan madem istediğin kiloyu yazabiliyorsun, beni neden uğraştırıyorsun.” demeden edemiyorum. Ben üç ayda nasıl on iki kilo vereyim? Komutan benden doğal yollarla dört yaşında sağlıklı bir çocuk doğurmamı istiyordu bu da benim için ve tüm tıp dünyası için günümüz teknolojisiyle imkânsızdı. “Askerde mantık yoktur dedikleri bu olsa gerek.” Komutanın odasından çıkıp, gökkuşaklarını andırmayan yeşil, mavi, beyaz donlarıyla, yarı çıplak esas duruşta bekleyen erbaş adaylarının arasından geçerken askere alınmadığımı, fakat askere alınmış gibi mutlu olduğumu hissettirdi. Oysa, yine askere alınmamış, yine kilolu, yine aç ve yine işsizdim. Hem askere gidemiyor hem de askere gidemediğim için hiçbir işe giremiyordum. İş başvurusu yaptığım bütün işverenler, iş yerinde başarılı olup olmayacağımı değil elimin silah tutup tutmadığıyla ilgileniyorlardı. Hayalini kurduğum iş için aramda sadece iki engel kalmıştı. Askerlik ve e sınıfı ehliyet. Bu iki küçük engeli de aşarsam dayım gibi otobüs kullanabilecek ve istediğim her yere kimseye hesap vermeden rahatça gidebilecektim. Olumlu hiçbir şey olamamasına rağmen içimi bir umut bir mutluluk kaplamıştı. Acaba sebilden içtiğim suyun içine şap yerine antidepresan mı atmışlardı? Sabah çok erken kalktığımdan uykum gelmişti. Erken

kalkmanın, spor yapmanın bana göre şeyler olmadığını biliyordum, fakat içimdeki erbaş, erkenden kalkmayı, yerlerde sürünüp silah kullanmayı, her gün koşmayı, benden üç ay önce gelmiş askerden küfür yemeyi ve aynı koşuşta yirmi beş adamla uyumayı çok istiyordu. Askere gidememek, ölmek gibi geliyordu bana. Mehmet Komutan “Tamam lan, gönderiyorum seni hazırlan.” deseydi belki de Rasim’in başına gelenler benim de başıma gelecekti kim bilir? Hayat bu, her şerde bir hayır vardır. Aşırı fırlama, esprili, çok iyi bir arkadaşımızdı Rasim. Arkadaşımızdı diyorum çünkü artık değil, aslında arkadaşım ama kendisi bunun farkında değil. İnsanlar arkadaşlarını unatabiliyorlar, ne garip. Bir dönem dünyanın sonuna kadar beraber olacağını düşündüğün, değer verdiğin insan bir süre sonra senin için bir anı oluyor, sadece bir an.

Bir gün; yirmi yaşından gün almış, boy kilo dengesi, TSK’nin belirlediği kriterlere uygun olan, sağlıklı her Türk gencinin yapmaya hak kazandığı, askerlik görevini kutlamak ve eğlenmek için mahallenin gençleri ile kahvenin önünde bir araya geldik. Eğlence dediysem yanlış anlaşılmasın, etkinliğin adı eğlence, asker eğlencesi. Askere gidecek kişi dışında herkesin eğlendiği ya da eğlendiğini düşündüğü; arabaların kornalarına uzun uzun basılan, hareket halindeki arabanın camından beline kadar dışarı çıkılan ve avazı çıktığı kadar bağırılıp, havaya ateş edilen bir organizasyon düşünün. Askere gitmedim fakat en büyük askerin aslında en büyük asker olmadığını bilecek kadar asker anısı dinledim. En az bir bordo bereli asker kadar anı anlatabilirim. Bugüne kadar kendimden yaşça büyük insanlardan ve arkadaşlarımdan dinlediğim bütün asker anılarının ortak noktası, yedikleri dayaktan hâlâ mutluluk duymalarıdır. Aralarında elli sene olan iki insanın, aynı hisle ve coşkuyla yedikleri dayığı anlatırken duygulanmaları ve her gün o dayığı özlemeleri tesadüf olmasa gerek. Dünyanın en kalıcı, en havalı ve en özlenen dayığı olabilir askerde yenilen dayak.

Sokak aralarında kaputu bayrak örtülü arabalarla yarış yaparak ve kornalara basarak tüm mahalleliyi rahatsız ettikten sonra, en serserimiz ve gözü kara olanımız –bu genelde Piç Ayhan olurdu– hareket halindeki arabanın tavanına çıkar ve

kurusıkı silahıyla havaya ateş ettikten ve deliler gibi bağırdıktan sonra en sevdiği Tarkan şarkısını son ses açıp çılgınlar gibi dans etmeye başladılar. Ayhan'ın bu hareketi, askere giden kişiden daha çok konuşulurdu. Hatta sırf Ayhan'ın dansını izleyebilmek için konvoyla katılanlar olurdu.

Yolunu kaybetmiş bir turist şu anda mahallede olsa ve konakladığı evin penceresinden yola baksa, “Hızlı ve Öfkeli mahallemizde çekiliyor” diye düşünebilirdi ki haksız da sayılmazdı. Çünkü hızlı ve öfkeliydik. Sanki ilk askere giden Rasim’miş ve bizi düşman işgalinden kurtaracakmış gibi heyecanlıydık. Rasim dışında herkes mutluydu çünkü sabah olduğunda bir tek onun ağzına sıçılacaktı, geri kalanlar evine gidip öğlene kadar yatacaktı ama Rasim öyle mi? Asker olacaktı. Rasim’i Ankara’ya götürecek otobüsün önünde durup hiç havahavah olmayan bir şekilde arabalardan indik. Bizim buralardan bir yere gitmek istersen en başta Ankara’ya, oradan gitmek istediğin yerin otobüsüne binerdin. Bizim için Ankara medeniyete ve hayallere açılan şehirdir. Boynunda yeşil eşarp bağlı Rasim’i Ankara otobüsünün önüne getirip, hep bir ağızdan İstiklal Marşı’nı okumaya başladık. Otobüsün içindeki insanlar bizim kadar hevesli değillerdi. Muavin arkadaş, en önde oturduğundan ve hepimizde ona baktığımızdan dolayı kendini zorunlu hissetmiş olacak ki, ayağa kalkıp Brezilya’dan yeni gelmiş bir futbolcu gibi eşlik ediyordu marşımıza. Zorunlu İstiklal Marşı bittikten sonra Rasim’i havaya atmaya başladık. Bir, iki, üç, derken atmanın sayısı ve gücü her geçen saniye arttı. Rasim, her defasında daha yukarı çıktı ama hiçbirisinde “durun, yapmayın” demedi, belki de hayatının en mutlu anlarını yaşıyordu, göğsü çıkmıştı Rasim. Rasim’in ilk defa ayakları yerden bu kadar uzaklaşmıştı. Kesin konuşuyorum çünkü Rasim ne futbol takımı tutar, ne de içki içer, bildiğimiz kadarıyla aşık da olmamıştı kimseye, yani daha önce ayaklarının yerden kesilme oranı sıfırdı. Hazır bu fırsatı bulmuşken sonuna kadar değerlendireyim demiş olmalı ki her yukarı çıkışında inmek istemiyormuş gibi ellerini yukarı kaldırıyordu. Bu sırada otogarda bize doğru gelen dünyalar güzeli, beyaz renkli, led farlı, markasını ilk defa gördüğüm, ki buralarda her otobüsün markası, modeli 303’tür, bir otobüs gördüm. Otobüs değil de uzak

mekiğiydi adeta, bir başkaydı. Uzaylılar gerçekte ve benim bulunduğum otogarda mola vermişlerdi! Ya da yolunu kaybetmişti. Yoksa bu kadar güzel bir otobüsün bizim otogarda ve hatta il sınırları içerisinde olma ihtimali, sayısalın bana çıkması ve mide ameliyatı olduktan sonra kash bir vücuda sahip olabilme ihtimalimle aynıydı. Uzay gemisini andıran dünyanın en güzel otobüsü salına salına, ejderha gibi sesler çıkarak tam yan peronumuzdaki çizgiye sıfır bir şekilde yanaştı. Çizgiye sıfır yanaşınca ben otobüsü kullanan kaptanın sıradan bir kaptan olmadığını, belki de dünyanın en iyi şoförü olduğunu anlamıştım. Hem öyle olmasa neden Titanik gibi otobüsü bu kaptana versinlerdi ki. Dünyanın en şanslı yolcuları otobüsten inip bagajdaki turşu bidonlarını alırlarken, yüzüne büyük gelen aynalı polis gözlüğü, gömlek cebinde uzun parlament sigarası olan ve en az benim kadar kilolu, fakat en az Brad Pitt kadar karizmatik otobüs şoförü ağır ağır ve gururlu bir şekilde indi uzay gemisini andıran otobüsten. Sigarasını çekip dumanını bıraktı ağır çekimde, sigarasının dumanının arkasından, etrafta öldürmediği başka düşman askeri olup olmadığını kontrol eden general edasıyla etrafı süzdü ve kimseyle muhatap olmadan, tıpkı bir Rock Star gibi yürüyerek gözden kayboldu. İnşallah ben de senin gibi olabilirim, inşallah böyle güzel otobüsler kullanabilirim. Sigaranın yakıştığı tek insan olabilirsin, Otobüs kullanan özgür ruhlu, çekici, karizmatik; tıknaz, kilolu, çirkin Şoför. Bir insana sigara içmek bu kadar mı yakışır.

Şu an birisi gelse ve dünyaya çarpacak bir göktaşı var, uzay mekiğini senin kullanman gerekiyor, bize yardım etmen lazım, gel kullan şu mekiği, dönüşte de yüz bin lira keş para vereceğiz, gel kırma beni dese bile hayır derim. Hayır gelemem çünkü ben hayalimdeki mesleği ve kahramanı buldum, bırakıp sizinle gelemem derim. Hayalimdeki iş buydu, eminim buna. Otobüs şoförü olacaktım. Ben kariyer planlamamı yaparken, içi et dolu çuvalın yüksekte yere düşmesiyle, kurumuş ağaç dalların rüzgârda birbirine çarpması karışımı bir ses duydum. Rasim'i en son havaya atışımızda sanırım herkes benim gibi otogarda hayalindeki mesleği buldu ve hayal dün-

yasına daldı bilemiyorum. Yer çekimini unutmuş ya da bilmiyor da olamazlardı. Çünkü yıllar önce, Isaac Newton adında bir genç oğlan, yalnız başına kalıp kafa dinlemek için ağacın altına yattıktan hemen sonra, kafasına elma düşmesi sonucu yer çekimini keşfetmişti. Bu hikâyeyi, sayısalcıların yanı sıra bütün sözelciler de bilirdi. Bu yüzden, Rasim'in hep semada kalacağını düşündürecek bir sebep yoktu. Elin adamının kafasına ağaçtan elma düşüyor yer çekimini buluyor, benim arkadaşım gökyüzünden düştü, aklıma ilk gelen şey Sübhaneke oldu... Olmadı mı olmuyor işte. Küçükken de mahalleden arkadaşım Recep ağaçtan düşmüştü, o zaman da aklıma evden kaçmak gelmişti, yerçekimi gelmemişti. Neyse, sonuçta Rasim'i tutmamıştı kimse ya da kollarında güç kalmadığından tutamamıştı, bir zamanlama hatası da olabilirdi. Her askere gideni havaya atmamıza rağmen, milletçe bu havaya atma işinde bir türlü ustalaşamadık nedense. Otogarda bir an sessizlik oldu. Hayatında hiç Ankara'ya gitmemiş, hatta şehrin dışına bile çıkmamış "Ankara Ankara" diye bağırان yeni yetme çığırانlar bile susmuştu. Rasim yerde, hareketsiz bir şekilde yatıyordu. Hiçbir şey yapmadan yerde hareketsiz şekilde yatan Rasim'e bakıyorduk. Şu an otogarda, okulunu yeni bitirmiş zorunlu görev için gelen ya da tuvalet ihtiyacı için otobüsünden inen bir doktor yoksa, ki görünürde yoktu, bu da Rasim'e yardım edecek kimse olmadığını gösteriyordu. Kimse ne yapacağını bilmiyordu, yerde değişik bir şekil almış Rasim'e korku dolu gözlerle bakmak dışında bir şey yapamıyorduk. Tam bu sırada hayranı olduğum, hayallerimin işini yapan, ağzında sigarası, gözünde gözlüğüyle sislerin arasından çıkıp gelen tahminimce 115 kg ağırlığında 1.62 boylarındaki kahraman şoförümüz, ağzındaki sigarayı söndürmeden herkesi olay yerinden uzaklaştırıp, boynu kırılan Rasim'in hava almasını sağladı ve hastaneyi aradı. Olay yerine gelen ambulans meraklı kalabalığın arasından Rasim'i alıp götürdü ve o günden sonra da Rasim'i bir daha gören olmadı. Aslında gördüm. Fakat gördüğüm kişi Rasim değil, daha önce hiç görmediğim, ağzından salyalar akıtan ve tavana bakan bir yabancıydı.

Bana sanayide iş bulan babama, kendi istediğim işi yapacağımı, hayallerimin peşinden gideceğimi ve otobüs şoförü olmak istediğimi söyledim. Babam gözlerimin içerisine bakıp “Bu götle gitmen biraz zor olur, zayıfla öyle gidersin hayallerinin peşinden. Lan gerizekalı, sen bisiklet kullanmayı bile bilmiyorsun, otobüsü nasıl kullanacaksın, mal evladım” dedi. Ki babamı tanıdığımdan beri ilk defa espri yapmıştı. Bana yapıldığı için mutsuz olduğum, fakat bir başkasına yapılıyorsa aylarca güleceğim espriye hiç gülmedim. Gülmeyen sadece ben değildim, annem ve babam da gülmediler, hatta hiç olmadığı kadar ciddiydiler. Sanırım söyledikleri espri değildi. Çünkü babam hayatında espri yapmayı bırak, espri yapılan bir ortamda bulunmamıştır bile. Hayallerimin peşinden koşmayı bırak, yürüyerek bile gidemiyordum. Beni çok yanlış anlayan babam beni sanayide oto elektrik dükkânı olan Nazım Usta’nın yanına götürüp “eti senin kemiği benim” diyerek teslim etti. Nazım Usta sağıma soluma kurbanda keseceği danayı dikkatlice inceleyen dayılar gibi baktıktan sonra “Bundan baya et çıkar ağabey, sen neyle besledin bunu, bizi yemesin sakın.” dedi ve yine kimse gülmedi. Arabaların altına giremiyor, girdiğim zaman da çıkamıyordum. Nazım Usta, konuştuklarını duymama aldırış etmeden babama “Bu çocuk yapamıyor, şişko bu, al sen bunu” dedi. “Babam da bunun üzerine ustaya “En iyisi ben bunu lokantaya falan vereyim, yedi öğün yemek yiyor, en azından aç kalmaz.” dedi ve bence komik olmasına rağmen buna da kimse gülmedi. Ertesi gün mahalledeki lokantada çalışmaya başladım. Bırak yemek yemeyi, yiyecek bir şey görmek dahi istemiyordum. Buna rağmen, nasıl oluyorsa kilo alıyordum. Lokanta zabıta ekiplerince mühürlenene kadar çalıştım. Patron, dükkânı mühürlemeye gelen zabıtalara beni gösterip “Memur Bey, burası pis olsa bu çocuk öldürdü en başta. Baksana şuna, tığ gibiydi şimdi fil gibi oldu.” dedi ve her zamanki gibi benden başka kimse gülmedi. Bir süre sucuda çalıştım, sonrasında ganyan bayisinde, kısa bir süre beyaz eşya tamircisinde, en son olarak da mahalledeki kahvehanede. Yaptığım hiçbir işin bana göre olmadığını biliyordum. Hayalimdeki işi yapmalıydım, gerisi zaman kaybıydı benim için. Sevdığın işi yapmamak intihar etmenin en zorlu,

en ağır, en kansız olan biçimiydi sanırım. Okuduğu bölüm dışında çalışmak zorunda kalan, mesleğini yapamayan, istediği işlerde çalışamayan milyonlarca üniversite mezunundan hiçbir farkım yoktu; tek farkım üniversite okumamış olmamdı. İş bulmadan işi bırakmamam gerektiğini öğrenecek kadar iş hayatındayım. Her zaman için çalışırken iş bulmak daha kolaydı. Bu tezi doğrular nitelikte oldu kariyerim. Asgari ücretli bir işten, asgari ücretli başka bir işe savruluyordum. Aldığım para hiçbir zaman artmıyor, hatta işin ağırlığına göre azalıyordu. Ne kadar ağır iş o kadar az para. Nalbura çay götürürken, eskiden berber, daha öncesinde ise veteriner, ondan öncesinde ise tekel bayii olarak kullanılan kimseye hayrı dokunmayan gudubet dükkân bu sefer çiğköfteci olarak karşımda duruyordu. Yeni hayallerle açılan çiğköftecinin camında “Eleman Aranıyor” yazdığını gördüm. Elimdeki çayları bırakır bırakmaz mahallede yeni açılan çiğköfteciye gidip işverene ya da insan kaynakları müdürüne benzemeyen daha çok at hırsızını andıran, dükkanda kendisinden başka kimse olmadığından yetkili olduğunu düşündüğüm kişiye bana göre iş olup olmadığını sordum. Beni otuz saniye baştan aşağıya süzdükten sonra, sigorta yapamayacağını, asgari ücret veremeyeceğini, yol parası olmadığını, günde bir dürüm yeme hakkım olduğunu söyledi ve cevabımı beklemeden mahalleyi bilip bilmediğimi sordu. “Bilmez olur muyum, avucumun içi gibi” dedim. O zaman bu şartları kabul edersem gelip başlayabileceğimi söyledi. Konuştuğum kişi çok değişik bir insandı. Konuşurken gözlerimin değil ruhumun derinliklerine bakıyordu sanki. Bir kölenin düşünmeden kabul etmeyeceği şartları, hiç düşünmeden kabul ettim. At hırsızına benzeyen, patronumsu insan sanki beni büyülemiş gibiydi. Kahvehanede üç ay daha çalışsam asgari ücret almaya hak kazanacaktım fakat yine de risk almak istedim, bu dükkânda beni çeken bir şey vardı. Kahvehaneye gidip, Ayhan Abi’ye işten ayrılacağımı söylediğimde şaşırmadığı gibi “Dur, gitme “de demedi. Kahvehaneden hiç çıkmayan, kahveciden bile daha fazla kahvehanede vakit geçiren dayılar, çiğköftcide işe başladığımı duyunca “Kim yer çiğköfteyi. Urfa mı lan burası!” diye dalga geçmişlerdi benimle ve Urfalı ustamla.

Çiğköfteci Urfalı ustamın yanında paket hazırlıyor, servise çıkıyor, yirmi beş metre karelik dükkânı temizliyordum. Ustayla ve ustanın uzaktan akrabası olan sağ kolu Bilal’le aramız çok iyiydi. Bilal, bir gece dükkânı kapatırken, kendi işyerini açacağını, ustaya çok fazla güvenmemem gerektiğini söyledi. Neden durduk yere böyle bir şey söylediğine anlam verememiştım. Dükkânda ben yokken bir tartışma mı olmuştu acaba aralarında? Bilemiyordum. Bilal’in bu laflarının üzerinden bir hafta geçmeden, ustanın ustasından aldığı, ona da büyük büyük ustasının verdiği, eşsiz çiğköfte tarifinin yazılı olduğu kağıdı ele geçirip ustanın yanından ayrıldı ve kendi işyerini açtı. Sadece altı ay içerisinde çiğköfte zinciri kurdu kendisine. Bilal, çiğköfte imparatoru olmuştu. Televizyonda, billboardlarda, otobüs arkalarında, elinde çiğköfte tuttuğu ve tüm şerefsizliğiyle gülümsediği fotoğrafını her yerde görüyorum. Usta, yıllardır sakladığı aile yadigarı sırrın çalınmasına değil, evlatlarından ayırmadığı Bilal’in yaptığı şerefsizliğe çok üzölmüştü. Usta, Bilal gittikten sonra daha da sessizleşmiş, neredeyse hiç konuşmaz olmuştu, varlığı ile yokluğu anlaşılmıyordu. Artık, günde bir değil beş dürüm yiyebiliyordum. Usta hiçbir şey demiyordu. Bazen ben çalışırken beni izliyordu. Usta Bilal’den boşalan boşluğu benimle doldurmuş ve dükkânı bana emanet edip erkenden gitmeye başlamıştı. Ben hem ustamı hem de dükkânımı çok seviyor, kendi yerim gibi yiyor ve içiyordum. Bir akşam dükkânı temizlerken, usta ışıkları kapattı ve bana kendi elleriyle hazırladığı dürümü uzattı. Dürümü bitirene kadar, gözlerini hiç ayırmadan beni izledi. Son lokmamı ağzıma teptikten sonra ‘ben gideyim artık’ dedim. Fakat ağzım dolu olduğundan tam olarak “Beönüü gidemiiiiii artööööökkü” diyebildim. Ustam gözlerini benden ayırmadan sakın olmamı ve ağzımdakileri bitirmemi söyledi. Ağzımdaki dürüm ısırıkça daha da büyüyor, büyüdükçe terliyordum. Hayatımda ilk defa bir yemek bitsin istiyordum. Ağzımdaki lokmanın bitmeyeceğini anlayan usta lokmamın bitmesini beklemeden elini omzuma koydu ve bana bir sırrını açıklayacağını söyledi. Ben ustamın ne söyleyeceğini merak etmeden, arkadaşlarla buluşacağımı, isterse yarın sabah söy-

leyebileceğini söyledim. Hem bir çiğköftecinin sırrı ne olabilirdi ki? Memleketten getirdiği sumak ya da ev yapımı pul biber dışında bir sırrı olabileceğini düşünmediğim ustam.

“Sen bilirsin, istersen beni takip edebilirsin ya da şu kapıdan çıkıp hayatına devam edebilirsin” dedi ve meşrubat dolaşımının olduğu yere doğru yürüdü. Nereye gidiyor bu adam göt kadar dükkânda, ne sırrı şimdi bu diye düşünürken, yerdeki ayran kolilerinin üzerinden atlayarak buzdolabının arkasına doğru geçti ve gözden kayboldu. Bir seçim yapmalıyım. Ağzımdaki lokmayı bitirip ustamı takip etmeye karar verdim. Ustam da olsa çekiniyordum. Bana bir şey yapmaya kalkarsa kafayı çakacaktım burnuna. Usta falan demeyecektim. Buzdolabının arkasındaki, dükkândan daha küçük, sadece kutu kolaların, kapalı ayranların ve şalgamların sığabildiği bölmeye gittiğimde, şalgamların arkasında duran daha önce görmediğim Bruce Lee posterini ve marulların bulunduğu kasaların altından, ying yeng olduğunu sonradan öğrendiğim resmi ve son olarak da kapının hemen üzerinde “Bismillahirrahmanirrahim” yazılı çerçevenin arka yüzünde Mardinli samuray, ustaların ustası Pir Asım’ın fotoğrafını duvara astı ve yere bağdaş kurarak oturdu. Ben bütün bu olan bitene anlam veremiyordum. Marulların ve şalgamların arasında, yerde oturan ustama ve arkasındaki duvara astığı fotoğraflara bakıyordum. Ustam, duvarda asılı duran uzun kır sakallı, şeyhlere benzeyen, asık suratlı dedenin fotoğrafından gözlerini ayırmadan “Bu adam benim senseyim. Artık benimle görüşmüyor, hatta bana düşman. Beni dergahından sürdü, bu yüzden ben artık yalnız başına yaşayan bir samurayım. Ben bir Roninim.” dedi. “Rodi mi?” diyebildim kısık bir sesle. Ustam “Hayır Ronin” dedi heyecanımı ve cahilliğimi suratıma vurdudan. Ustam biraz kenara çekilmemi istedi. Fakat mekân çok dar olduğu için hareket etmekte güçlük çekiyordum. Zor da olsa yerimi değiştirdikten sonra, şalgamların altında duran kasaı açıp, içinden ipek olduğunu düşündüğüm bir örtüye sarılmış samuray kılıcını, yavaş ve saygıyla kınından çıkarttı. Ustam hayranlık içinde kılıcındaki yansımasına bakıyordu. Bir süre hayran hayran kılıcın üzerindeki yansımasına baktı,

kılıçla arasında bir bağ var gibiydi. Tam “İyi misin Usta diyecektim ki” bir anda var gücüyle “Hayttt” diye bağırıp kasaların üzerinde duran marulları bir hamlede kesti. Hızını alamayıp kasanın üzerinde tek başına duran irice bir domatese sanki anasını babasını öldürmüş de aralarında kan davası varmış gibi baktı ve daha güçlü bir sesle “Hayyt” diye bağırdıktan sonra salladı kılıcını. Domates aynı güzellikte duruyordu. “İskaladı lavuk” diye düşünürken kanlar içerisinde ortadan ikiye ayrıldı. Ustam kılıcındaki domatesten oluşan kanı yavaş ve kendinden emin bir şekilde önlüğüne sildi. O an bu hareketi binlerce kez yaptığımı anladım ve aklıma Bruce Lee’nin “Ben bir kerede on bin tekme çalışandan korkmam ama bir tekmeyle on bin kere çalışandan korkarım” lafı aklıma geldi. Acaba ustam kaç kasa domates kesmişti bu ustalığa erişebilmek için. Ne yapacağımı bilmeden korku ve merakla elinde samuray kılıcı tutan ustama bakıyordum. Ustam kılıcını saygıyla temizledikten sonra öpüp başına götürdü üç defa, sonrasında ise örtüsüne sarıp marulların arasındaki kasanın arkasına özenle, saygıda kusur etmeyerek, yavaş hareketlerle geri koydu. Ustam gözlerime bakarak beni uzun zamandır izlediğini ve bu sırları aktarabileceğine inandığını, delikanlı, sözünün eri, iyi kalpli bir adam olduğumu söyledi ve bildiği bütün sırları ve bilgileri bana öğretebileceğini söyledi. Ben tam “Sen en başta haftalığı mı ver sonra sır verirsin” diyecekken. “Neden sana bu sırları vereceğimi merak ediyorsun değil mi?” diye sordu. Elinde samuray kılıcı olan bir adama olumsuz cevap verilemeyeceğini bilecek kadar karate filmi izlemiştim, bu yüzden kafamla onayladım söylediklerini. Sana öğreteceğim, çünkü etrafta başka adam yok. Sana anlatmazsam, bu bilgiler benimle beraber yok olup gidecek. Ölmeden önce bildiklerimi, hak eden bir samuray adayına öğreteceğime Kuran üzerine el basarak yemin ettim.” dedi. Bildiği her şeyi öğreteceğini fakat bir şartı olduğunu söyledi. Ben “Bizim zam işi yalan oldu.” diye içimden geçirirken ekledi. “Bu yolun geri dönüşü yok. Seni zorlayamam, bu yol zor ve ızdıraplı. Bu yolu seçmezsen seni anlayabilirim.” dedi. İyice karmaşılaşan mevzuyu merak da etmiyor değildim. Lan yoksa seçilmiş kişi ben miydim? Annem, geçen hafta Nurten Teyze’ye benim adıma fal baktırmış. Nurten Teyze falda hiç beklemediğim bir yerden haber

alacağımı, çok zengin olacağımı, fakat bir seçim yapmam gerekeceğini söylemiş. Valla kadının dedikleri bir bir çıkıyordu. Gerçi üniversiteyi de kazanacaksın demişti ama olsun. Geleceği görebilse, her dediği çıksa, falcı olmaz değil mi?

Matrix'e giriş yapacak Neo gibi hissediyordum kendimi. Seçilmiş kişi ben miydim? Usta zihnimi okumuş olmalı ki "Seçilmiş kişi olup olmadığımı düşünüyorsun, biliyorum. Sana unutmama, ne olursa olsun, ben sana güveniyorum." dedi. Bu lafı ilk defa duyuyordum, 'Ben sana güveniyorum' ne kadar güzel, ne kadar mutluluk verici bir lafmış. Keşke daha önce biri bana söyleseymiş ya da ben kendime söyleyebilseymişim. Kendimden emin bir şekilde ustamın gözlerine bakarak. "Ne isterseniz yapmaya hazırım, hocam. Yolunuz yolumuzdur bundan sonra." dedim nereye gideceğimi bilmeden. Ustam ellerimi tuttu "Bu sırları hak etmeyen kimseye söylemeyeceğine yemin et." dedi ve tezgahın üzerinde duran Kuran-ı Kerim'i bana uzatıp el basmamı istedi. Düşündüğüm, beklediğim gibi bir samuray olma yemini değildi, Fakat Kuran'a el basmak dünyanın en etkili yemini olduğundan, düşünmeden bir elimde Kuran-ı Kerim'i, diğer elimde ise ustamın uzattığı kılıcı tutarak, öğrendiğim sırları sadece iyilik için kullanacağıma ve ölmeden önce bu sırlara layık olan bir öğrencime aktaracağıma yemin edip ustamın elinden öptüm. Ustam gözlerimin içine bakarak "Hoş geldin" dedi. Ben, mutluluktan ve tarif edilemez gururdan dolayı gözyaşlarımı tutamıyordum. Cümle kurmakta zorlanarak ve dudaklarım titreyerek "Hoş bulduk senseyim." diyebildim. Sabahları çiğköfte satmak için açtığım dükkânı, geceleri samuray olmak için kapatıyordum. Ustamın, senseyimin bilgisiyle ve bana öğrettikleriyle ışıltıyor, kendimi buluyordum. Bana anlamsız gelen hayatı artık anlayabiliyordum. Kung Fu, bana hayatın sırlarını veriyordu. Senseyim, ustam, bana bildiği bütün dövüş ve kılıç tekniklerini ve Kung Fu felsefesinin her ayrıntısını öğretiyordu. Artık kilolu olmama rağmen kendimle barışık ve daha hareketliydim. Başkasının bedenine bakıp özenmiyordum, ben buydum ve kendimi seviyordum. Daha az uyuyup, daha fazla düşünüyordum. Beş senelik bir çalışmanın, disiplinin ve sigortasız çalışmanın sonucunda bacaklarımı şıpagat açabiliyor ayrıca

döner tekme de atabiliyordum. Ve beş sene öncesine göre 1.1 kg daha hafiftim. Ne yaparsam yapayım kilo veremiyordum fakat kılıç artık benim bir uzvum gibi olmuştu. Usta mesai saatleri içerisinde kendisine “sensey” denmesinden hiç hoşlanmıyordu. Bir akşam her zamanki gibi dükkânı kapatıp uzun süredir üzerinde çalıştığım avuç içi kartal pençesi vuruşunu tekrar edebilmek, çalışmak için heyecanla beklerken, ustam elinde çay bardaklarıyla gelip dükkânın önündeki tabureye oturdu ve beni yanına çağırdı. Ben “Aman senseyim, ben getirirdim çayınızı, zahmet etmeseydiniz.” dedim. Ustam, senseyim çayını karıştırırken “Sana bildiğim her şeyi öğrettim, artık öğrenci değilsin, sen de benim gibi bir samuraysın artık.” dedi ve çayından bir yudum aldı. Fakat geçmem gereken son bir sınavım daha olduğunu söyledi. Ben artık samuraydım. Bütün zorluklara hazırdım, hiçbir şeyden, kendimden bile korkmuyordum artık. Ustam, oturduğu yerden kalktı ve “Beni takip et.” dedi. Hızlıca tabureleri içeri aldım, kapıyı kilitledim ve senseyimin arkasından, parmaklarımın ucuna basarak hızlıca koştum. Hiçbir şey söylemeden bir süre yürüdüktan sonra, mahallenin aşağısındaki “Mavi Köşe” adlı meyhaneye girdik. Çok dikkatli olmalıydık, çünkü Mavi Köşe’deki adamlar sınav, ders, samuray falan dinlemez, götümüzden kan alırlardı. Ustam, garsonla bir süre muhabbet ettikten sonra, en köşedeki masaya oturdu. Hemen karşısındaki sandalyeye oturdum. Ustam bir şey söylemeden, garson “Senin yarım kalan şişen var abi onu getireyim, yanında ne istersin meze?” diye sordu. Usta “Sen ayarla bir şeyler paşam.” dedi. O an ustamın daha önceden de bu mekâna geldiğini ve son beş aydır neden maaş vermediğini daha iyi anladım. Maşım, beyaz leblebi, şalgam, haydari ve meyve tabağı olarak önümde duruyordu. Sensey, garsonun getirdiği rakı şişesini eline aldı, bardağına sanki yağmur damlalarından kaçan bir kuğu zarıflığıyla doldurdu. Mezelerden, bana ve kendisine harika bir meze tabağı hazırladı ve bardağını havaya kaldırıp yüksek ve gırtlaktan gelen bir sesle “Roninlere ve hakkı yenmiş samuraylara” diyerek bağırdı. İlk defa bir samurayla rakı içtiğimden olsa gerek “Hos” diye bağırdım ve bardağımın alt kısmını senseyimin bardağının alt kısmına dokundurdum. Sensey, elindeki rakı bardağını kafasına dikti ve tek seferde

bitirdi. Ben de elimdeki rakı bardağını kafama dikecektim fakat istifra etmek istemediğimden ve rakımın nasıl içileceğini bildiğimden bardağımdan beni bozmayacak bir yudum aldım ve masaya bardağımı bıraktım. Masadaki rakı şişesini hızlıca alıp senseyimin bardağını, kendisinden gördüğüm gibi yavaş hareketlerle doldururken, şişeyi elimden hızlıca aldı ve “Yeni gelin gibi ne nazlanıyorsun!” diyerek bardağına dudak payı bırakacak şekilde rakı doldurdu ve üzerine çok az da su koydu. Senseyimin rakısı beyazlamadı bile. Bu sefer önündeki rakı dolu bardağın hepsini kafasına dikmedi fakat oldukça büyük bir yudum aldı. Ağzı yüzü büzüşen “An-nısimmmunegiii” diye bir ses çıkartan senseyim, önünde duran ekmeği tek seferde ağzına soktu.” İçimden “Lan ağzınla iç, böyle rakı mı içilir?” dedim. Senseyim “Oo Ajan hâlâ içmemişsin hadi hadi” dedi ve kadehini kaldırdı “Fondip fondip dibini görmeyen ebesinin amını görsün.” dedi. Ebemin amını görmek istemediğimden önümdeki bardaktan büyük bir yudum aldım. Rakımın birazı boğazıma kaçtığı için öksürdüm. O an senseyimi ilk defa gülümserken gördüm. Ağrıma gitmişti, içimden “Lan biz bunu kulağımıza döküyoruz hoca, sen ne işsin. Boğazımıza kaçtı diye öksürdüm, sabaha kadar içerim yoksa ben.” dedim. Senseyim rakı bardaklarını doldururken, “Bu meret şişede durduğu gibi durmaz, adamı madam eder.” dedi ve bunun son sınavım olduğunu, her sınavdan geçtiğini, şimdi ise ateş suyuna ne kadar dayanıklı olup olmayacağını sınamamız gerektiğini söyledi. Ben yine içimden “Sınav ayağına paraları burada yemişsin hoca. Sen hayırdır lan, bize mi şekil yapıyorsun yoksa.” diye geçirirken bir an beni daha önce sınav yapmadığını hatırladım. Acaba içip içip beni eski öğrencisi, çiğköfte formülünü çalan Bilal’le mi karıştırdı acaba diye düşündüm, fakat ses etmedim. Belki de ben çiğköfte sararken, yerleri silerken hep beni izleyip puan vermiştir. Sonuçta adam samuray. Rakıyı hızlı hızlı kafasına dikince ve Neşet Ertaş dinleyip efkârlanınca beni denemenin bahane olduğunu, senseyin baya rakı içmek için bahane aradığını anladım. Sensey de olsan rahatlamaya ihtiyacı oluyor demek ki insanın. Sarhoş olmuştu Sensey. Rakıyı yavaş içeceksin, adamı çarpar diyemedim haydariye içli içli bakan senseyime. Bir derdi olduğunu ve buraya beni dertleşmek için getirdiğini

o an anladım, yoksa hiçbir samuray haydariye bakıp dertlenmezdi. Kesin bir derdi vardı. “Hayırdır, bir derdin mi var senin? Derdini söylemeyen derman bulamaz?” diye soracakken, bakışlarını önünde duran haydariden kaldırmadan “Ben neden Ronin'im? Neden tek başıma buralara geldim? Neden sürgün edildim biliyor musun?” dedi. Bu sorunun haydariyle bir alakası yoktu, direkt bana soruyordu, anlamıştım. Tanıyordum artık senseyimi. Ben cevap vermeden “Aşık oldum. Pirimin, senseyimin karısına aşık oldum ve ilişki yaşadık. Yattım onunla.” dedi. Ben içimden “Vay totoş, ben senin karına kızına yürüsem olur mu lan yavşak!” diye söylenirken senseyim “Sen şimdi, içinden, ben senin karına, kızına yürüsem olur mu lan yavşak?” diyorsundur dedi. “Ben ne kadar büyük ne muhterem ermiş bir senseye sahibim sana şükürler olsun Allah'ım. İleride inşallah ben de zihin okuyabilirim. Lan bununla alakalı bir çalışma da yapmadık, kendine mi sakladı bu sırrı acaba?” diye düşünürken sadece “Estağfurullah” diyebildim. Sensey “Yok yok öyle. Beni öldürseler haklılardı ama öldüremediler. Ben de istemezdim kan kardeşim olan senseyin oğlunu öldürmeyi. Hem ben öldürmesem onlar beni öldürecekti, ben kendimi savundum sadece. Kendimi pirimin yerine koyuyorum da, bana öğrettiklerini karsının ve oğlunun üzerinde kullanmış olmam! Bir sensey için ne kadar zor, ne kadar acı bir durum değil mi?” dedi, gözlerini önünde duran beyaz leblebilerden ayırmadan. Ben de o ara boş bulundum, ekmeğime sürdüğüm atomu soruyor sandım ve valla “Çok acı yaktı namussuz.” dedim. Senseyim bakışlarını gözlerimden ayırmıyordu. Biraz önce bu şekilde baktığı haydarinin yarısı tabakta değildi şu an, “Aha bu bana dalacak, lan kılıç falan yoktur inşallah yanında. Beni de öldürme bari, sapık, sansar piç kurusu.” diye düşünürken “Namussuz, evet o kadın bir namussuz. Benim bir suçum yok. Her şeyi, senseyimle benim aramı bozan o namussuz kadın yaptı.” dedi. Belki de bir sınavdı bu, benim nefsimi sorgulamam için senseyimin yaptığı bir sınavdı bu, anlamalıydım. Sınavdan kaldım, karısıyla yatarak kaldım bu sınavdan, ben hiçbir zaman gerçek bir samuray olamadım.” dedi sinirli ve üzgün bir şekilde. İçimden, “Her boku ye sonra kadın namussuz şerefsiz olsun ne güzel ya, senden büyük na-

mussuz mu var lan götoş.” diyecekken, sandalyesinden hızlıca kalktı ve masadaki mezeleri dağıtmaya başladı, “Ben samuray değilim, son sınavımdan kaldım. Hayır, ben samuray değilim.” diye bağırıp masaya vurmaya, aklı sıra yumruğuyla masayı ikiye bölmeye çalışıyordu. Çünkü yaptığı vuruşla tah-tayı falan kırabiliyordu görmüştüm ve biraz daha uğraşırsa kırabileceğini biliyordum fakat senseyim masayı kırarsa mekânın sahibi Turgay Abi de bizi kırardı. Samuray, Ronin falan dinlemezdi. Daha önce olay çıkaran iki kişiye beyzbol sopasıyla dalmıştı. Allahtan masa mermer ve senseyim sarhoştu da tam konsantre olamıyordu. Şu an garson olarak çalışan, fakat gerçek işinin adam bıçaklamak olduğunu düşündüğüm at hırsızı yanıma gelip “Hayırdır kardeş, arkadaş iyi mi?” dedi. Ben “İyi abi iyi. Hesabı alalım biz.” dedim. Bir taraftan samuray olamadığını düşünen ve bu yüzden ağlayan senseyimi sakinleştirirken diğer yandan ortaklık sözleşmesi sandığım hesabı ödemek için ustamın cebinden kredi kartını almaya çalışıyordum. Kasada hesabı öderken “Kusura bakma Turgay Ağabey, arkadaş sarhoş oldu.” dedim. Turgay Abi oldukça sakin bir şekilde “Sen olmasan belasını sikerdim onun. Ninja sikiyoruz biz burada.” dedi. “Böyle sarhoş olacağını bilsem valla çıkmazdım dışarıya. İlk defa içiyorum lavukla zaten.” dedim. Turgay Ağabey bir şey söylemeden çekti hesabı kredi kartından, kartın şifresini biliyordum, Bruce Lee’nin doğum yılıydı. Cüzdanımdan elli lira alıp, bahşiş bıraktım ve bıraktığım yerde beni bekleyen senseyimi alıp dışarı çıktım. Senseyim bir şey söylemek istiyor fakat söyleyemiyordu. Ayakta bile duramıyordu. Acaba söylediği her şey yalan mıydı? Samuray değil miydi? Dümencinin teki miydi? Yoksa aylarca kandırdı mı beni pezevenk? Kung Fu kitabı diye internet kafeden çıktılarını aldığı kitabı hâlâ unutmamıştım. O zaman anlamalıydım yalan dolan olduğunu ama ne bileyim, eski kitap daha fazla yıpranmasın diye böyle fotokopiden gösteriyor diye düşünmüştüm. Türkiye’deki gizli samuray ailelerini anlatırken Koç Ailesi de gizli samuraylardan, Sabancılarla her sene Japonya’nın gizli bir adasında samuray yeteneklerini yarıştırlar dedğinde de anlamalıydım, kalkıp gitmeliydim oradan. Fakat bir çiğköfteci bu kadar Kung Fu bilgisini nereden bilebilirdik ki? Belki de Ali Koç, Batman

gibi takılıyordu belki de Bruce Veyn'in Ninja versiyonuydu, bilemezdim. Senseyimi kolundan tutup kaldırdım olduğu yerden, koluna girip evine götürüyordum ki eve gidemeyeceğini, hanımının eve alkollü almadığını söyledi ve dükkânda yatacağını söyledi. "Sen ne kadar samuray olursan ol ,evin senseyi hanımdır bunu asla unutma." dedi bana ve sızdı. Senseyimi sırtıma aldım ve dükkâna götürdüm, kapıyı açıp içeri girdik, onu şalgamların arasına bıraktım. Ben de "Eve mi gitsem, burada mı yatsam?" diye düşünürken kendime özel duble bir çiğköfte dürüm yaptım ve yedim, sonrasında şalgamların arasında, horlayarak uyuyan ustamı bu hâlde bırakmak istemediğimden, marul kasalarının üzerine kıvrıldım. Sabah olduğunda sensey kalkmış, dükkânı çoktan açmıştı bile. Ben yarı uykulu vaziyette gözlerimi aralamaya, nerede olduğumu anlamaya çalışırken acı bir fren sesi duydum, sonrasında ise "Nurullah, benden kaçabileceğini mi sandın lan kaşmer." diye bir ses ve iki el silah sesi yankılandı kulaklarımda. Hemen kalktım ve dükkânın önüne çıktım. Yerde kanlar içinde yatan senseyimi ve başucundaki eli silahlı adamı gördüm. Eli silahlı adam senseyimin kanlar içinde yerde yatan bedenine doğru eğilip "Pirimin selamı var." dedi ve elindeki samuray kılıcını göğsüne saplayıp içerisinde çevirdi ve arabasına binip uzaklaştı. Senseyimin kan davalıları yerlerini bulmuşlar ve şeref-sizce savunma fırsatı dahi vermeden senseyimin arkasından iki el ateş etmişlerdi. Yüzü dönük olsa, kurşunlardan kaçabileceğini, en azından kemerinden hiçbir zaman ayırmadığı yıldızları fırlatıp kurtulabileceğini biliyordum fakat artık bunları düşünmek için çok geçti. Kanlar içerisinde yerde yatan senseyimin yanına koştum, başını dizime koydum. Cansız bedeni dizlerimdeydi. Gözleri Azrail'i görmüş insanoğlu gibi şaşkın ve korku doluydu. Olayın bittiğini anlayan esnaf hemen etrafımıza doluştu. Saniyeler sonra, senseyimin cansız bedenini alan ambulans sirenlerini çalarak olmayacak hayallerine koşan insanlar gibi hızlıca uzaklaştı. Her şey otuz saniye içerisinde olmuş gibiydi sanki. Dükkânda tek başıma oturuyordum. Senseyim ölmüştü. Ölürken bir sır, bir laf herhangi bir şey söyleyemeden hakkı rahmetine kavuşmuştu. Canım çiğköfte bile istemiyordu. Ustamın, Senseyimin anlattıkları doğruydu. Senseyinin karısıyla yatmıştı ve kan davalıları vardı.

Ben artık bir samuraydım. Ne yapacağımı bilemeden bir süre dükkânda durdum, gelenlerin siparişlerini verdim, ama canım çalışmak istemiyordu, senseyimi kahpece öldürmüşlerdi. Bir kağıda “Cenaze dolayısıyla kapalıyız” yazdım, kağıdın sağ tarafına senseyimin, katanasının resmini çizdim, sol tarafına ise ying ve yang resmi çizip cama yapıştırdım. Senseyim öleli daha iki saat olmuştu. Ailesinin evine gitmeli ve bu kötü haberi vermeliydim. Onları bu zor günlerinde yalnız bırakmamalı ve geride kalan yetimlere bakmalıydim. Senseyimin evine acı haber benden daha önce gitmişti. Ev çok kalabalıktı. Hatta o kadar kalabalıktı ki, kimi süper lig takımlarının, bu kadar taraftarı yoktu. Ne çok seveni varmış rahmetlinin diye düşündüm. Köşede, erkeklerin arasında, sandalyede siyah başörtüsüyle oturan yengeyi gördüm. Daha önce birkaç kez gelmişti dükkâna oradan tanıyordum kendisini. Sert mizaçlı bir kadındı. Kalabalığın arasından geçip, yanına gittim “Başımız sağ olsun.” dedim ve dükkânın anahtarını verdim. Sessiz fakat çok güçlü bir şekilde duran yengeden çekinerek “Bir şey lazım olursa ben buralardayım.” dedim. Bu sırada gözlerinden bela akan esmer bir genç “Abla, hoca geldi. Yemekleri de dağıtacağız birazdan.” dedi. Yenge kafasıyla onayladı yavaşça. Yenge, sana ya da herhangi bir erkeğe ihtiyacım var mı benim, der gibi baktı bana. Ağlamadı hiç, güçlü, sessiz bir kadındı, öylece duruyor taziyele kabul ediyordu, her yerden akrabaları çıkıyordu. Çay, yemek servis ediyorlardı gençler. Taziye evi mi yoksa bedava lahmacun dağıtılan kebapçı açılışı mı belli değildi, herkes yemek yiyordu, yemeyenleri azarlıyorlardı. Etraftaki kimse ağlamıyordu, herkes sinirli ve öfkeli duruyordu, üzüntüden çok öfke hâkimdi. Yengeye etrafındaki herkes, yaşlısı genci ‘abla’ diye hitap ediyordu. O an bunların kız tarafı olduğunu anladım. Bu kalabalık senseyim için değil, yenge için oradaydı. Yenge, benden aldığı dükkânın anahtarını, sakallı, esmer bir delikanlıya uzattı ve kulağına bir şeyler söyledi. Delikanlı anahtarı aldıktan sonra etrafındakileri işaretle yanına çağırды. Adam bıçaklamadıkları için mutsuz olan topluluk minibüse ve kamyonun kasasına doluştular ve gencin bindiği arabayı takip ettiler. Cenaze evi mi, iftar çadırı mı anlamakta zorluk çekiyordum. Bana gerek olmadığını anladım. Sahilde biraz dolaştım, üzıldüm ustama,

çok iyi adamdı. Öğrettikleri, yaşadıklarımız aklıma geldikçe daha fazla üzüliyordum. Mahalleye döndüğümde birkaç saat içinde hem senseysiz hem de işsiz kaldığımı anladım. Kamyon dolusu gencin nereye gittiğini şimdi anlamıştım çünkü dükkânı boşaltmışlardı. Cama astığım kağıt dışında hiçbir şey yoktu, ne var ne yok almışlardı. Yeni diktirdiğim samuray kıyafetlerini de yanlarımda götürmüşlerdi. Sırtında adımın yazdığı samuray kıyafetini ne yapacaklar acaba? Sanki iki saat önce senseyimi kahpece kurşunlamamışlar, intikamlarını almamışlar gibi bir hava vardı. Boş dükkânın önünde dikilirken tanımadığım bir adam yanıma geldi “Selamünaleyküm kardeş. Kiralık mı bu dükkân biliyor musun?” diye sordu. Cevap vermedim. Cenaze evine tekrar gittiğimde etrafta in cin top oynuyordu. Senseyimin evindeki perdeleri bile sökmüşlerdi, sanki gitmek için adamın ölmesini bekliyorlarmış gibi hızlıca terk etmişlerdi şehri. Neden herkesin hızlıca yemek yediğini artık anlıyordum, çünkü gideceklerdi.

Senseyimin sabah işe gidiyorum diye çıktığı sıcak mutlu yuvası şimdi bomboştu. Sanki hiç yaşamamış, kafamda uydurduğum bir hayal dünyasıymış gibiydi. Bir an, “Acaba deliriyor muyum? Yoksa senseyim hiç yok muydu? Kafamda uydurduğum bir kurmaca mıydı her şey?” diye düşünürken senseyimin oturduğu apartmanın önündeki çöp kutusunun yanında içerisi pide kutusu ve ayran dolu battal boy çöp poşetlerini ve yer olmadığı için poşetlerin üzerine bırakılmış, yarısı yenilmiş pideyi ve içilmiş ayran kutusunu gördüm. Bu bile az önce burada iki yüz elli kişinin olduğunu ve hepsinin pide yiyip ayran içtiğini tek başına açıklamazdı. Korkmaya başlamıştım, inşallah hayal değildir yaşadıklarım. “Allah’ım inşallah senseyimi öldürmüşlerdir, inşallah her şey hayal değildir, ya Rabbim” diye dua ettim. Eğer senseyim yoksa ve ben bunları kafamda yazdıysam çok kötü rezil olabilirdim mahalleliye. Delirip delirmediğimi anlamak için mahalleye gittim. Sabah benim çalıştığım dükkân, şimdi bir başkası tarafından kiralanmıştı ve camında Beckham, Ronaldo, Brad Pitt ve tanımadığım saçlı güzel adamlar duruyordu. Tabelasında “Hızır Stayling” yazıyordu. Her şey bu kadar hızlı olamazdı, iyice korkmaya başlamıştım. Çiğköfteci samuray fikri çok saçma

geliyordu. Kahveye gittim, kimse Urfalı Samuray'ın öldürüldüğünü konuşmuyordu. Sanki mahallenin ortasında kimse kurşunlanmamış gibiydi. Bala Gençlik Spor'la Kaman İdman Yurdu Spor arasındaki müthiş derbiye konsantre olmuştu herkes. Ben de gitmek isterdim ama yasım vardı hiç güzel olmazdı, hem mutlu da olamazdım. Kimseye selam vermeden eve gittim. Delirip delirmediğimi anlamaya çalışıyor, odamda bir ipucu arıyordum. Senseyimle alakalı ne bir fotoğraf ne bir sosyal medya hesabı, ne de bir görüntü vardı. "Hepsi hayalmiş" dedim sesli bir şekilde, çok korkmuştum. Babam girdi bu sırada odaya, bana bakarak, "Ne oldu lan, senin ustayı hap etmişler. Selam verdiğin iki gün yaşıyor. Ne diye vurmuşlar lan adamı, kan davası diyorlar doğru mu?" dedi. Beş saat önce senseyini öldürecekler ve sen de öldüğü için mutlu olacaksın deseler ağzına döner tekme yapıştırırdım herhalde, fakat şimdi kahkahalarımı engelleyemiyordum, bir taraftan da senseyimin neden öldürüldüğünü babama anlatmaya çalışıyordum. "Evet kan davası, ustasının karısıyla yatmış sonra da oğlunu öldürmüş, onlar da gelip öldürdüler ustamı." diyordum kahkahalarımı dizginleyemeden. Babam da gülmeye başladı beni böyle mutlu görünce, "Hak etmiş yavşak. Adamın karısını kayarsan, onlar da gelir seni böyle öldürürler sokağın ortasında işte, akıllanmıştır artık bir daha yapmaz." dedi. Babamdan o cümleyi duyunca ben daha fazla gülmeye başladım. "İstese de yapamaz ki. Adam öldü, ölüler seks yapamazlar." dedim. Babam "Seks mi? Seks ne lan? Ağzına da yakışmıyor, televizyondan mı duydun lan bu lafı, seks dedi ya." diyerek gülmeye başladı. Babam daha önce televizyondan seks lafını duymuş, fakat yanında canlı kanlı birisi söyleyince komiğine gitmişti. Babamla ilk defa karşılıklı kahkaha atıyorduk. Annem kahkahalarımızı duyunca birisine bir şey oldu sanıp odaya geldi telaşla "İyi misiniz, bir şey mi oldu? Neden gülüyorsunuz?" dedi. Ben gözümden yaş gelmesine aldırmadan gülüyordum, artık karnım ağrıyordu gülmekten ve anneme bakıp kahkaha atarak "Ustamı öldürdüler sabah." dedim. Annem hiç gülmeyerek "Ölüm komik bir şey değil ki. Neden gülüyorsunuz bu kadar? Demek ki ben ölsem böyle kahkaha atacaksınız arkamdan." dedi. Şimdi hem senseyime hem de annemin alınganlığına gülüyorduk. Babam da ben de asla böyle

bir şeyin olmayacağını söyledik. Anneler ölmesin kampanyası olsa ilk ben imza atardım. Anneler ve çocuklar ölmesin. Babam gülmeye devam ederek “Allah korusun Semiha, sen ölürsen biz ne yaparız? Ben oğlanın seks demesine gülüyorum. Senin ölmene değil.” dedi, gülererek ve karnını tutarak. Annem ustamın öldürülmesine, benim işsiz kalmama ve derlirmeye sadece bir adım uzaklıkta olmamla hiç ilgilenmedi ve babama “Hayırdır bey hoşuna gitti herhalde seks lafı, ne güldün bu kadar. Ne geldi aklına da mutlu oldun. Hangi orospu aklına geldi?” diye sıralamaya başlayınca babam hemen ciddileşti, “Ne güleceğim ya, ne işim olur benim seksle falan, saçmalama hanım. Bu yaşta ne işim olur, milletin karısıyla tövbe tövbe.” dedi. Annem “He bu yaşta olmasan yapacaksın yani” dedi, “Hem sen neye tövbe ettin biraz önce, ne yaptın da tövbe tövbe dedin, kim o orospu hemen söyle bana. Kim o seks?” dedi. Baktım iş fazla uzayacak, “Ben odama çekiliyorum, çok etkileniyorum kavganızdan.” dedim ama beni kimse duymadı tabii. Odamdan çıkıp salona gittim televizyonda Rasim’in felç kaldığı gün gördüğüm otobüsün yeni modelinin reklamı vardı. O an yıllar önce hayalini kurduğum hayatımın mesleğini tekrardan yapmak istediğimi anladım, ben uzun yol şoförü olmak için yaratılmıştım, bunu şimdi daha iyi anlıyordum. Artık hayallerimi ertelemeyecektim, hayat çok kısaydı ve ölüm vardı. Ne istiyorsam onu yapacaktım, otobüs şoförü olacaktım. İyi ki erkeğim. Hayallerinin peşinden değil, akşam bakkala, kafeye gitmek için evinden çıkıp öldürülen kadınlar aklıma geldi ve herkes gibi sadece arkalarından dua ettim ve tüm insanlardan, erkeklerden, erkek gibi düşünen kadınlardan nefret ettim. Hızlıca çıktım evden. Hayallerimi artık ertelemeyecektim, çünkü hayatın çok kısa olduğunu bugün bir kere daha anlamıştım. Yıllardır bize gelip giden, ailecek nefret ettiğimiz fakat görüşmeden edemediğimiz, güya aile dostumuz, çalıştığı otobüs firmasının çığrtkanı, babamın deyimiyle, hem yavşak, hem yalancı Kemal Amca’nın otogarda çalıştığı firmaya gidene kadar tam tamına dokuz defa Ankara’ya gitme tehlikesi atlattım. Otogarda yürümek, mayın tarlasında yürümek gibiydi. Çığrtkanlara yakalanmadan ilerlemek imkânsızdı. ÖZ ANKARA CAN TUR’un önünde durup var gücüyle

“Ankara” diye bağırın Yalancı Kemal Amca’nın yanına gittim. Yalancı Kemal Amca beni görünce hemen tanıdı, “Hoş geldin yeğenim, baban olacak götoş ne yapıyor?” dedi. “İyi ne yapısın, selamı var.” dedim. Kemal Amca yüksek sesle otogarın kapısından giriş yapan eli valizli çifte bakarak “Ankara, Ankara, Ankara, hadi hemen gidiyor Ankara. Neresi sizin? Ankara mı, buyurun burası.” diye bağırmaya başladı. Sonra “Aleykümselam, sağ olsun. E sen ne yapıyorsun, hayırdır Ankara’ya mı yolculuk?” dedi, sorusunun cevabını beklemeden “Ankara, Ankara, Ankara” diye bağırmaya devam etti elinde valiz olan başka bir adama doğru. “Yok Kemal Amca, otobüs şoförü olmak istiyorum ben” dedim. Bana bakarak, sadece bir kere “Ankara” diye bağırdı. Yazıhanede oturan kendisinden daha genç olan yaşlı amcaya yerine bakmasını söyledi. Diğer adam Kemal Amca’nın kaldığı yerden “Ankara” diye bağırmaya devam etti. Biz yazıhanedeki çekyata oturup, markası belli olmayan sallama çaylarımızı yudumlayıp, tarihi geçmiş keklerimizi yerken herhangi bir insan kaynakları sorumlusu gibi “Neden uzun yol şoförlüğü?” dedi. Hayalim olduğunu, otobüs kullanmayı çok istediğimi söyledim. Bana bakıp ehliyetim olup olmadığını sordu. “Olmaz mı,” diyerek gururla uzattım ehliyetimi. Kemal Amca elması inceleyen kuyumcu dikkatiyle baktı ehliyetime ve “Bu olmaz, A sınıfı bu. Otobüs kullanmak için E sınıfı lazım.” dedi. Kemal Amca sınava girmem gerektiğini söyledi. Hayallerim başlamadan bitmişti, benim için bu imkânsızdı, çünkü ehliyet için başvuruğumda, renk körü olduğum ortaya çıkmıştı ve doktor ehliyet alamayacağımı söylemişti. Bunun üzerine, hem askere gidemiyorum he de ehliyet alamıyorum, ben neden yaşıyorum ki dedikten sonra ağlamaya başlamıştım. Ağladığımı ve bu ehliyete ihtiyacım olduğunu düşünen doktor bana acımış ve “Kimseye söyleme sakın renk körü olduğumu.” diyerek sağlık raporunu vermişti. Renk körü olduğumu doktordan başka kimse bilmiyordu, hatta ben bile bilmiyordum. Çünkü ben her rengi görüyordum fakat isimlerini bilmiyordum. Bu insanlarda da oluyordu, tanıyıp adını bilmediğim binlerce insan vardı, fakat onlara ya hacı ya da ajan diyerek durumu kurtarıyordum ama renklerde öyle bir şey maalesef olmuyordu. Tüm renkleri tanıman gerekiyordu, bir ortası yoktu bu için. Aslında

benim için bilmek de çok önemli değildi, trafik için sarı, kırmızı ve yeşil'i görüyor olmak yeterliydi. Ben daha bir şey demeden "Tanıdık kurs var, sağlık raporu falan her şeyi ayarlıyor, derse falan da girmiyorsun, parasını veriyorsun, sınava giriyorsun o kadar" dedi. Sağlık sektöründe para karşılığı her şeyi yaptırabiliyor olmamıza çok sevinmişim. Kemal Amca bana otobüs şoförlüğünün zor olacağını, yolları bilmem gerektiğini söyledi. Mahalledeki Hırsız Ersin bile kamyon kullanıyordu, ne kadar zor olabilirdi ki! Kemal Amca, istersem muavin olabileceğimi, araçlardan birisinin muavininin işi bıraktığını söyledi. Hem bu sayede yolları öğrenebileceğimi ve bu sırada ehliyetimi alabileceğimi, işin içinde olmanın daha yararlı olacağını söyledi. Rahmetli senseyimin bir lafı aklıma geldi huzur içinde yatsın, "Çıraklığını yapmadığın işin ustalığını yapamazsın. Acı çekmeden başarıya ulaşamazsın." demişti. Kabul ettim işi, muavin olacaktım en başta. "Tamam, bekle sen." dedi ve gitti. Ben yazıhane duvarındaki rengi solmuş otobüs fotoğraflarına bakarken, Kemal Amca, benim halimdeki karizmatik şoförle uzaktan yakından alakası olmayan, zorlasan at hırsızlarına benzeyen, şoför demeye bin şahit lazım olan bir adamla geldi. Şoför olduğunu tahmin ettiğim adam bana kurban pazarından dana alacak yedi ortaktan, en bilgisinin danaya dikkatlice baktığı gibi, uzun uzun baktı ve "Kekleri yemezsen, olur senden" dedi. Kimse gülmedi yeni patronumun esprisine, tamam dedim ve anlaştık. Haftada beş gün Ankara'ya gidip gelecektik. Otobüsün her hafta boş gününde genel temizliği yapılacak, yağna, suyuna bakılacaktı. Bir gün de tatilim vardı. Asgari ücret artı yemek, kabul ettim ve ertesi sabah yola çıkacağımızı söyledi. Depodan gömlek pantolon baktık ama bana göre bulamadık, patronum yazıhanenin kasasından para alıp bana verdi, gidip siyah pantolon ve beyaz gömlek almamı söyledi, "gömleği yedekli al" dedi ve firmaya ait kravatı verip "Sabah beşte 41 numaralı peronda ol." dedi. Hareket dokuzdaydı fakat temizlik ve ikramlar hazırlanacaktı, bana ilk gün her şeyi gösterecekti. Otogardan ayrılırken, bu at hırsızı yapıyorsa ben de yaparım dedim kendi kendime, ilk adımı atmıştım artık. Amacım burada şoförlüğümü geliştirip şehirlerarası çalışan bir firmada uzun yol şoförlüğü yapmaktı. Ben iş görüşmesindeyken telefonum çalmış

fakat duymamıştım, hemen aradım beni arayan numarayı, fakat açan olmadı. Bir dakika sonra telefonum çaldı, biraz önce aradığım numaraydı. Telefonu açtığımda duyduğum karizmatik olmayan, yorgun ve bezgin gelen erkek sesi, bana kargo getirdiğini fakat dükkân kapalı olduğu için paketimi şubeye götüreceğini söyledi. Heyecanlandım çünkü hayatımda ilk defa kargo geliyordu bana, adıma, şahsıma. Geliyorum dedim ve hızlıca şubeye gittim. Adımı soyadımı söyleyince yerde duran diğer kutulardan hiçbir farkı olmayan, sanki çöpe atmışlar da çöpçü almayı unuttuğu için orada duran, sağı solu yamulmuş uzunca karton paketi bana verdiler. Karakolun karşısındaki banka oturdum. Açarken acaba senseyimin kan davalıları benim de peşime düştüler de dokuz çocuğundan birisinin kolunu kesip bana mı yolladılar diye saçma bir fikre kapıldım. Bu saçma fikrin aklımdan çıkması için hızlıca gerçekle yüzleşmeliydim, kartonun üzerinde adım yazıyordu, adres eski dükkânın adresiydi, bana gelmişti, yanlış olamazlardı. Gönderen kısmında ise “Urfa Demir Çelik İmalat İthalat” yazıyordu. Elimdeki özensiz sarılmış paketin içinde Senseyimin bana gönderdiği mezuniyet hediyem duruyordu. Ahşap kılıfından, benim için yapılmış, bana ait olan, benim olan katanamı yavaşça çıkarıp, bir süre inceledim. Etrafta kesmek için bir cisim aradım, fakat tek vuruşta ikiye ayırabileceğim bir şey yoktu.

Kendimi çok güçlü ve yenilmez hissediyordum; Telefonu da ezberimde değildi, keşke numarasını silmeseydim, en azından cumaları dua ya da sure mesajı atardım, diye düşündüm ama artık çok geçti, silmişim bir kere. Mecburen dualarımı eski usul gönderecektim.

Katananın parlayan yüzeyinde kendimi görebiliyordum, yansımamın altında ise adım yazılıydı. Katanamın diğer yüzünde ise Made in Urfa yazıyordu. Keşke Japonya’da yapılsaydı katanam diye de hayıflandım. “ Bir an senseyimin kan davalıları tarafından öldürüldüğünü unutup teşekkür etmek için telefonumdan senseyimi aradım. Aradığım numara çalınca senseyimin vefat ettiğini hatırladım ve hemen kapattım. Ölü birisini aramamalıydim, en azından ölüyken rahatsız edilmemeliydi insanlar. Ölü bir insana çağrı atılmamalı fikrine

kapıldım, tekrar aradım. Telefonun diğer tarafından ağlama ve ağıt seslerini duyunca hemen kapattım. Şehir merkezinde bile zor çeken telefonum alemler arası kesintisiz iletişim sağlıyordu. Telefonun diğer ucundan gelen seslerden cehennemi aradığımı anlamıştım. Senseyimin işlediği günahları cezasız kalmamış diye düşünürken telefonumun ekranında senseyimin adını ve numarasını gördüm. İlk defa bir ölü tarafından aranıyordum, hızlıca aklıma gelen duaları okuyup telefonu açtım. Telefonun ucundaki şiveli arkadaş “Kimsin?” dedi ve benim cevabımı beklemeden kendisinden emin bir ses tonuyla “Ölülerin telefonu aranmaz. Numarayı sil ve bir daha da arama bu numarayı!” dedi ve kapattı. Söylediklerinde yüzde yüz haklıydı, ölmüş insanlar telefonla aranmamalıydı. Cehennemde görevli şiveli arkadaşın söylediğini harfiyen, sorgusuz sualsiz yerine getirip, senseyimin numarasını telefonumun rehberinden sildim. O an ustamın öldüğünü anladım. “Katanan da Urfa yapımı olur tabii.” dedim kendime ve senseyimin çiğköfte yoğururken dünyanın ilk samuraylarının, kılıç ustalarının Urfa’da yaşadıklarından, hatta Göbeklitepe kazılarında samuray kıyafetlerine ve katana yapımında kullanılan malzemelere rastlanıldığından bahsetmişti. O zaman çok mantıklı gelmemişi söyledikleri fakat şu an elimde tuttuğum kılıcın gücünü hissedince yanıldığımı anladım. Senseyimin katanasının adı “Urfa’nın Kralı”ydı. Her katananın bir adı vardı. Bu yüzden katanama bir isim bulmalıydım. İlk aklıma gelen isim “Ejder Katili” oldu. Fakat, katil lafı hiç hoşuma gitmedi. “Son Katana”; o da çok iddialıydı. Ustama saygımı göstermek için oğluna babasının adını koyan adamlar gibi katanama senseyimin adı olan “Nurullah”ı uygun gördüm. Katanama doğru eğilip sap kısmına üç kere Nurullah, Nurullah, Nurullah diye seslendim, artık Nurullah’la ben bir takımdık, hatta benim bir uzvumdu, her şeyimdi. Bu hayattaki en değerli varlığımıydı artık. Kıymetlim, değerlim, tek aşkım Nurullah’ım benim, seni çok seviyorum... Katanamda yazan Made in Urfa yazısına bakarken senseyimin kanlılarının Urfalı olduğunu hatırladım. Acaba bana hediye ettiği katananın izini sürüp ustamı bulmuş olabilirler miydi? Urfa’da kaç tane katana ustası olabilirdi ki! Ah ustam, keşke başka yerden sipariş etseydin.

“Ah hocam, ah”... Eve gittim, kimseye belli etmeden eşyalarımı hazırladım. Sabah alarm çalmadan uyandım. Bayram sabahını bekleyen çocuklar gibi dinç ve heyecanla kalktım. Hayallerime giden yoldaki ilk adımımı atıyordum. Siyah pantolon ve beyaz gömleğimi giydikten sonra, babamın güneş gözlüğünü, cüzdanımı, telefonumu, şarj aletini, evin anahtarını ve Nurullah’ı alıp çıktım. Karanlık sokaklarda sırtımda Nurullah’la karanlığa doğru emin adımlarla ilerledim. Hiç kimse gerçek bir samurayın mahallede olduğunu anlamadı. Fırından yedi poğaça, iki açma ve litrelik meyve suyu aldım. Durakta beklemeye başladım. Kimse sırtımdaki Nurullah’ı fark etmedi ya da sabah sabah algılayamadılar. Caddelerde korkusuzca katanasıyla gezen bir samuraydım ve bununla gurur duyuyordum. Minibüse bindim ve otogarın önünde indim. Otogardaki yazıhanelerin ışıkları açıldı fakat temizlikçilerden başka kimse yoktu görünürde.

41 numaralı perondaki tek başına, karaya vurmuş kuru yük gemisi gibi duran otobüsün yanına gittim. Otobüsün kapıları kilitliydi, camına vurdum, içerisine baktım kimse yoktu. Bu sırada bagaj kapağı açıldı ve bir el otobüsün anahtarını bana uzattı. “Sen içeriyi temizlemeye başla.” dedi ve hemen arkasındaki fırça, bez, cam sil ve parfüm olan kovayı bana uzattı.” Ben biraz daha uyuyacağım, 7:30 gibi kaldır beni” dedi ve bagajı kapatıp uyumaya devam etti. Otogarın tuvaletinden su doldurmaya gittiğimde koltukta uyuyan teyze kafasını kaldırmadan ve gözlerini açmadan çatalı ses tonuyla “para peşin” dedi. Yanımda para yoktu. İlk iş günümdü ve daha önce çalıştığım yerden de beş aydır maaş alamamıştım. Geri gideceken Tuvaletçi Teyze gözlerini araladı ve “Sen şoför müsün?” dedi, ben de bozuntuya vermeden “Evet” dedim. “O zaman geç, para istemez.” dedi. Kendimden emin ve gururlu bir şekilde lavabodan suyu kovaya doldurup çıktım. Otobüsün kapısını açtım, hiçbir zaman sevemediğim o eski otobüs kokusu çarptı yüzüme, yapacak bir şey yoktu, sabretmeliydim. Şoför koltuğuna oturdum, direksiyonuna dokundum, önümde duran ne işe yaradığını bilmediğim düğmelere bastım, koltukta yaylandım, aynalarına baktım, vitesine dokundum, direksiyonu çok büyük ve ağırdı ama eminim çalışınca yumuşuyordur

diye düşündüm. Cebimdeki güneş gözlüğünü takıp dikiz aynasından bir süre kendime baktıktan sonra yolcu koltuklarını dik pozisyona getirip, koltukların arkalarındaki masaları ve camları sildikten sonra otobüsün içini süpürdüm. İşim bitmişti. Şoförü kaldırmama daha otuz iki dakika vardı ve aldığım poğaçalardan bir tane kalmıştı. Şoför uyanmadan onu da yerim diye düşünürken, merdivenin yanından, çöp kutusunun olduğu bölmeden çıkan şoför topkeklerin, meyve sularının, çay ve kahvelerin olduğu bölmeyi gösterdi ve suyu ısıtıp kahve yapmamı söyledi. Benim kaptanın çıktığı yerden girme ihtimalim, çılgın sayısalın üç çocuklu, bir depoda güvenlik görevlisi olarak çalışan asgari ücretliye çıkma ihtimaliyle aynı orandaydı. Şoförün kahvesini hazırlarken sekiz adet kakaolu top kek yedim, kolilerce kek vardı, yediğim kekleri kimse fark edemezdi. Kafamı kaldırdığımda merdivenin yanı başında duran şoförle burun buruna geldik. Elinde tuttuğu Nurullah'ı göstererek, "Bu ne oğlum, psikopat mısın sen?" dedi. "Değilim, samurayım ben." diyemedim. Katanamı şoförün elinden hızlıca alıp, bir akrabama vereceğimi, hediye olduğunu söyleyebildim nedense. Bir şey söylemeden kendisine hazırladığım kahvesini aldı ve gitti. Nurullah'ı topkeklerin arasına doğru kolay ulaşabileceğim güzel bir yere koydum ve dışarı çıktım. Her şey hazırdı. İlk gelen yolcunun biletine bakıp koltuğuna kadar eşlik ettim; sonra bir başkası, sonra diğeri, yazıhaneden gelen adamla beraber koltuktaki biletli yolcuları saydık, otobüste toplamda 3 kişi vardı. Otobüsten inip yola doğru hızlıca yürüdüm ve geri geri rahatça çıkabilmesi için yardımcı oldum. Uçaklara komut veren pist görevlisi gibiydim. Koşarak giden otobüsüne bindim, dışarıdaki insanlara baktım ve otobüsün kapısını kapatıp gururla ait olduğum yere şoförün yanı başındaki koltuğa oturdum. Şimdilik her şey istediğim gibiydi. Otobüs, sınırsız kek, insan hayattan daha başka ne isteyebilirdi ki. Muavinlik beni bu kadar mutlu ettiyse şoförlüğü düşünemiyordum bile. Aptal bir sırıtma vardı suratımda, yoldan geçen yayalar, ışıklarda yanımızda duran arabadaki insanlar, herkes bana bakıyormuş gibi geliyordu. Halkı selamlamak, seçmenlerime kek fırlatıp oy almak istiyordum... Otobana çıkacakken bize el eden iki siyahi erkeği kaptan pilotuyla aynı anda fark ettik. Bizi durdurmak isteyen siyahilerin,

yanlarından geçip ilerilerinde durduk. Yanlarından o kadar uzaklaştık ki, ben bile durmayacağımızı düşündüm. El eden yolcunun ilerisinde durmak adetti herhalde. Şoförün soğukkanlı umursamaz tavırlarından daha önce siyahi gördüğünü anladım, yoksa nasıl bu kadar rahat olabilirdi ki. Ben hayatımda ilk defa siyahi görmüştüm. Fakat haklarında bir hayli bilgiliydim, örneğin “Hey zenci, dostum, nasılsın bro?” denilmeyeceğini biliyordum çünkü bir siyahiye zenci demenin anasına bacısına sövmekle eş bir şey olduğunu duymuştum. Fakat kendi aralarında birbirlerine zenci dedikleri zaman sıkıntı olmayacağını da bilecek kadar film izlemiştim. Fakat ben zenci desem bana kızarlar mıydı bilmiyorum, çünkü ben de bir Norveçli ya da bir Alman kadar beyaz değildim. Durmakla gitmek arasında karasız kalan fakat hareket halinde olan otobüsten aşağıya sarkıp bana doğru koşan siyahiye doğru elimi uzattım, otobüse binmesi için. Gözlerinden hiçbir beyaza güvenmediğini anladığım arkadaş elimi tutmadan hızlıca otobüse bindi ve arkasından koşarak gelen daha az siyah olan arkadaşının otobüse binip binmediğine bakmadan koltuğa oturdu. Diğer arkadaşı da kan ter içinde otobüse binince, otobüsün kapısını kapattım ve memleketimize gelen turist arkadaşlara misafirperverliğimizi gösterircesine su verdim.

Bu sırada zenci mi siyahi mi diyeyim diye tasalanırken, otobüse ilk binen beyefendi “Selamünaleyküm kardeş, Ankara’ya gidiyor değil mi?” dedi.

Ben yurtdışından yıllar sonra vatan toprağına gelmiş gurbetçi gibi sevindim Türkçe konuştukları için. Eğer Türkçe konuşmasalardı mecburen analarına bacılarına sövmek zorunda kalacaktım, çünkü İngilizce sadece küfür edebiliyordum. “Gider kardeş, gitmez mi.” dedim. Otobüse ilk binen arkadaş biletin ne kadar olduğunu sordu. Ben cevabını bilmediğim sorularda yaptığım taktiği uygulayıp birkaç saniye mal gibi gözlerinin içine baktım ve bir şey söylemeden şoförün yanına gittim. “Atmış lira al adam başı, sonra da bana getir parayı.” dedi şoför. Otobüsün camından dışarıyı izleyen kaçak yolcuların yanına gidip yüz yirmi lira istedim fakat ne kadar zamandır ülkemizde olduklarını bilmediğim yolcular “Yüz yirmi mi? Yok artık! Otobüsü mü alıyoruz! Biz de buranın çocuğuyuz

kardeş, sen al şu yüz lirayı, iki de topkek getir de ağzımız tatlansın gardaşım.” dedi. Ben aldığım yüz liraya bakarak şoförün yanına doğru ilerlerken “Yüz yirmi liraya otobüs mü olur lan, Afrika sandın sen herhalde burayı. Burada yüz yirmi liraya bu otobüsün silecek suyunu dolduramazsın sen be!” diyemediğim için kendime kızdım. Şoför dikiz aynasından bana bakarak ve içerideki yarı uykulu yolcuların duymasına aldırış etmeden “Ne konuşuyorsun lan kendi kendine, deli misin oğlum sen. Gel şuraya.” dedi. Elimdeki yüz lirayı hızlıca alıp “Yüz yirmi demedim mi lan sana ben.” dedi. “Bu kadar verdiler.” dedim korkarak. Şoför bana bakıp gülümsedi ve “Aferin lan sana. Senden olur valla. Ben ilk bakışta senden bir bok olmaz demiştim ama. Bu tiplerden yüz lira almak iyi başarı. Ben çakma saat verirler diye düşünmüştüm. Helal olsun yüz lira iyi para.” dedi ve cebinden çıkardığı yirmi lirayı bana uzatıp göz kırptı.

Kendimi insan kaçakçısı gibi hissediyordum. İşin kötü yanı hoşuma da gitmişti, şoför olduğumda 100 liranın 80 lirası bana kalacaktı çok kârlı işti. Her gün 10 kişi alsam, çok iyi paraydı. Elimdeki illegal yollarla kazandığım paraya bakınca, aklıma, cebindeki bütün parayı batacak bir bota binmek için veren çaresiz insanlar ve yanındaki çocuklar geldi. Cansız bedeni karaya vuran kırmızılı çocuğu ve binlerce yavrucağı düşünerek parçalara ayırdım illegal yoldan kazandığım parayı. Ne yapacağımı bilemiyordum. Kaçak yolcu taşıyan tüm insanların yaşamadığı vicdan azabını ben yaşıyordum, cebimdeki yirmi liraya kan sıçramıştı, kara paraydı benim için. Vicdanımı rahatlatılabilmek için adı Hassan ve Ahmed olan iki arkadaşa durmadan kola ve kek veriyordum, onlar da hayır demiyorlardı. Yedikleri kekler ve içtikleri kolalar yirmi lirayı geçince ikramı kestim. Birisinin bana baktığını hissediyor fakat göremiyordum, ürperti sarmıştı içimi. İçimden bildiğim duaları okurken şoförün dikiz aynasından bana baktığını gördüm. Acaba kaç zamandır bana bakıyor bu adam inşallah arada sırada önüne de bakıyordur... Şoförün gözünü kırpmadan bana bakmasından, yanına gitmem gerektiğini ve bir şey istediğini anladım. Hızlıca şoförün yanına gittim. Artık ay-

naya değil, yola bakıyordu. “Sen hayırdır oğlum bizi mi batıracaksın lan, Kızılay mı burası? İki buçuk saat yol gideceğiz iki saattir yiyorlar, herkesi kendin gibi mi sandın lan şişko.” dedi bana sinirli sinirli. Keseceğim haftalığından söyleyeyim, dedi. Otobüsün arka tarafına doğru giderken insan kaçakçılığının görüldüğü kadar kârlı olmadığını anlamıştım. Yirmi beş numarada oturan sinirli bakışlı, tedirgin, terli ve en baştan beri bir şey istemeyen arkadaş bir bardak soğuk su istedi. Vermesem olmayacak, versem gönül razı değil, ne yapacağımı bilemiyordum, şu andan sonra ne versem bana yazıyordu. řo-före yakalanmadan Ninja özelliklerini kullanarak suyunu verdim. Senseyimin “Bu öğrendiklerin hayatın kendisi aslında.” derken ne demek istediğini şu an daha iyi anlıyordum. Ben eğer üç sene boyunca Ninja eğitimi almasaydım o suyu dökmeden ve şoföre yakalanmadan imkânı yok götüremezdim. Senseyime bir kez daha teşekkür ettim ve arkasından Fatih okudum. Suyunu hızlıca ve telaşla içen adam ne kadar vaktimizin kaldığını sordu, bu sorunun cevabını bilmenin mümkün olmadığını ikimiz de biliyorduk. Kimin ne zaman öleceğini ancak her şeyi yaratan, imkânsız imkânlı hâle getiren, hikmetinden sual etmediğimiz, edemediğimiz Allah bilebilirdi ve ben haşa Allah değildim fakat cevapsız da bırakamazdım, bu yüzden biraz daha vaktimizin olduğunu söyledim. Uzun süredir bu kadar yemek yemeyen Hassan ve Ahmed beni yanlarına çağırıyorlar. İzmir’e kaç kilometre uzaklıkta olduklarını ve buradan kaç saatte gideceklerini sordular. Bu soru benim bilgilerimi aşırıyordu çünkü içler dışlar çarpımı ya da otobüsün saatte kaç km hızla gittiğini, şu an nerede olduğumuzu, karşımıza çıkacak trafik lambalarının sayısını ve ışıkların kırmızı mı yoksa, yeşil mi yanacağı olasılığını bilmem gerekiyordu ve ben sözelci olduğumdan bir fikrim olmadığını söyledim. Hassan bunun üzerine cebinden akıllı telefonu çıkardı ve wifi olup olmadığını sordu. Akıllı bir insan, biraz sonra hurdacıya satılacak bir gemi kadar yeni olan bu otobüsün içerisinde wifi olmadığını bildirdi. Kek bile lükstü bu otobüs için ama hizmet sınırsız olunca wifi sormak mantıklı gelmiş olabilirdi Hassan’a. Hassan’ın elindeki telefon dokuz saat kırk yedi dakika süreceğini söyledi. Hassan aşırı akıllı, sayısalcı olduğunu düşündüğüm telefonuna biraz daha baktı

ve Ankara'ya girerlerse bu sürenin on saat yirmi dokuz dakikaya çıkacağını söyledi. Ahmed o kadar vakitleri olmadığını söyleyip en fazla on beş saniye düşünür gibi bana baktı ve pantolonunda sakladığı kocaman palayı çıkartıp anama bacıma sövmeye, ağzından tükürükler saçarak bağırıp, elindeki palayı sallamaya başladı. Ben ne oluyor lan o kadar kek verdik ayıptır lan size diyemeden Hassan üzerime saldırdı ve beni merdiven boşluğuna doğru itekledi. Bu ani atağı beklemediğimden merdiven boşluğuna yuvarlandım. Bir dediklerini iki etmediğim için beni bırakıp şoförün olduğu yere doğru gittiler. Arabada bir uğultu, hemen arkasından ise bir çığlık duydum düştüğüm yerden. Hemen çığlığın geldiği on üç numaraya baktığımda çocuğun korkudan annesine sarıldığını gördüm. Çocuğun annesi çocuğuna bakıp "İnşallah seni öldürürler de kurtulurum." dedi ağlayarak. Çocuk annesinin elindeki telefonu almaya çalışıyordu. Çocuk, eli palalı korsanlardan korktuğu için değil, video izleyemediği için ağlıyordu. Çocuk annesinin elinden telefonunu zorla alınca bağrısları kesildi. Yolcular şoktaydı, hem nasıl olmasınlar? İnsan hayatında kaç defa korsanlar tarafından kaçırılıyordur ki, eminim bu otobüsteki herkes ilk defa korsanlar tarafından kaçırılıyordu ve ne yapacaklarını bilemiyorlardı. Hassan benim kulanmam gereken mikrofonu eline aldı ve arabadaki herkesi rehlin aldıklarını ve otobüsü İzmir'e götüreceklerini, sessiz olurlarsa kimseye bir zarar vermeyeceklerini, benden daha düzgün Türkçesiyle herkese anlaşılır bir dille anlattı. Kimse neden İzmir diye sormadı, zaten sorsalar da cevap belliydi. Elleri palalı, gözleri dönmüş korsanlar adı üzerinde korsandı ve korsan olabilmenin değişmez kuralı etrafta bir deniz olmasıydı; en azından benim için öyleydi.

Otobüs giderken kapıyı açıp atlamayı düşündüm fakat hiçbir samuray, korsanlar tarafından kaçırılan bir otobüsten korkup kaçmamıştır. Korsanlardan kaçan ilk samuray ben olmak istemiyordum. Bulunduğum yerden mikrofondaki Hassan'ın vücudunun üst kısmını görebiliyordum, elindeki mikrofonla şoförün kafasına vuruyordu, yaptıklarını mikrofondan gelen tok sestem ve şoförün ağlamasından anlayabiliyordum. Şoförü ağlarken görmek beni iyice sinirlendirmişti. Kimse bir şoförü

ağlatamazdı, hele ki kendi otobüsünde! Yirmi beş numarada oturan yolcuyla göz göze gelmeye çalışıyordum fakat bana doğru bakmıyordu. Tek başıyordum ve bir şey yapmalıyım. Senseyim “Bir samuray katanası yanındayken asla yalnız değildir çünkü bir katana bir orduya bedeldir.” gibi bir laf söylemişti. Keklerin arasına sakladığım Nurullah’ı almam gerekiyordu. Yollardaki kasilerden dolayı, turşu ve salça bidonlarının arasına sıkışan Nurullah’ı görüyor fakat bir türlü ulaşamıyordum. Merdivenlerin yanında bulunan ve bagaja açılan gizli bölmeden bir türlü giremiyordum. Nefesimi tutup göbeğimi çekebildiğim kadar içime çektikten sonra başımı ve vücudumun bir kısmını sokmaya başardığım kapıdan Nurullah’ı sıkıştığı yerden çıkarmayı başarmıştım. Fakat kendim sıkışmıştım. Sıkışmış, hareket edemiyor olmama rağmen, dünyanın en güçlü samurayı olarak hissediyordum kendimi. Dünyayı bir vuruşta ikiye bölebilirdim. Derin bir nefes aldım, karımı çekebildiğim kadar içime çektim ve kendimi ve Nurullah’ı var gücümle geriye doğru ittim. Nurullah ve ben artık özgürdük. Bu sırada yirmi beş numaradaki yolcunun ayağa kalktığını ve Dünya’nın en küçük silahından sadece 6 cm daha büyük olan Baretta marka silahını korsanlara doğrultup “Lan sikerim alayınızı, benim karımı çocuğumu kaçırmışlar ne İzmir’i siktirip gidin başka otobüs kaçırın sikmeyeyim belanızı sizin. Bırakın lan adamı!” diye bağırırken gördüm. Hassan ve Ahmed birbirlerine bakıp gülümsedikten sonra Ahmed elindeki devasa palayı bir Samuray’ın yıldızı gibi zorlanmadan yirmi beş numaraya doğru fırlatmasıyla yirmi beş numaranın kolunu ve dünyanın en küçük silahından sadece 6 cm büyük olan silahı daha yakından görebilme şansına erişmiştim. Yirmi beş numara “Lan ne yaptın orospu çocuğu, kolumu kopardın lan!” diye bağırmaktan başka bir şey yapamamıştı. Otuz beş sene hapis yatıp tahliye olmasına on gün kala genel af çıkan mahkumun tahliye olurkenki yaşadığı coşkuyla vücudunu terk eden kola bakıyordum şu an. Yerde duran kolu alıp sahibine verdim başka bir isteği olup olmadığını sormadan. Yirmi beş numara sanki kopan kolu yerindeymiş gibi uzattığı kolunu almaya çalışıyordu. Henüz alışamamıştı en çok kullandığı kolunun koptuğuna. Hassan ve Ahmed korido-

run ortasında elimde tuttuğum Nurullah'la beni görünce, ellerindeki palalarını sallayıp bir taraftan da bağırarak bana doğru koşmaya başladılar.

Bana saldıran iki korsana karşı Nurullah'la ben. İlk resmi maçımızdı Nurullah'la, çok heyecanlıydım fakat bunu beni kesmeye gelen korsanlara belli etmek istemiyordum. Uzun bir süre korsanlara karşı direndim, hâlâ ölmemiştim ve kopan bir yerim de yoktu, birkaç yerimin kesilmesine rağmen iyi durumdaydım, Hassan'ı Nurullah'la yaralamama rağmen öldürmeyi başaramamıştım. Hassan'ı yaralamıştım, bu kesikle şimdiye çoktan ölmüş olması gerekirdi. Fakat çok dayanıklıydı ve suratında hiç acı ifadesi yoktu. “Boş zamanlarınızda birbirinizi mi kesiyorsunuz ağzına sıçtığının çocukları, nasıl hâlâ ayakta duruyorsun be yavşak!” dedim içimden korktuğumu belli etmeden. Çünkü Allah göstermesin birisi benim karnıma kılıç soksa ne yapacağımı bilemem. Bir keresinde dükkânda marul doğrarken elimi kesmiştim, sızlaması iki hafta geçmemişti. Korsanlar en az bir samuray kadar iyi kullanıyorlardı palalarını. Hassan ve Ahmed benim bu kadar direnebileceğimi düşünmemişlerdi, ben de onların bu kadar iyi savaştığını hesap etmemiştim. Ahmed ve Hassan dışında birisinin bana baktığına yemin edebilirdim Muavin refleksi olarak Hassan ve Ahmed'in arasından dikiz aynasına baktım ve Şoför Bey'le göz göze geldik. Çok kısa bir süredir birlikte çalışmamıza rağmen bakışarak anlaşabiliyorduk. Bakışlarımla şoföre fren yapması gerektiğini anlatmaya çalışıyordum fakat şoför hâlâ bana bakıyordu, ben inatla gözlerine bakıp fren yapmasını söylemeye çalışıyordum. Bundan önce bakışarak sadece çay, kahve ve su isteyen birisine fren yaptırmak görüldüğü kadar kolay değildi, ben derdimi anlatmaya çalışırken yılların korsanları Ahmed ve Hassan anladılar şifreli bakışmamızı. Ne demek istediğimi anlayan şoför var gücüyle firene bastı. Hepimiz şoförün yapacağı hamleyi bilmemize rağmen sağa sola savrulduk, sarsıntıyla elimdeki Nurullah'ı düşürdüm. Hassan ve Ahmed şoförün önüne doğru taklalar atarak sürüklendiler. Ahmed, kafasını çok sert çarpmasına rağmen hemen ayağa kalktı, acı eşikleri gerçekten çok yüksekti,

robot olabilirler mi acaba diye düşündüm bir an fakat Hassan'ın kanayan vücudu robot olmadıklarını anlamama yetti. Şoför Hassan ve Ahmed'in düştüğünü görünce üzerinde Mercedes amblemi olan kalın sopasını eline alıp palalı korsanlarla savaşmaya karar vermişti. Koltuğuna çıkıp yerde yatan Ahmed'in üzerine doğru "amığa koduklarıma bah hele la" diyerek atladı, hatta uçtu. Ayakları yerden kesilmişti. Şoför Bey Ahmed'in üzerine iniş yapamadan kafası Ahmed'in kucığına düştü. Ahmed üzerine gelen şoförün kafasını palasıyla tek hamlede koparmıştı. Ahmed'in yeşil kan çanağı gözleri dışında her yeri kan olmuştu. Suratına gelen kanları şoförün başsız bedeninden aldığı mendiline sildi. Ahmed yerde duran Nurullah'ı eline aldı, "Şimdi ne yapacaksın bakalım samuray efendi" dedi ve Nurullah'ı şoförün cansız bedenine Nusret'in etten ayrılan kemiği tekrar ete batırması gibi ustalıklı batırdı. Önümde yirmi beş numaranın kolu dışında başka bir şey yoktu. Yirmi beş numaranın kolunu, katana tutar gibi tuttum. Ahmed hızlıca şoföre saplı Nurullah'ı çıkartıp bana fırlattı son anda çekildim ama Nurullah kolumu kesmeyi başarmıştı. O zaman anladım Hassan'ı. Benim de canım yanmıyordu, adrenalinden diye düşünürken Ahmed ve Hassan tekrar bana doğru savaş çılgınlıkları atarak koşmaya başladılar. Palalarından kaçıyor, elimdeki kolla kendimi savunmaya çalışıyordum, artık yorulmuştum, yerdeki kandan ayağım kaydı ve dengemi kaybettim fakat tam yere düşecekken Ahmed'i de yakasından benimle beraber aşağıya çekmeyi başardım. Benden en az bir adam daha hafif olan Ahmed dengesini kaybedip tuttuğu palanın üzerine düştü. Ahmed bayrak direğinde sallanmadan duran bayrak gibi duruyordu. Pala kalbini delip sırtından çıkmıştı. Hassan, Ahmed'in öldüğünü görünce "Gardaşımmmm!" diye bağırıp bana doğru koşmaya çalıştı fakat çok kan kaybetmişti. Hassan saldırmak istiyor fakat bedeni buna izin vermiyordu, palasına dayanarak ayakta durabiliyordu. Hassan'ın sıkıca tuttuğu palasına ayağımla vurdum. Hassan, yere düştü. Palanın keskin tarafına vurduğum için ayağım kanamaya başlamıştı, yeni aldığım ayakkabının içi kan dolmuştu. Otobüs kan revan içindeydi, nasıl temizlenecekti bu otobüs. Yerde

yatan cesetlere ve kollara basmadan on iki numaradaki çocuğun ve annesinin iyi olup olmadığına bakmak için yanlarına gittim.

On iki numaraya gittiğimde kadının çocuğunu boğazladığını gördüm. Kadın çocuğunun üzerine çıkmış, var gücüyle yere yatırdığı çocuğun boğazını sıkıyordu. Kadını belinden kavradığım gibi çekmeye, çocuktan ayırmaya çalışıyor fakat başarılı olamıyordum. Yumruk atmayı düşündüm fakat kadına el kalkmazdı, bu yüzden kollarını kesmeyi düşündüm, hızlı olmalı hemen karar vermeliydim, çocuk nefes alamıyordu ve yüzü morarmıştı, bir şeyler yapmalıyım. Tüm kadınlardan özür dileyerek, yaradana sığındım ve burnunun üzerine yumruk attım fakat kadın tahmin ettiğimden daha güçlü çıkmıştı, çocuğu bırakmıyordu, hiç istemeyerek olduğum yerden iki adım geri gittim ve hızımı alıp kadının suratına tekme attım. Burnundan boşalan sıcak kanı eliyle durdurmaya çalışan kadın çocuğu bıraktı. Çocuk yerde öksürmeye başlayınca iyi olduğunu anladım. Kadını hemen koridora cesetlerin yanına doğru götürdüm, sanki biraz önce burnunu kırmamış, yerde kanlar içinde yatan korsanları ben öldürmemişim gibi yavaşça boş koltuğa oturttum. Kanayan burnuna bakmak için yaklaştım, lacivert gözlerini, adem elmasını ve yeni çıkan sakallarını fark ettim. “Ne yapıyorsunuz hanımefendi, insan evladını öldürmeye çalışır mı?” dedim. İlk defa lacivert gözlü birisini görüyordum. Keşke böyle tanışsaydık. Keşke Burnunuzu kırmasaydım. Kadının aşırı güzel parfümü bütün benliğimi sarmıştı, şu an öpüşmeyi düşünemezdim, düşünmemeliydim. Kadın gözlerime bakarak “Ne evladı amına kodumun çocuğu, ne evladı! Bıraksaydın da öldürseydim keşke pezevenk orospu çocuğunu!” dedi. Sonra beni kast ederek “Senin de belanı sikeyim ben. Kırdın lan burnumu. Kaç para bir burnun biliyor musun sen? Elinin ayarını sikeyim senin.” dedi. Ki elimle vurmamıştım, o an tekme attığımı da söyleyemedim tabii. Hayvan gibi tekme atmak neymiş ya. Kadına tekme mi atılır öküz, dedim kendime. Kadın lacivert gözleriyle benim güneşte yeşil olan ela gözlerime bakarak sanki çocuğunu öğretmenine şikayet ediyormuşçasına. “Çocuk falan değil ya bu,

pezevenk kaçırdı beni; kimliğimi, kartlarımı aldı aylarca teca-vüz etti bana. Yetmedi diğer cücelere sattı beni piç kurusu. Bıraksaydın da öldürseyim keşke” dedi dağılmış saçlarını toplarken. Ben ne cücesi ne pezevengi ya, ne oluyor lan bugün demeye kalmadan biraz önce ölümden kurtardığım 12 yaşındaki çocuk görünümlü cüce dünyanın en küçük silahından sadece 6 cm daha büyük olan silahı bana doğrultmuştu. Silah hiç o kadar da küçük değildi, cücenin elinde magnum gibi hatta bazuka gibi kocaman ve ürpertici duruyordu. Kadını arkama alıp karşımda duran eli silahlı çocuğa dikkatli bakınca yüzündeki kırışıklıkları saklamak için bb krem sürmüş, çocuk kıyafetleri giyen, kolları kılı, elleri buruşmuş bir cüce olduğu çok net anlaşıyordu. Cüce sanki ben kadınla arasında yokmuşum gibi gözlerime bakıp konuşuyordu. “Çok sevdim lan seni orospu. Aşığım lan sana ben.” dedi. Cevap vermeli miydim bilemedim, hiç romantik değildi söyledikleri. Kadın arkamdan “Siktir git, sevme lan beni ucube, şerefsizin evladı. insan sevdiğini kaçırıp adamlara mı satar mı? Böyle sevecek-sen sevme. Sevgin batsın!” dedi. Cüce cevap vermeden hayran hayran gözlerime bakmaya devam ediyordu. Bir şey diyemedim bakıyordum, eli silahlı Cüce’yle biraz daha bakışırsak öpüşebilirdik çünkü dışçıye gittiğimde bekleme odasında 4 sene öncesine ait bulmacaları yapılmış bir dergi duruyordu ve o dergide insanların birbirlerinin gözlerine 10 saniyeden fazla bakarlarsa aşık olabilecekleri gibisinden bir yazı okumuştum ve şu an eli silahlı, başkasına aşık bir cüceye aşık olmaya hazır değildim. Cüce’ye “Bırak elindeki silahı, oturup konuşalım” dedim. Konuşulacak bir şey varmış gibi, hem “hadi konuşalım” dese ne diyebilirim ki, eli silahlı çocuk kıyafeti giymiş bir cüceyle ne konuşulabilirdi ki. Cüce bana bağırarak “Sus lan şişko pislik!” dedi. Bir şey diyemedim ama böyle durmamalı, bu durumdan kurtulmalıydım. Bir şey yapmalıydım. Yerde yirmi beş numaraya ait kopmuş kol duruyordu, bu kolu nerede olsam tanırdım artık, üzerinde valiz fişi olmamasına rağmen kime ait olduğunu unutmama imkân yoktu. Cevapların arasında kan içindeki Nurullah’ı gördüm, içimi bir mutluluk, bir güven hissi kapladı. Baktığım belli olmasın diye gözlerimi kaçırdım Nurullah’tan. Fakat bakmadan edemiyor-

dum, mutlu oluyordum çünkü Nurullah'ı görünce. Dayanamayıp tekrar Nurullah'a bakınca, Cüce "Lan beni mi öldürecekşin göt oğlanı!" dedi ve elinde tuttuğu silahın tetiğine peşi sıra bastı. "Seni seviyorum" diyebildim yerde duran katanama bakarak. Zaman yavaşladı benim için, gelen mermileri görebiliyordum, istesem mermilerden kaçabilirdim ama sadece mermilerin yavaşça üzerime gelişlerini izlemekten başka bir şey yapamıyordum. Mermiler göğsüme isabet etti, görmüş-tüm fakat hiç acı hissetmiyordum, ıskaladı mı, yanlış mı gördüm acaba diye vücuduma baktım. Vurulduğum yerlerden kanlarım akmaya başlayınca yanılmadığımı anladım. Yerde cansız bir şekilde yatan yirmi beş numara bile kopan koluyla beni bu mesafeden vurabilirdi. Acı hissetmememe rağmen vücudumu yavaşça yere bıraktım. Sanki yıllardır ölülmüş gibi rahat rahat yatan Ahmed ve Hassan'ın yanına doğru kıvrıldım. Ahmed ve Hassan'ın arasında uzanıyordum şu an ama düşmesem de olurdu çünkü çok canım yanmamıştı. İlk defa vurulduğum için ne yapacağımı bilemeyip yere yattım çünkü vurulan insanlar filmlerde hep yere düşerdi. Cüce üzerime basarak geçti ve kadının yanına gitti. Yerde yatan Hassan'ı Ahmed'in üzerine koydu ve üzerlerine çıktı. Şimdi kadınla aynı boydaydı. Kadın hem ağlıyor hem de titriyordu. Kadını yakasından tutup kendisine doğru çekti Cüce ve dudaklarına yapıştı. Kadın cüceyi öpmüyor ve ağlıyordu. Cüce bağırarak "Beni seveceksin lan, seveceksin ibne, ben seni nasıl seviyosam sen de beni öyle seveceksin anladın mı? Seni ben yaptım lan, benimsin lan sen. Ben olmasam hiçtin lan, benim sayemde bu haldesin lan sen!" dedi. Kadın, Cüce kendisine yaklaştıkça titriyor ve terliyor, terledikçe de parfümün kokusu kaplıyordu her yeri. Bakımlı, parfüm kokan kadınlardan çok etkilendiğimi anladım o an. Cüce bağırarak ve elindeki bazuka büyüklüğündeki intihar silahını kadının kafasına vurarak "Beni seveceksin lan!" diyordu. Birisi bana aynısını yapsa ben sevmezdim mesela, hem zorla güzellik de olmazdı ama bunu anlayacak durumda değildi Pezevenk Cüce. Cüce, kadının burnunun dibine kadar yaklaştı, kadının gözlerine bakarak "Seni seviyorum." dedi. Dünyalar güzeli kadın taş kesilmişti sanki. Ne parfüm kokusu geliyordu ne de dişlerinin birbirine çarpma sesi duyulmuyordu artık. Kadın, Cüce'nin gözlerinin

en derinine bakarak “Ben seni sevmiyorum lan, götünü siktiğimin cücesi, ucube kılıklı pezevenk anla artık, seni sevmiyorum. Senin nereni seveyim lan ben, senin gelmişini geçmişini, boyunu, olmayan posunu sikeyim lan ben pezevenk. Sevdği kadını başkasına siktiren pezevenk, bundan mı zevk alıyorsun lan sen top. He söylesene lan izlemeyi mi seviyorsun lan gavat. Lan seni anan baban sevmemiş ben mi seveceğim, lağım faresi kılıklı piç!” Cüce elinde tuttuğu silahın arkasından “Sus lan sus!” diye bağırdı. Kadın ölmek kurtulmak istiyordu anlamıştım. Kadın, Cüce’yi nasıl sinirlendireceğini çok iyi biliyordu. Cüce ağlayarak ve daha az sinirli bir şekilde “Ya benimsin ya kara toprağın lan orospu!” dedi ve silahını tam ateşleyecekken karnından çıkan Made in Urfa yazısını okumaya çalıştı şok içinde, “Urfa ne alaka lan?” dedi.

Elimde tuttuğum Nurullah’ın kabzasıyla Psikopat Cüce arasında boşluk dahi kalmamıştı. Nurullah paketinden bu halde çıksa Cüce’yi Nurullah’ın bir parçası zannedebilirdim. Samuraylara yaraşır bir bağırıyla “hayaytttt” diyerek Nurullah’ı Cüce’nin pis vücudundan çektim. Nurullah, Cüce’yi delip lacivert gözlü, güzel kokulu kadının bedenine de girmişti. İlk defa yanlışlıkla birisini öldürmek üzereydim. Kadını yere düşerken ustaca yakaladım, çok güzel kokan, lacivert gözlü, burnu kırık dünyalar güzeli kadın kollarımdaydı. Burnu kırık olmasına rağmen hâlâ benim burnumdan düzgün duruyordu, güzel olmak işte böyle bir şey sanırım. Kadının yarasına baktım, elimle kapatmaya çalıştım. Kadın gülümsedi, lens olduğunu anladığım fakat laciverti çok yakıştırdığım gözleriyle bana baktı ve tebessüm ederek kapadı gözlerini. O kadar mutlu ve isteyerek öldü ki keşke ilk seni öldürseymişim diye düşünmekten kendimi alamadım. Kırmızı bir insana ancak bu kadar yakışabilirdi.

Nurullah’tan destek alarak ayağa kalktım ve kafası olmayan şoförün yanına doğru gittim. Şoför Bey’in cansız ve kafasız duran bedenindeki gömleğinin cebinden uzun parlamanti aldım. Sigaraya başlamak için daha güzel bir an olamazdı. Şoför koltuğuna oturdum, parlamenti gömlek cebime koydum, Nurullah’ı hemen yan tarafıma, görebileceğim bir

yere dayadım, camın kenarında duran güneş gözlüğünü taktım ve arabayı çalıştırdım. Arabanın çalışmasıyla Neşet Ertaş'ın sanki olan biteni görmüşçesine "Azrail gelmiş de can talep eyler, benim can vermeğe hey dost dermanım mı var." demesi bir oldu. Böyle bir girişi ancak Neşet Ertaş gibi bir usta yapabilirdi. Radyonun sesini açtım ve batmakta olan güneşe doğru, üstüm başım kan revan içerisinde gaza bastım.

ۛ

